

50வது ஆண்டை நோக்கு.....

மலர்னாக

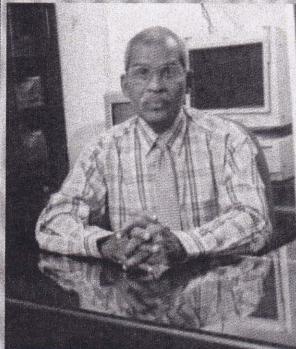
ஆசிரியர் : எஸ். பி. வி. ஜி. வி. வி.

மல்லிகைச் செடி வளர,
தன்னனப் பசுளையாக்கி உழைத்தவர்!

திருமண சேவை

வாழ்க்கைப் பாதையின் மிக முக்கிய திருப்புமுனை திருமணம்! திருமணம் தொடர்பான தீர்க்கமான முடிவு எடுப்பது எப்படி...? வேல் அமுதன் 'சுய தெரிவு முறை' மிக அருமையான வழி!

மேலதிக வியாரங்களுக்குச் சூடுதாரிவு முறை முன்னோடி, தனிநபர் நிறுவநர், முத்த, புகழ் புத்த, சர்வதேச, சகலருக்குமான திருமண அந்றுப் படுத்துநர், குரும்பசிட்டியுர் மாவைழு வேல் அமுதனுடன் திங்கள், புதன், வெள்ளி, மாலையிலோ, சனி, ஞாயிறு நண்பகலி லேயோ தொடர்பு கொள்ளுங்கள்!

தொலைபேசி: 2360488 / 2360694 / 4873929

சந்திப்பு முன்னேற்பாட்டு ஓழுங்குமுறையில்! தாங்கள் நூரிலேயோ தங்கள் பிரதிநிதியை அனுப்பியோ சந்திக்கலாம்!

முகவரி:

8/3/3 மெற்றோ மாடுமனை வேள்ளவத்தை காவல் நிலையத்திற்கு முன்பாக, நிலப்பக்கம், 33 ஆம் ஒழுங்கை வழி 55ம் ஒழுங்கை, வேள்ளவத்தை, கோழும்பு-06

விரைவான - சுலபமான தெரிவுக்குச் சுய தெரிவு முறையே!
மகோண்ணத - ரம்மியமான - மணவாழ்வுக்கு மாயியழு வேல் அமுதனே!

മല്ലികൈ

ആടേൽ പാടുൽ ചിത്തിരമ് കവി
ആദ്യിന്നെയ കലൈക്കിലു ഉണ്ണം
സാറുപ്പറ്റെൻനുമ് നടപ്പബർ പ്രിർ
അഞ്ഞിലെ കണ്ണു തുണ്ണുവർ!

ഉലക്ക് പാരാനുമ് വരലാറ്റിലേയേ,
ഇലക്കൈ നാടാനുമന്നുള്ളതിലു മാത്തിരമ് താൻ ഓ
ഇലക്കൈ ചന്തികൈ വിതന്തു പാരാട്ടപ് പെറ്റ
പെറ്റമഴി മീക്ക ചമ്പശമ് കുടുമി പെറ്റുണ്ടു.
അങ്കു പാരാട്ടപ്പറ്റ ചന്തികൈ മല്ലികൈ.
ഈ തണ നാടാനുമ നുറ്റ് പചി വേടാനു
മുഖംബാറ്റ് (04-7-2001) പചിവു ചെമ്പ്പതുടണ എന്തോ
കാലം ചന്തിപ്പിനുകൊക്ക ആവണ്ണപ്പറ്റപ്പറ്റപ്പി
മുഖംബാറ്റു - അത്തുടണ ഉലക വരലാറ്റിലു മുതണു
മുതണിലു കാരാ തുകുന്തു ഇന്തു വെണിവന്തു ഇലക്കൈ
ചന്തികൈയുമ് മല്ലികൈക്കയേ താൻ!

50 - ആവതു ആണ്ണയൈ ഭ്രാഹ്മി... ശ്രദ്ധം

371

*'Mallikai' Progressive
Monthly Magazine*

മല്ലികൈ അർപ്പണിപ്പി ഉണ്ണാവുടൻ വെണി
വരുമു തൊപ്പ് സിന്റേരോ മാത്തിരമല്ല - അതു
ഓരോക്കുക്ക്യാണ ഇലക്കൈ ഇയക്ക
(മുമാകുമ്).

മല്ലികൈയിലു വെണിയാകുമു എമുത്തുക്കണ്ണു
കു എമുതിയവർക്കേണ പൊരുപ്പാനവർക്കൾ!

201/4, Sri Kathiresan St,
Colombo - 13.
Tel : 2320721
mallikaiJeeva@yahoo.com

മുന്തേ ക്രേഷ്ണന്മാൻ തുറ
കുടുക്ക ഭോപ്പക്കുൻ മിശ്കരൻ
മുക്കേശ്വരകു കൊന്വഴ അവിധം!

ഇന്റു നാടു പുരാവുമ് പരന്ത വകൈയിലു
ഇണന് തലൈമുര്റ്റുവിനർ തമിൾ പട്ടെപ്പുതു
തുരൈയിലു സാറുപ്പറ്റു, ഉമേത്തു വരുകിൻ
രൻ.

മുൻബേണാരു കാലത്തിലു- ചെൻറ്റ തലൈ
മുര്റ്റുവിലു- വട മാകാണാമ്, കിമുക്കു മാകാ
ണാമ്, മലൈയകമ്, കൊമുമ്പിലു കില പിരതേ
ചങ്കക്കിലു ഇരുന്തു താൻ തമിൾപ്പ് പട്ടെപ്പാ
സിക്കിൾ തമതു ആക്കന്കങ്കണ വെണിയിട്ടുക
കൊണ്ണാടുന്തൻ. എമുതി വന്തൻ.

ഇന്റെയ കലവിത തിട്ടമും വാശിപ്പുപ്
പമുകക്കമുമ് അനുപാവ മുതിര്ച്ചിയുമ് നാടു
പുരാവുമിരുന്തു പലപ്പു പല വകൈയാണ എമുത
താണാർക്കണ ഉന്നവാക്കിൽ തന്തുണ്ണാതു.

അതിലുമു മുർത്തു മുമുതാക്ക ചിന്കകണ
മക്കക്കാാല കുമ്പപ്പറ്റ പിരതേചങ്കക്കിനോടേ
തണിക്ക തണിയാക വാച്ചുന്തു തമതു തണിക്കു
വത്തെയുമു പണ്പാട്ടുകു കുമുലൈയുമു ഏൻ
തമതു താപ്പ മൊழിയാണ തമിൾ മൊழിയൈ
യുമു തൊടാട്ടന്തുമു പാതുകാത്തു മുൻബേണുടു
തുകു കൊണ്ണു, മുൻബേണരി വരുകിൻരൻ, നമതു
മുസ്ലിമു ചോകാതരർക്കണ. അതുവുമു
ഇണാനുരക്കണ വിടപ്പ പാഠത്തു മുസ്ലിമു
യുവതിക്കണിനു ആറ്റവലുമു അക്കന്നൈയുമു മെമ്പ
യാകവേ മികപ്പ പാരാട്ടുമ്പാടി ഇരുക്കിൻ
രൻ. വീട്ടുപ്പ പാഡക്കട്ടുകണായുമു താണാടി,
ഇലക്കൈയുക കൂട്ടാനുകു വന്തു പോകുമു
അത്തക്കയ യുവതിക്കണക്ക കാഞ്ഞുമു പോതു
ബെന്നുകു നിരൈവൈത തരുകിൻരതു. പുതിയ

தலை முறையின் ஆர்வத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. பல முஸ்லிம் யுவதி கள் படைப்பு நூல்களும் வெளியிட்டுள்ளனர். இந்த ஆரோக்கியமான பங்களிப்பைக் கட்டாம் கட்டமாக வளர்த்தெடுக்க வேண்டியது, ஊடகத்துறையினரின் முக்கிய கடமை களில் ஒன்றாகும்.

இன்று நமது மண்ணில் நமது மொழி யின் மீது புத்தாக்கச் சிந்தனையும் புத்தார் வழம் கிளர்ந்தெழுந்து வருவதை அவதானிக்கின்றோம். முக்குந்து வரும் இந்த ஆரோக்கியமான வெளிப்பாடுகளை ஒரு கட்டுக் கோப்புக்குள் உட்படுத்தி வளர்தெடுக்க வேண்டியது முதிர்ந்த படைப்பாளிகளின் கடமைகளில் ஒன்றாகும்.

இந்த மகத்தான மாற்றத்திற்கு வித்திட்டவரே, நமது கெளரவ பதியுதீன் மொகமட் அவர்கள் தான். அவரது கல்விக் கொள்கையின் பெறுபேறுகளைத் தான் நாம் இன்று அறுவடை செய்து வருகின்றோம். வெறும் வர்த்தகச் சமூகம் எனப் பல காலமாகப் பலராலும் நம்பப்பட்டு வந்த இலங்கை முஸ்லிம் சமூகத்தை வெகு வெகு விரைவில் கல்விச் சமூகமாக மாற்றிக் காட்டியவரும் அவரே!

புகழை நாடி வந்து குவிபவர்கள் அத்தனை பேர்களுமே நின்று நிலைக்கப்போகின்றவர்களால்ல. அதே சமயம், போகின்றவர்கள் போக, நின்று நிலைத்திருக்கத் தக்கவர்கள் மீதுதான் எமது கவன மெல்லாம் பதியப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

எங்களுடைய காலத்தோடு ஒப்பிடும் பொழுது இன்றைய இளந் தலைமுறையினர் கொடுத்து வைத்தவர்கள்.

எங்கே திரும்பினாலும் தகவல் தொடர்பினால் சூழப்பட்டு வாழுகின்றனர். உடனடிடன் தகவல்கள் சுடச் சுடக் கிடைக்கின்றன.

கணனி, தொலைக்காட்சி, தொலைபேசி என உலகமே இன்றைய இளந் தலைமுறையினரின் தலைமாட்டைத் தேடியே வந்து விட்டது.

இதில் பாரிய நன்மையுண்டு. சில பல நஷ்டங்களுமண்டு. இது இயற்கையின் இயல்பு நிலைதான்!

அது பயன்படுத்துபவரின் ஆழ்மன அறிவுத் தாகத்தைப் பொறுத்தது. வளர்வேண்டும் என மன அங்கலாய்ப்புக் கொண்டவர்கள், இளந் தலைமுறையினர் நிரந்தர நன்மை பயக்கும் அறிவு ஆதாரங்களுக்குத் தான் முதலிடம் கொடுத்துத் தேடல் முயற்சியில் ஈடுபட்டு, சதா விழிப் புணர்வுடன் செயல்பட வேண்டும்.

வளரும் இளந் தலைமுறை எழுத்தாளர்கள் ரொம்பவும் அவசரப்படுகின்றனர். தமது படைப்புக்கள்,- பெரும்பாலும் அது சிலவரிக் கவிதைகளாக இருக்கும்- சுடச் சுட உடன் பிரசரிக்கப்பட வேண்டும் என ஆவலாதிப்படுகின்றனர்.

இலக்கிய உலகில் இளந் தலைமுறையினர் மிக மிகக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டியது ஒன்றுண்டு.

பொறுமை- மிக நிதானமான பொறுமை! படிப்பு- தொடர் உழைப்பு!

வர்போகிள்ளு- ஸாஹ் தேர்தல் வர்போகிள்ளு!

தேசத்தவர்களின் ஒட்டுமொத்தமான நினைவுகள் அனைத்தும் இன்று அடுத்து வரப் போகும் பாரானுமன்றத் தேர்தல் பற்றிய கணிப்பீடுகளில் தான் மொய்த்துப் போடுவன்!

மூன்று தலைப்த கால பாரிய அழிவு உள்நாட்டு யுத்தத்திற்குப் பின்னர், கிடைத்துள்ள இந்த ஆறுகல் தேர்தல் மிக மிகப் பெறுமதிமிக்க முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததொன்றாகும்.

இதில் அதிசயமென்னவென்றால் யுத்தமேயற்ற யதார்த்த குழநிலையை இளந் தலை முறையினரில் பலர் தரிசித்திருக்கவே மாட்டார்கள், என்பதுதான்!

தேர்தலில் வெற்றி பெற்று யார் அரசாங்கத்தை அமைக்கப் போகின்றனர்? என்பது பிரச்சினையேயில்லை!

மாபெரும் நாசத்தையும் அழிவையும் உள்நாட்டில் விடைத்து விட்ட இந்த யுத்தத்தைப் புறந்தள்ளி, யார் ஒரு சபீட்சமான தேசத்தைக் கட்டியெழுப்பப் போகின்றனர்? என்பதே வருங்காலக் கேள்வியாகும்.

சிறுபான்மையோர் இனப் பிரச்சினை என்பது நமது நாட்டுக்கே மாத்திரம் பிரத்தியே கமான ஒரு பிரச்சினையைல்ல. பல் வகைப்பட்ட இனக் குழமங்கள் கூடி வாழ்ந்து வரும் ஒவ்வொரு நாட்டுக்குமே உரிய பாரிய பிரச்சினைதான், இது!

என்னதான் கசப்பான அநுபவங்கள், வேதனை மிக்க சம்பவங்கள் மக்களிடையே இந்த யுத்த நெருக்கடிகளினால் ஏற்பட்டிருந்த போதிலும் கூட, நமது பிற்காலச் சந்ததியின் நலவரிமைக்காக வருங்காலத்தில் இந்த மண்ணில் ஒன்றாக வாழுப் போகின்றவர்கள் தான், இங்கு வாழும் சிங்களவர்கள்- தமிழர்கள்- முஸ்லிம்கள்!

இதை இந்த மூவின மக்களும் தெளிவாகத் தமது சிந்தனையில் பதித்து வைத்திருக்க வேண்டும்.

உலக வரைபடத்தில் பல தேசங்களில் பல்வேறு சிறுபான்மைத் தேசிய இனங்களுக்கு நம்மையும் விடப் பாரிய நெருக்கடிகளும் சிரமங்களும் அழிவுகளும் ஏற்கனவே ஏற்பட்டிருந்தவைதான்.

எனவே, நமது வருங் காலத் தலைமுறையினரின் வாழ்வுச் சபீட்சத்திற்காகவும் ஒரு நவ இலங்கையை வென்றெடுப்பதற்காகவும் இந்தக் கசப்பான முன் அநுபவங்களைப் பாடமாகக் கற்றுக் கொள்வோம்! என்ன பிரச்சினை என்றாலும் பேசித் தீர்ப்போம்!

அட்டைப்படம்

பயிற் வளர்க்கும் மண்ணீல் இயற்பட்டன் இன்றும் ஒரு மானுடன்!

- முருகபூபதி

வானுயர்ந்த கட்டிடங்கள், கோபுரங்களை அண்ணாந்து பார்த்து வியந்திருக்கிறேன். நெடுஞ்சாலைகளில் வாகனத்தில் விரையும் போது பரவசத்தை ரசித்திருக்கின்றேன். ஆனால், அழுர்வமாகத்தான் அந்த நிர்மாணங்களின் பின்னணியிலிருந்த கடின உழைப்பைப்பற்றி நினைத்திருப்பேன். எனக்கு மட்டுமல்ல பலருக்கும் இதுதான் இயல்பு.

கட்டிடங்கள், கோபுரங்களுக்கு அடியில் கண்களுக்கு புலப்படாமலிருக்கும் அத்திவாரம் பற்றி யாருக்குத்தான் என்ன அக்கறை? என்ன கவலை? யாருக்கு சிந்தனை?

நெடுஞ்சாலைகளுக்கு அடியில் நிரந்தரமாக உறங்கும் அந்தக் கற்களைப் பற்றி யார் தான் நினைத்துப் பார்க்கிறார்கள்?

மழை வெள்ளத்தால் வீதியில் பள்ளமும் திட்டியும் தோன்றி அந்தக் கற்கள் முகிழ்ந்து மேலைமுழுந்து விடும்போது, பயணிக்கும் பாதையைத் திட்டிக் கொண்டே செல்வோம்.

பேசா மடந்தைகளான வீதிக் கற்களையும் கட்டிட கோபுர அத்திவாரங்களைப் போலவே இந்த உலகத்தில் பலர் மௌனமாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் உலகத்துக்கு தெரிவதே அழுர்வம்.

எனது வாழ்வில் அப்படி ஒரு அழுர்வமான மனிதரை சந்தித்திருக்கின்றேன்.

எனது முதலாவது சிறுகதையை மல்லிகைக்காக அச்சுக்கோர்த்த சந்திரசேகரம் அவர்களைத் தான் இந்தப் பத்தியில் அழுர்வமான மனிதர் எனக் குறிப்பிடுகின்றேன்.

எனது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதி சுமையின் பங்காளிகள் வெளியீட்டு நிகழ்வையாழ்ப்பாணத்தில் மல்லிகைப்பந்தல் சார்பாக ஒழுங்கு செய்துவிட்டு ஜீவா எனக்கு அஞ்சல்ட்டை மூலம் அறிவித்து அழைத்திருந்தார்.

யாழ். ராஜா தியேட்டருக்கு சமீபமாகக் காங்கேசன்துறை வீதி முத்திரை ஒழுங்கைக் குள்ளிருந்து மாதாமாதம் மல்லிகை மலரும் சிறிய கட்டிடத்தை மட்டுமல்ல, அதனுள் ஸிருந்து அச்சுக்கோக்கும் சந்திரசேகரம் அண்ணரையும் அன்றுதான் பார்த்தேன். எல்லாம் நேற்று நிகழ்ந்தது போன்று நினைவில் தங்கிய காட்சிகள் அவை.

ஜீவா அறிமுகப்படுத்தினார்.

“இதுதான் எங்கட முருகபூதி!”

மலர்ந்த முகத்துடன் என்னை அன்று 35 வருடங்களுக்கு முன்னர் வரவேற்ற அவர், அதே பரவசத்துடன்தான் மீண்டும் இந்த ஆண்டு தொடக்கத்தில் அவரது சொந்த ஊரான நீர்வேலியில் என்னை வரவேற்றார்.

1975 முதல் 1986 இறுதி வரையில், அதாவது நான் அவஸ்திரேலியா பூற்படும் வரையில் யாழ்ப்பாணம் சென்ற பல சந்தர்ப் பங்களிலெல்லாம் மல்லிகை காரியாலயத் திற்கு செல்லத் தவறுவதில்லை. புலம் பெயர்ந்த பின்னர் இலங்கைக்கு பல தடவைகள் வந்த போதும் யாழ்.மண்ணை எட்டிப் பார்க்க சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை. திரும்பும் போது அந்தக் கவலையையும் சுமந்து கொண்டுதான் பயணிப்பேன்.

இந்த ஆண்டு பயணத்தில் நிச்சயமாக வடக்கு.கிழக்கு மாகாணங்களுக்கு செல்ல வேண்டும் என்ற நிகழ்ச்சி நிரவுடன்தான் பூற்பட்டேன். வடக்குக்குச் சென்றால், நான் சந்திக்கும் முக்கியமான அன்பர்கள் யார்? என்று மனதில் பட்டியலிட்ட போது முதலி டத்திலிருந்தவர் சந்திரசேகரம் அண்ணன் தான். மற்றவர்களுடன் எனக்கு அவ்வப்போது கடித,தொலைபேசி தொடர்புகள் இருந்தன. ஆனால் எந்தத் தொடர்புகளும் இன்றியே என் நினைவில் நிறைந்திருந்தவர் தான் சந்திரசேகரம் அண்ணன்.

கம்பியூட்டர் யகம், இலங்கையில் தோன் றியதும் நான் மிகவும் கவலைப்பட்டது, அதனால் தமது வேலைகளை இழந்த அச்சுக் கோப்பாளர்களைப் பற்றித் தான். விஞ்ஞான தொழில் நுட்பம் பலரதும் வயிற்றில் அடித்திருக்கிறது என்பதை நாம் முதலில் ஒப்புக்கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

யாழ்ப்பாணத் திலிருந்து மல்லிகை வெளியாகிக் கொண்டிருந்த போது ஜீவா வுக்கு எழுதும் கடிதங்களில் நான் மறக் காமல் பதிவு செய்யும் பெயர் சந்திரசேகரம். மல்லிகையும் ஜீவாவும் கொழும்புக்கு

இடம்பெயர்ந்த பின்னர் சந்திரசேகரம் பற்றி தொலைபேசி ஊடாகவும் மின்னஞ்சல் வாயிலாகவும் தான் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டேன். அவர் இந்த வசதி வாய்ப்புகள் எதுவும் இன்றி, நீர்வேலி கிராமத்தில் சுகமாக இருக்கிறார் என்ற தகவல் மாத்திரம் எனக்குத் தெரிந்திருந்தது.

இறுதியாக 1986 இல் யாழ். மல்லிகைக் காரியாலய வாசலிலிருந்து நானும் ரத்ந சபாபதி அய்யரும் காவலுர் ஜெகநாதனும் இன்னுமொரு தாவடி நண்பரும் (பெயர் நினைவில் இல்லை) ஜீவாவுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தோம்.

ஜீவாவைத் தவிர, எமது உரையாடலில் புலப்பெயர்வு தான் பேசபொருளாக இருந்தது. காவலுர் ஜெகநாதன் தான் தமிழ்நாட்டில் செட்டில் ஆகுப்போவதாக சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். நான் எங்கே செல்வது என்று இன்னும் தீர்மானிக்கவில்லை. ஆனால் “எங்காவது போய்விடுவேன்” என்றேன்.

எமது உரையாடலை ஏரிச் சலுடன் உள்ளேயிருந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்த சந்திரசேகரம் வந்து “போகிறவர்கள் எல்லாம் போங்கோ... நானும் ஜீவாவும் மல்லிகையும் எங்கும் போகமாட்டோம்!” என்றார்

அவர் அன்று சொன்ன வார்த்தைகள் தீர்க்க தரிசனமானவை.

காவலுர் ஜெகநாதன் தமிழகம் சென்றார் அங்கேயே காணமலும் போய்விட்டார். நான் முகவரி தேடும் மனிதனாக அவுஸ் திரேவியாவில் அலைந்துழல்கின்றேன். தாவடி நண்பர் ஜேரோப்பிய நாடொன்றுக்கு சென்றுவிட்டார். ரத்நசபாபதி அய்யரும் மல்லிகையும் ஜீவாவும் கொழும்போடு இடம்பெயர்ந்தனர்.

ஆனால், முத்திர ஒழுங்கை மல்லிகைக் கட்டிடம் இன்றும் அதே இடத்தில் அதனுள் ஸிருந்து வருடக்கணக்காக எங்கள் எழுத்

துக்களையெல்லாம் ஆச்சுக் கோத்துக் கொண்டிருந்த சந்திரசேகரம் அன்னர் இன்றும் இடுப்பில் சாரத்துடன் தோளில் சிறுதுண்டுடன் கிராமத்தானாகவே உயிர்ப்புடன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்.

யாழ் ப்பாணத் துக்கு ஒரு இரவுப் பொழுது சென்றைடந்த பின்னர் மறுநாள் என்னுடன் வந்த நண்பர் எழுத்தாளர் டொக்டர் நடேசனையும் அழைத்துச் சென்று மல்லிகை யாழ்ப்பாணக் காரியாலயத்தை காண்பித்தேன். அவர் முகப்பை படம் எடுத்தார். கதவு சாத்தி மூடப்பட்டிருந்த மல்லிகையின் அந்த வாயிலை சில கணங்கள் பரவசத்துடன் பார்த்துக் கொண்டு நின்றேன். எத்தனை எழுத்தாளர்கள், எத்தனை பேராசிரியர்கள் அந்த வாசல் படிக்கட்டுகளில் ஏறிவந்து மல்லிகைக்கான தமது ஆக்கங்களை சந்திரசேகரத்திடமும் ஜீவாவிடமும் கொடுத்திருப்பார்கள்.

ஏழாங்கையூடாக ஆடி ஆடி வரும் எங்கள் ஏ.ஜே.கனகரட்னா அந்த வாசலில் நின்று சொன்ன சுவாரஸ்யமான கதைகள் தான் எத்தனை?

ஏ.ஜே., சந்திரசேகரத்துக்கு ஒரு பட்டமும் குட்டியிருந்தார்.

அதுதான் மல்லிகையின் எட்டர் இன் சார்ஜ். (Editor in charge) மல்லிகை அச்சிட்டதும் ஜீவா கொழும்புக்கு பயணமாகி விடுவார். அதன் பின்னர் அவர் யாழ். திரும்பும் வரையில் சந்திரசேகரம்தான் காரியாலயத்தையும் மல்லிகையையும் கவனித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

இவர் சைக்கிளில் நீர்வேலியில் இருந்து பலாலி வீதி வழியாக மல்லிகைக் காரியாலயத்திற்கு வந்து கொண்டிருப்பார். பல்கலைக்கழக வீதியில் வாகனங்களில் பேராசிரியர்கள் கலைாசபதியோ, சிவத்தமிழ்யோ, அல்லது உபவேந்தர் வித்தியானந்தனோ கண்டு விட்டால் வாகனத்தைச் சுற்று

நிறுத்தி விட்டு, இவரிடம் கக் சேமங்களை விசாரித்து விட்டுச் செல்வார்கள்.

மல்லிகையின் வெள்ளிவிழா ஆண்டின் ஞாபகாரத்தமாக மாபெரும் இலக்கிய விழா நல்லூர் நாவலர் மண்டபத்தில் வெகு கோலாகலமாகக் கொண்டாடியபோது, பேராசிரியர் கா. சிவத்தமிழ் ஊடாக இவருக்குப் பொற்கிழி வழங்கிக் கொரவிக்கப்பட்டதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

சிரித்திரன் சிவஞானசுந்தரம் ஜீவாவை காணும் போதெல்லாம், “ உமக்கென்னப்பா! சந்திரசேகரம் என்ற சொத்து அச்சுக் கோப்பாளராக கிடைத்திருக்கிறார் !” என்று சொல்வதுண்டு.

பேராசிரியர்கள் கலைாசபதி, சிவத்தமிழ் மற்றும் யாழ்.பல்கலைக்கழக பேராசிரியர்கள், விரிவரையாளர்கள், படைப்பாளிகள் பலரதும் நல்லபிமானத்தைப் பெற்றவர்தான் சந்திரசேகரம்.

சில படைப்பாளிகளிடம் உரிமையுடன், ‘அடுத்த முறைவரும் போது உமது படைப்புடன் வரவேண்டும். இல்லையென்றால் இந்தப் பக்கம் வரவேண்டாம்’ என்று சொல்லியிருக்கிறார். இந்த எட்டர் இன் சார்ஜ். இந்த சுவாரஸ் யமான் நினைவுகளை சமீபத்தில் நீர்வேலியில் அவர் வசிக்கும் வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்ற நண்பர் கருணாகரன் எம்முடன் பகிர்ந்து கொண்டார்.

யாழ்ப்பாணம் பல்கலைக்கழகத்தின் வாயிலில் கருணாகரனை முதல் முதலில் சந்தித்ததும் நான் அவரிடம் விடுத்த வேண்டுகோள்:- “என்னை நீர்வேலிக்கு நீர்தான் அழைத்துச் செல்ல வேண்டும்.”

சந்திரசேகரம் அவர்களது வீட்டைத் தேடி அந்த செம்பாட்டு கிராமத்துக்கு பயணமானோம். தோட்டப் பயிர்ச்செய்கைக்கு பெயர் போன அந்த கிராமத்தின் ரம்பி யமான் குழல் என்னை பெரிதும் கவர்ந்தது.

அவர் வீட்டுக் கிணற்றில் குளித்துக் கொண்டிருக்கிறார். அவரது மனைவி குரல் கொடுக்கிறார். “ உங்களைத் தேடி ஆரோ வந்திருக்கினம்”

“இருக்கச் சொல்லும். வாறன்.”

உடனே கருணாகரன் முறைத்திலிருந்து குரல் கொடுக்கிறார், “அண்ணை உங்களைப் பார்க்க ஒருவர் தொலைவிலிருந்து வந்திருக்கிறார். நான் கருணாகரன். அவரை அழைத்து வந்திருக்கிறேன்.”

“இதோ வந்திட்டன்!.”

அவர் குளித்து துவாயால் தலை துவட்டிக் கொண்டு வருகிறார். என்னைப் பார்த்த தும் “அட! எங்கட முருக்பூதி” என்னை கட்டி அணைத்துக் கொள்கிறார்.

நீண்ட நேரம் உரையாடினோம்.

மல்லிகை 45 ஆவது ஆண் மேலரை கொடுத்தேன். ஒரு குழந்தையை வாஞ்சை யோடு அணைத்துக் கொள்வது போன்று பெற்று நெஞ்சோடு வைத்துக் கொண்டார். படங்கள் எடுத்துக் கொண்டோம். எமது வாகன சாரதி நண்பர் படங்களை பல கோணங்களிலும் எடுத்தார்.

“ஜூயா உங்களைப்ப ந்றி ஒரு ஆவணைப் படமே எடுக்க வேண்டும்” என்றேன்.

ஒரு சந்தர்ப்பத்தில், மல்லிகை ஆண்டு மலர் வெளியீட்டு விழாவில் மாலை அணிவித்து கொரவிக்கப்பட்டவர்தான் சந்திரசேகரம் அண்ணார். அத்துடன் அந்தக் காட்சி ஓளிப்படமாக மல்லிகையின் அட்டையிலும் பிரசுரமானது.

ஒரு இதழின் அச்சுக்கோப்பாளர் இவ் வாறு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டு கொரவிக்கப்பட்டது உலக வரலாற்றில் அது தான் முதல் தடவை என்று குறிப்பிட வாம். மல்லிகை பல படைப்பாளிகளை, பிரமுகர்களை, கல்விமான்களை அட்டையில் பிரசுரி த்துக் கொரவித்திருக்கலாம். ஆனால்,

மல்லிகையின் அச்சுக்கோப்பாளரை கனம் பண்ணி இவ்வாறு கொரவித்திருப்பதானது பலருக்கும் குறிப்பாக தமிழக இலங்கை இதழ்களுக்கு இது ஒரு முன்மாதிரியானது. ஒரு சாதாரண அச்சுக்கோப்பாளரை ஆயிரக் கணக்கான மைல்களுக்கு அப்பாலிருந்து தேடிச் செல்வதிலிருந்து அவரது பெறும் தியை கணித்துக் கொள்ளலாம்.

என்னைப் போன்ற பல படைப்பாளிகளின் ஆக்கங்களை இன்று கணினி உள் வாங்கி அச்சுவாகனம் ஏற்றலாம். ஆனால் ஒரு கால கட்டத்தில் ஒவ்வொரு எழுத்தாக பொறுமை யுடன் கோர்த்து அச்சுவாகனம் ஏற்றி எமது இருப்பை இலக்கியில் உலகத்திற்கு மல்லிகை வாயிலாக அடையாளம் காட்டினாரே சந்திரசேகரம் அவர் அன்று பல ஆண்டுக் கங்கு முன்னர் “போகிறவர்கள் எல்லாம் போங்கோ.. நானும் மல்லிகையும் ஜீவாவும் இந்த மண்ணில்தான் இருப்போம்.” என்று சொன்ன வார்த்தைகள் தான் நீரவேலியில் அவரை யும் அவரது மனைவியையும் சந்தித்து விடைபெறும் போது நினைவுக்கு வந்தது.

பல இலக்கிய நண்பர்களை அன்போடு விசாரித்தார். ஜீவாவின் மகன் திலீபன் யாழிப்பாணம் வரும்போதெல்லாம் தம்மை வந்து பார்த்து பலவழிகளிலும் உதவிகள் செய்வதாகப் பெருமித்ததுடன் சொன்னார்.

அவர் மிகவும் கவலையுடனும் அக்கறை யுடனும் விசாரித்த படைப்பாளி எங்கள் புதுவை ரத்தினதுறை.

திருகோணமலைக்கும் செல்கிறேன். அங்கே அவரது மனைவி பிள்ளைகளைப் பார்ப்பேன் என்றேன். சொன்னபடி திருகோணமலையில் அவர்களையும் பார்த்தேன்.

சந்திரசேகரம் நீரவேலியில் பிரதான வீதி வரையில் வந்து எமக்கு விடைகொடுத்தார். நீண்ட நாள் எதிர்பார்ப்பு நிறைவேறிய திருப்புதியுடன் தாயகத் தை விட்டுத் தற்காலிகமாக விடைபெற்றேன்.

என்னவென்பது?

மணமகன் தேவை!-

மணமகள் தேவை!

- என்ற விளம்பரத்தில் சாதித் தகுதியே

மீதித்தகுதியைவிட, மேலோங்கி நிற்கிறது!

இந்தச் சாதி என்னும்

வியாதி குணமாக

இன்னும் எத்தனை சகாப்தங்கள்

நாம் காத்திருக்க வேண்டுமோ?

சக தமிழர்களை

சாதியில் குறைந்தவர்கள் என

சீல் குத்தி அவர்களைக்

காதலிப்பதும் கைப்பிடிப்பதும்

சிறுமை எனச் சினந்துகொள்ளும் சிலர்

தம் பிள்ளைகள்

வெள்ளையனையோ

கறுப்பனையோ

வேறு எந்த இனத்தவனையோ

மத்தவனையோ

காதலித்துக் கைப்பிடிப்பதை மட்டும்

பெருமையாகப் பீற்றிக்கொள்வதை

என்னவென்பது?

-தமிழ் நேசன்

வேர்மீகஷுட் நூட்டநல்

-செங்கை மூழியான்

நான் யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூராயில் கல்வி கற்றேன். அந்தக் கல்லூரி பல எழுத்தாளர்களை உருவாக்கியிருக்கின்றது. ஸமத்தின் பிரபல்ய ஆய்வாளர் பேராசிரியர்கா.கைலாசபதி, மாபெரும் கவிஞர் முருகையன், கவிஞர் சோ.பத்மநாதன், ஸமத்துறைவன், தேவன் யாழ்ப்பாணம் போன்றோரையும் பின்னால் செங்கைஆழியான். செம்பியன் செல்வன், துவைத்திலிங்கம், முனியப்பதாசன். வ.சிவராஜா, அங்கையன், ஜி. சாந்தன், அராலியூர் ந. குந்தரம்பிள்ளை முதலானோரையும் உருவாக்கியிருக்கின்றது. இந்துவின் மெந்தர் என்று பெருமிதமாக இவர்கள் பேசிக் கொள்வார்கள். நானும் அந்த வரிசையில் சேர்ந்தேன்.

எமக்குக் கல்வி போதித்த ஆசிரியர்கள் தனித்துவமானவர்கள். ஆசிரியர் ஏம்ப மூர்த்தி தமிழ் போதித்ததோடு தான் படித்துச் செவைத்தவற்றை நாங்கள் பயில வைத்தார். எமது வகுப்பைச் சேர்ந்த 30 மாணவர்களும் சேர்ந்து 30 இலக்கிய நூல்களை இட்டு ஒரு நூலகம் தாபித்தோம். மாறி மாறி பரிமாறிப் படித்தோம். ஏரம்பழுத்தி வழி காட்டினார். அவரால் எங்களுக்கு அறிமுகமான நூல்கள் பல வகையின் திரு. அந்புதரத்தினம் என்பவர் சிறு வகுப்பில் எங்களுக்குப் படிப்பித்ததிலும் மார்க்கஸைப் பற்றி அறிமுகம் செய்தவை அதிகம். மு. கார்த்திகேசன் உயர் வகுப்பில் சமூக ஏற்றத் தாழ்விற்கான ஆணி வேரைச் சுட்டிக்காட்டினார். பாடசாலை இடைவேளையில் அவருக்காக பிளேன் ரீபும் திறியோலஸ் சிகிரெட்டும் வாங்கக் சென்றமை மனதில் உள்ளது. சிவராமலிங்கம், கணேசரெத்தினம், கே.வி.எம். ஆகியோர் எங்களுக்குப் போதித்தவை நினைவில் இருக்கின்றன. இவர்கள் பாட அலகிலும் போதித்தவை வேறுபட்டிருந்தாலும், எங்களை முன்னெடுப்பனவாக இருந்தன. பயனுள்ளவையாக இருந்தன. கே.சுப்பிரமணியம் என்ற ஆசிரியர் வந்தும் வராததுமாக “நேற்றுக் கதையை எங்கு விட்டேன்” என்று பாரதத்தையும், இராமாயணத்தையும், புராணங்களையும் அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார்.

எனது வகுப்பில் செம்பியன் செல்வன். வைத்திலிங்கம், பஞ்சாட்சரம் முதலானோர் இருந்தோம். நாங்கள் மூவரும் நிறைய வாசிப்போம். முசுப்பாத்திகளும் செய்வோம். கீரிமலைக் கோவிலுக்குக் கிளாஸைக் கட் பண்ணிக் கொண்டு சிலவேளை சென்றிருக்கின்றோம். பஞ்சாட்சரம் எங்களைப் போல எழுத்தாளன்லலன். ஆனால் நிறையவே படிப்பான். அம்புலிமாமா. கண்ணன். கரும்பு. கல்கண்டு. கல்கி. ஆனந்தவிகடன். குமுதம் ஆகிய பத்திரிகைகள் அனைத்தையும் படிப்பான். மிக இட்டமான நன்பனாக இருந்தான். அவனது அத்தான் பெரியதம்பி கல்கி விகடனில் வெளிவந்த தொடர்க்கதைகளை தொடராகக்

கட்டி வைத்திருக்கிறார். பெரிய எழுத்து விக் கிரமாதித்தன் போன்றவை ஏராளம் உள் ளன. கல்கியின் தொடர்களை அவரிடம் பெற்றே படித்தேன். அக்காலத்தில் மணிய னின் ஓவியத்தோடு அச் சரித்திரத் தொடர்க ளைப் படித்ததாக நினைவு. அதனால் கல்கியின் எழுத்துக்களில் காதலே ஏற்பட்டது. இவற்றிற்கு பஞ்சாட்சரம் காலாக இருந்தான்.

அம்புலிமாமா.., கண்ணன் பத்திரிகைகள் வெளிவரும் நாட்களில் பாடசாலை மத்தியான வேளைகளில் கால் நடையாகக் கொதிக்கும் வெயிலில் பெரியகடை கிருஷ்ணசாமி புத்தகக் கடைக்குச் சென்று அவற்றை வாங்கி வருவோம். வரும் வழியிலேயே வாசித்துக் கொண்டு வருவோம். இந்த வாசிப்புப் பழக்கத்தைத் தூண்டிலிட்ட வர் என் வீட்டின் முன் வசித்த ஒரு அக்கா. அவர் அம்மன் மாதிரி இருப்பார். எனக்கு ஒரு வகுப்பு முதல் படித்த தங்கராசாவின் சகோதரி. பெரிய அக்காவுக்குச் சீதனமாக வீட்டைக் கொடுத்தும் மதவடிக்கு வாடகை வீட்டிற்குக் குடிவந்தோம். அந்த வீட்டிற்கு முன் வசித்தவர்கள் தங்கராசா குடும்பம். எனக்கு ஓவியம் வரைவதன் அடிப்படையை இந்த அக்காவே காட்டித் தந்தார். அவர் கட்டுக்கட்டாக அம்புலிமாமாவின் பழைய பிரதிகளைப் படிக்கத் தந்தார். அதனால் அம்புலிமாமாவில் வந்த பழைய தொடர்களைல்லாம் என் நினைவிலுள்ளன.

கல்கண்டில் எனது முதலாவது சிறு கதை (ஒரு பக்கக்கதை) வெளிவந்த மகிழ் ச்சி கரைவதற்கிடையில் இன்னோர் மகிழ் ச்சியான இலக்கியச் சம்பவம் நிகழ்ந்தது. கண்ணன் பத்திரிகை ஒரு தொடர்கதைப் போட்டி வைத்தது. அதில் நானும் ‘ஆறுகால் மடம்’ என்றோரு தொடர்கதையை எழுதி அனுப்பி வைத்தேன். இது மகா துணிச்சலாக இப்போது நினைத்தால் எனக்குப்

படுகிறது. அப்போட்டியில் முதலாம் பரிசெஜையராமன் என்பவரின் ‘மஞ் சள் பங்களா’ என்ற கதை பெற்றதாக நினைவு. போட்டி முடிவை அறிந்ததும் நான் கதை அனுப்பி யதை மறந்து போனேன். நான்கு வாரங்களின் பின் னர் கண்ணன் ஆசிரியர் ‘ஆர்வி’ ஒரு கடிதம் அனுப்பி வைத்தார். அதில் தங்கள் தொடர்கதை கிடைக்கப் பெற்றோம். மிகச் சிறப்பாகவுள்ளது. எனினும் போட்டியென வந்தால் ஒன்றிற்கே பரிசெஜைத்தாகும். உங்கள் முயற்சி வெற்றி பெற வாழ்த்துகின்றேன்.” என எழுதியிருந்தார். பங்கு பற்றிய அனைவருக்கும் வழமையாக அப்படித்தான் எழுதியிருப்பார் என எனக்குத் தெரிந்தது.... எனினும் என் கதை தெரிவுக்கு எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்ற மகிழ்ச்சி இருந்தது. இந்தக் காலத்தில் எப்பத்திரிகையின் ஆசிரியர் அவ்வாறு நடந்து கொள்வார்?

வெகு காலத்தின் பின்னர் ‘சுதந்தி ரன்’ சிறுவர் பகுதியில் தொடராக இச்சிறுவர் நாவல் ‘ஆறுகால் மடம்’ வெளிவந்தது. அப்பத்திரிகை தொடரின் முடிவில் ஒரு போட்டியும் வைத்தது. அப்போட்டியில் இன்றைய பிரபல பெண் எழுத்தாளர்களில் ஒருவராகக் கருதப்படும் யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் அவர்கள் கலந்து பரிசெப்ற்றதாக ஞாபகம் இருக்கிறது. சுதந்திரனில் வெளிவந்த ‘ஆறுகால் மடம்’ பின்னர் நூலாகவும் என்னால் வெளியிடப்பட்டது. ‘ஆறுகால் மடம்’ சிறுவர்களுக்குச் சிறுவராக நான் எழுதிய கதை.. ‘பூத்த தீவுப் புதிர்கள்’ என்ற எனது இன்னொரு சிறுவர் கதை. பெரியவு னாக நான் எழுதிய சிறுவர் கதை.

நிறையவே எழுத வேண்டும். அவை என் பெயருடன் பத்திரிகைகளில் வெளிவர வேண்டும் என்ற ஆசை உருவானது. இன்னும் பலர் எனது பாடசாலைக் கால நண்பர்

களாக இருந்தார்கள். கமலநாதன், சுரேந்தி ரன், கந்தசாமி, மகாலிங்கம், பாலசுப்பிரமணி யம், செல்வநாயகம், கதிரவேலு. பரமேஸ்வரன், மாசிலாமணி எனப்பூர். கமலநாதன் (அப்படிப் பெயரில் எவருமில்லை.) பெரிய வம்பன். முசுப்பாத்திக்காரன். பெண்கள் பற்றிய கதைகளை நிறையச் சொல்வான். பாலியல் உணர்வுகளை நமக்குள் கமல நாதனின் கதைகளே ஏற்படுத்தின.

“எங்க வீட்டு அடிவளவில் ஒரு சின்ன வீடுள்ளது. தின்னையும் அதன் மேல் ஓலைத்தட்டி கொண்டது. மன் வீடு. ஒரு சைவமும் மனைவியும் இருக்கினம். அவர் எங்கோ ஒரு கோயிலில் ஜயராகவிருக்கிறார். பகலில் எப்போதும் சண்டை பிடிப் பார்கள். பொருத்தமில்லாத சோடி. இளம் மனைவி. இரண்டாம் தாரமாகக் கட்டிக் கொண்டு வந்திருக்கிறார். இரவிலே வலு ஒற்ற மூடை. ஒரு நாள் தட்டி நீக்கலுரூடாகப் பார்த்தன். அசிங்கம். இருவரும் ஒட்டுத்துணி யில்லாமல் பாயில் புரஞ்கினம் “ என்றான் கமலநாதன்.

“எப்படியா இருந்தது?”

“பார்க்க சோக்காக இருந்தது. இதில் என்ன முசப்பாத்தி என்றால்.. ஒரு நாள் இருவு...சைவம் வீட்டிலில்லைப் போலும்.. குடிசையிலை விளக்கெரிந்துது. போய்ப் பாத்தன்..இந்த ஜயரம்மாவும் பக்கத்து வீட்டு இராசையாவும் பாயில் புரஞ்கினம். ஒடி வந்திட்டன்.. இப்ப ஜயரம்மாவுக்கு ஒரு பிள்ளை. சைவம் தனது பிள்ளை எனக் கொஞ்சகிறார்.. பாவம்..”

எங்கவீட்டு முற்றத்தில் ஒதுக்காக ஒரு மலட்டுப் பலா இருந்தது. நல்லாச் சடைத்து வளர்ந்திருந்தது. எங்கள் வீட்டிற்கு வந்த ஒருவர். ‘சடைத்திருக்கும்.. குழையளை நல்லா வெட்டி ஆம்புளைப் பொடியன்

ஒருவனைக் கொண்டு அவன் ஒட்டுத் துணியில் ஸாமல் இருக்க வேணும்.. உலக்கை ஓன்றினால் அடிமரத்தை இடிக்க வேணும். பிஞ்ச பிடிக்கும்..’ என்றார். அம்மா நம்பிவிட்டார். நான் தான் பலியானேன். அம்மாவின் நம்பிக்கை சரியோ பொய்யோ புரியவில்லை. அதன் பின்னர் அந்த மலட்டுப் பலா வில் பிஞ்ச பிடித்தது உண்மை. அந்தப்பலாவைப் பார்க்கும்போது ஏனோ கமலநாதன் நினைவு வருவான்.

பள் ஸிக் கூடம் விட்டதும் பின் னேரங்களில் விளையாடத் தலையாழி வெளிக்குச் செல்வது என் வழக்கம். தலையாழி முன்னர் பெரும் வெளியாகவிருந்தது. இடையிடையே பற்றைக் ஞம் கொய்யாமரங்களும் நிறைந்திருக்கும் ஊர் வெள்ளத் ததன்னீர் முழுவதும் அந்த வெளியில் தான் ஒடி வந்து தேங்கும். இன்று அந்த வெளி துண்டாடப்பட்டு சிறுத்து வீடுகளைக் கொண்டுள்ளது. காலத்துக் கேற்ற மாதிரி கிரிக்கெட், உதைப்பந்தாட்டம் என விளையாடுவோம். கந்தசாமி, மாசிலாமணி, செல்வராசா எனப்பூர் விளையாட்டு நண்பர்களாக இருந்தார்கள். செல்வநாயகம் எனது மைத்துனன். மச்சான். நரியன் குண்டியில் ஒரு கடையை அவன் தாயார் நடாத்தி வந்தார். நரியன்குண்டில் வெள்ளம் தேங்கி நிற்கில் சலவைத் தொழிலாளர் அழுக்குத் துணிகளைத் தோய்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள். மழை காலத்தில் கடையில் வியாபாரம் நன்கு நடக்கும். நரியன்குண்டில் காணப்படும். மன் குகங் களுக்குக் கல் லெறிந் தபடி குளக்கட்டில் நானும் செல்வநாயகமும் அமர்ந்திருப்போம். சிலவேளைகளில் கடைக்குத் தேவையான பொருட்களை பெரியகடைக்குச் சென்று வாங்கிவருவோம். சீனி, சர்க்கரையாக இருந்தால் அவிழ்த்த தும் வாயில் கிள்ளிப் போடுவது நாங்கள்

தான். விளையாட்டில் செல்வநாயகம் கெட்டிக்காரன். ஏதாவது கிளப்போடு போட்டி யென்றால் அவனைத் தவறாது கூட்டிச் செல்வோம்.

பாலசுப்பிரமணியம் வித்தியாசமான நண்பன். தட்டாதெரு கலாஜோதி சனசமூக நிலைய வளவில் ஊஞ் சல் இரண் டு இருந்தன. பின்னேரங்களில் பெண்கள் பாடசாலை முடிந்ததும் அவர்களை இரசித்து

வழியனுப்பிய பின்னர் அந்த ஊஞ்சல்களில் அயர்ந்து பார்த்த பார்க்காத பெண்களைப் பற்றிப் பேசித் தீர்ப்போம். ஊர்ப் பெண்கள் பேச்சில் வருவார்கள். பேசித் தீர்த்துக் கொள்வோம்.

அவ்வாறான ஒரு குழந்தையில் தான் என் மனதில் அந்த வயத்தில் சலனத்தை ஏற்படுத்திய பெண்ணைக் கண்டேன்.

மல்லிகை ஆண்டுச் சந்தாதாரராகச் சேருபவர்கள்

தவணத்திற்கு....

**ஆண்டுச் சந்தா 600/-
தனிப்பிரதி 40/-
ஆண்டு மலர் 200/-**

இராண்டுச் சந்தாவுக்குக் குறைந்தது ஏற்றுக் கொள்ளப்படமாட்டாது.

வங்கித் தொடர்புகளுக்கு:

**Dominic Jeeva 072010004231,- Hatton National Bank. Sea Street,
Colombo - 11.**

45ஆவது ஆண்டு மலர் தரமான தயாரிப்பு. விரும்பியோர் தொடர்பு கொள்ளவும். காசோலை அனுப்புவர்கள் Dominic Jeeva எனக் குறிப்பிடவும். காசோலை அனுப்புவோர் முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டியது, Dominic Jeeva என எழுதுவோர் இந்தப் பெயருக்கு முன்னாலோ பின்னாலோ வேற்றுவும் கண்டிப்பாக எழுதக் கூடாது. காக்கட்டளை அனுப்புவர்கள் Dominic Jeeva. Kotahena, P.O. எனக் குறிப்பிட்டு அனுப்பவும்.

தொடர்பு கொள்ள வேண்டிய முகவரி :

201/4, மீ. கதிரேசன் வீதி, கொழும்பு 13. தொலைபேசி : 2320721

മുസ്ലിംകൾ

கிழுப்புத் திரு

-வேல் அழுதன்

“எங்கண் மக்கள்

“ஏங்களை மேத்தவனாக்கி கலி

“எங்கடை முத்தவனுக்குக் கலியாணம் பொருந்திவிட்டுது. பொம்பிளை பட்டதாரி ஆசிரியை. சீதனத்தை நான் கேக்கயில்லை. தாறதைத் தாங்கோ; தராவிட்டாலும் பரவாயில்லை என்னுடைய பொம்பிளைப் பகுதிக்கு இறக்கமாகச் சொல்லிப் போட்டன்.”

இதனை எங்களுடன் வேலை செய்யும் Cashier கந்தையா ஒரு முறையோடு விடாது பலமுறை பெருமையாகத் தம்பட்டம் அடித்துப் போட்டார். நான் அவரின் நெருங்கிய நண்பன். எனக்கு மாத்திரமல்ல, எங்கடை கந்தோரிலை வேலை செய்யும் எல்லாத் தமிழ்ச் சகோதரர்களுக்கும், அவர் நெருங்கிப் பழுகும் சிங்கள, பறங்கி, முஸ்லீம் சகோதரர்களுக்கும் சொல்லிப் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டார்.

கந்தையா அண்ணை இதே வேலையாக ஓடி ஓடிக் கொழும்பில் வாழும் அவரின் இனம் சனம், அறிமுகமானவர்கள் ஆகிய எல்லாருக்கும் முத்தவனுக்குக் கலியாணப் பதிவு இருபத்தோராம் தேதியென அழைப்பு விடும் வேளை, அத்தோடு தான் சீதனம் கேட்க வில்லை என்ற தகவலையும் பெருமையாகப் பறைச்சாற்றிக் கொண்டார்.

સુરતા

இருபத்திரெண்டாம் திகதி காலை. 9.00 மணி. கந்தோருக்கு வந்த கந்தையா அண்ணன் வழைமக்கு மாறாக யாருடனும் எந்தவொரு கதை காரியமுமில்லை. அதே வேளை அவர் தலை குளிந்தபடி. முகம் வழைமை போலில்லை. உம் என்றபடி, அவரின் இயல்பான பரப்ரப்பு, பறந்தமிடப்பு மாயமாக மறைந்த மர்மத்தை அறிய, நான் ஆவலாக அவருடன் கதை கொடுத்தேன்.

“கந்தையா அண்ணே! நேந்து கலியாண எழுத்து வெரு தடல்புடல்! ஒரு கலக்குக் கலக்கிப் போட்டியள்”- என்றேன் நான்.

நான் சொன்னது கந்தையா அண்ணனுக்குக் கேட்டிருக்கும்! ஆனால், அவர் கதை காரியமில்லை.

“சாப்பாடு கப்பர் அண்ணை. மண்டபம் நிறையக் களம்” என்று மீண்டும் கதையை நீட்டினேன்.

கந்தையா அண்ணன் கடுமையாக யோசிப்பது தெரிந்தது. “மணமகளுக்குச் சீதனமாக முப்பது லட்சம் ரொக்கமும், ஊரில் வீடு வளவும் என இந்தத் திருமணத்தைப் பொருத்திய திருமணப் பொருத்துநரின் விபரக் கோவையிற் தெளிவாக எழுதப்பட்டிருந்ததை வலுவாக நம்பி, நாசம் போட்டேனே!” என நினைத்தவராக, “சம்பந்தி பாஸ் புக்கில் ஐந்து லட்சத்தை மாத்திரம் போட்டதோடு கதையை முடிச்கப் போட்டார்” எனச் சொல்லிப் பெருமூச்சுக் கரிந்தார்.

'தென்றூல்ளி திவாரி' டர்றுமோர்

இஸ்லாத்யப் பெண்ணீயன் எழுத்தார்றல்

-கே. எஸ். சிவகுமாரன்

இக்கட்டுரை எனது இரசனையின் வெளிப்பாடு. எடுத்துக் கொண்ட நூல்- கவிதை சம்பந்தமானது. 'தென்றூலின் வேகம்' என்ற தொகுப்பைப் தென்னிலங்கையைச் சேர்ந்த இஸ்லாமியப் பெண்மணி தந்துள்ளார். அவர் பெயர் வெளிகம் ரிம்ஸா முஹம்மத். அவர் எழுத்தாளிரிடையேயும் வாசகர்கள் மத்தியிலும் ஏற்கனவே பாராட்டைப் பெற்றவர். மின்னியக்கச் சாதனங்களும் அவருக்குக் கை கொடுக்கின்றன.

இலங்கை முற்போக்கு கலை இலக்கியப் பேரவை வெளியிட்ட இந்த 19ஆவது நூலிலே 94 பக்கங்களுக்குள் கவிதை சார்ந்த 64 மனப்பதிவுகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

இத்தொகுதி மூலமே ரிம்ஸாவின் எழுத்துத் திறமையை முதற் தட்டவொக நான் வாசிக்க நேர்ந்தது. அன்னமையிலே வசந்தி தயாபரன், ஏ. இக்பால், வைத்தியக் கலாநிதி எம். கே. முருகானந்தன், மேமன்கவி, அந்தனி ஜீவா, இப்னு அஸமத் போன்றவர்கள் ஆசிரியையின் கவிதா ஆம்மலைத் திறனாய்வுக் கண்கொண்டு பதிவு செய்தனர்.

ஆய்வாளர், கவிஞர், விமர்சகர் ஏ. இக்பால் கண்டவை இவை:

"கவிதை அறியாமையிலிருந்து அறிவுக்குச் செல்லும் வல்லமைக்குரியது. மதிப்புமிக்க அனுபவத்திற்குக் கவிதை உருவும் கொடுக்கும். அனுபவமும், அனுமானமும் நிறைந்ததாக இக்கவிதைத் தொகுதி தென்படுகிறது. மனிதத்துவ இயல்புகளைப் படம் பிடித்துக் காட்டும் கவிதைகள் இத் தொகுதியில் நிறைந்துள்ளன. சாமான்யமாக உணர்த்துவதிலும் பார்க்க, உணர்க்கி பூர்வமாக வாசிப்போரை இழக்கும் தன்மையுள்ள கவிதைகள் உண்மையில் அதிர்வூட்டி நிற்கின்றன"

இதனை நானும் ஏற்றுக் கொள்வதனால், மீண்டும் இதே கருத்துக்களை என்மாழியில் சொல்லதை இங்கு தவிர்த்துள்ளேன்.

கிழக்கிலங்கை இஸ்லாமியரும், யாழ்ப்பாண நகரின் இஸ்லாமியரும் தமிழைத் தம் வசமாக்கி தனித்துவமான படைப்புகளைத் தந்து கொண்டிருப்பதில் இப்பொழுது எமக்கு ஆட்சரியம் தருவதில்லை. ஆயினும் சிங்கள மக்கள் அதிகம் வாழும் வெளிகம் என்ற ஊரைச் சேர்ந்த ரிம்ஸா முகம்மது தமிழை ஆள்வது எனக்கு வியப்பைத் தந்தது.

'என்னைங்கள் வண்ணமயமாகும் நேரம்' என்ற தலைப்பில் அவர் எழுதும் பாங்கைப் பாருங்கள்.

'என்னுள் உற்பத்தியாகி தினமும் வைத்ததுக் கொண்டிருந்த சோகத் தீ,
நான்றியாமலேயே ஒரு சூரியனாய் மாறி என் எழுத்துக்கு வெளிச்சம் பரப்பிய போது தான் என்னை உணர்ந்தேன்'

இதனை Self Realization அல்லது Felt Experience எனலாம்.

இவ்விதமான உணர்வே போலிக்கும் உண்மைக்கும் இடையில் உள்ள வித்தி யாசம் என்போம்.

இத்தொகுப்பில் இடம்பெற்ற கவிதைகள் ஞான் நான் முதலிற் படித்தது 'எனக்குள் உறங்கும் நான்' என்ற எழுத்து வடிவம். இதனைப் படித்ததும் இது ஒரு சுய-இரங்கற்பா என்றுதான் பட்டது.

'ஓயாத போராட்டத்தின் மத்தியில் உள்ளாம் சோந்து உருக் குலைகிறேன்..... இது எனக்குள் உறங்கும் நான்' என்று தனது அனுபவத்தைக் கூறுகிறார் கவிஞர். விரகதாபம் உணர்த்துவிக்கப்படுகிறது.

'புதுக்கவிதை' என்ற பெயரில் வழுமையாகப் பலர் எழுதும் செயற்கைத் தன்மையான கேள்விகளும், குளுரைத்தல்களும் போன்று நமது கவிஞரும் எழுதிவிடுவாரோ என்ற எனது எதிர்பார்ப்பை நிறைவேற்றாமல், அமைதி கண்டு யதார்த்த அனுபவத்தை அவர் பதிவு செய்வது எனக்குத் திருப்தியளித்தது.

சமூகச் சித்திரிப்புகளையும், சமூக பிரக்ஞானையும் விரும்பும் அதேவேளையில், அக உணர்வுகளைப் பிரதிபலிக்கும் கவிதைகளை நான் அதிகம் விரும்புவதற்கான காரணம்: அவை புறக்கணிக்கப்பட்ட நிலையில் இந்நாட்டிலிருப்பதுதான்.

நுண்ணிய உணர்வுகளைக் கவிதை மொழியில் எழுதுவதற்கைத் தன்னுணர்ச் சிப் பாடல்கள் (Lyrics) என்பர். நமது பழம் தமிழ் இலக்கிய மரபில் அகமும் புறமும் ஒருங்கே சம மதிப்பைப் பெற்று வந்தன. அகம் மனித உணர்வுகள், மனிதாயம் என்றால் புறம் போரையும், வீரத்தையும் செப்பி அதில் அழகு காண்பார் சிலர். ஆனால், அதில் அழகியல் இல்லை என்பர் நமது மார்க்சிய அறிஞர்கள் கைலாசபதியும், முருகையனும், செ. கணேசலிங்கனும். அவர்களுடைய நால்களை நமது இளைஞர்களும் யுவதிகளும் படித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

1970களில் புற்றிச்சல்கள் போல் வளர்ந்து, 40 வருடங்களுக்குப் பின்னரும் 'கவிதை' என்ற பெயரில் கேள்விகளையும், வீரப் பிரதாபம் போன்ற சூரியரைகளையும் உள்ளடக்கிய நால்களைச் சிலர் வெளியிட்டு வருகின்றனர். அவர்களின் மத்தியி லும் புறநடையாக சில நல்ல கவிஞர்கள் தோன்றியிருப்பதையும் நாம் மறக்க வில்லை.

ரிம்ஸாவின் 'மொனம் பேசியது' என்ற ஆக்கம் வாலி போன்றோர் எழுதும் சினி மாப் பாடல் போல இருந்தாலும், புதுப்பு னெவான் மொழியை அவர் கையாண்டிருந்தால் 'கவிதை' என்ற தரத்திற்கு அவர் ஆக்கம் உயர்ந்திருக்கும். இருந்த

போதிலும்,
‘அன்று சாளரத்தினாலே உன்
பூமுகம் கண்டேன்..... ஒளிகண்ட
தாமரையாய் உவகை கொண்டேன்’
என்ற வரிகளில் கவித்துவ வெளிப்பாட்
டைக் காணக் கூடியதாய் இருக்கிறது.

இத் தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ள
உள்ளடக்கச் சிறப்புகளை வசந்தி தயாப
ரன் போன்ற திறமையானவர்கள் விளக்
கிக் கூறியுள்ளனர். எனவே அத்தகைய
விமர்சகர்களின் கருத்துக்களுடன் எனக்
குப் பட்ட வரிகள் சிலவற்றை இங்கு குறிப்
பிட விரும்புகிறேன்.

நிலவு தூங்கும் நன்னிரவில்(12) , நிழ
லாட்டாமாய் நெருடுமே (14), தேள் கொட்டிய
மந்தியாக என்னில் தினவெடுத்து துள்ளி
யோடும் தேவையற்ற நினைவுகளின்
வேதனைகள் (15), பொற்பும் பொறுமையும்
மௌனித்துப் போன நிலையுமே மனதுக்கு
இதமளிக்கின்றன (17) வசந்தம் வாசற்படி
க்கு வருமென்று வாய் உராவாமல்
கடினமாக உழைத்து காலடிக்கு வரவழை
(19), தேகலாவும் வீதியிலே- தினம் தூது
செல்லும் தென்றலே.....(34) விததகக்
கோட்டம் அது(36), மறைந்திருந்து நான் நீ
மறையும் வரை பார்ப்பது..... உனக்கெ
ங்கே தெரியப் போகிறது (38), இதயப்
பாலையில் நீருற்றிப் போனவனே (43),
உடைந்த கண்ணாடியாய் மாறி உள்ளத்
தைக் கீறிச் செல்கிறது தெரியாமல் நீ வீசிக்
செல்லும் பார்வைகள் (44)

குமுறும் அலைகளை உள்ளடக்கி
அமைதி காக்கும் கடல் போலவே- என்
மனது தவித்ததும் உண்மைதான் (46)

ஒரக் கண் பார்வையால் ஒருபோதும்
என்னை நீ ஒரங்கட்டாதே (49), ஆராவார
மில்லாமல் அடிமனதில் அமிசடக்கமாய்
உறங்கும் உன் நினைவும் கனவும்
ஒருகாலும் அழியாது அன்பே(56)

மலரும் தென்றலும் உரையாடும்
மௌனமொழியாக மனத் துயரங்கள்
கனத்து கண் வழியே கசியும், முட்டைக்
கோதாய் உடைந்து நொருங்கிய இதயத்
தின் செதில்கள் நெஞ்சக் கவரில் ஒட்டிய
வாறு நினைவுத் துளையால் தோரணாங்க
ட்டும் (69).

ஆனால் உருவின் உருக்கத்தால் ஊற்
றெடுக்கும் ஓர் நீருற்று- அன்பு (90).

இத்தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ளமை
ஆணோ. பெண்ணோ நிறைவூரை காதல்/
காம உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவன்.
இவை ரிம்ஸாவின் ஆரம்ப கால ‘கவிதை’
முயற்சிகளை வெளிப்படுத்துவன். படிப்ப
தற்கு இதமாக இருப்பது உள்ளடக்கம்
தான் என்பதை விட, கவிஞரின் சொற்
தேர்வே முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. அந்த
விதத்தில் கூரிய சமூகப் பார்வையுடன்
சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைக்கும்
பாங்கில் அவர் ஆழமான கவிதைகளை
இனி எழுதுவார் என்ற நம்பிக்கையை
நமக்குக் கூட்டுவன்.

பல்கலைத் தேர்ச்சி பெற்ற முத்தர்
பிச்சையப்பாவின் கலை ஒவியங்கள்
தொகுப்புக்கு மேலும் தகைமையைத்
தருகின்றன.

sivakumaran.ks@gmail.com

“இவன்றை பேர் நோட்டீஸ் போட்டிலை இல்லை” ரின்பால் மாமா பிரகடனப்படுத்தினான்.

நந்தனுக்குக் களிசான் நமுவி விழ, அம்மணமாக நின்றது போலாயிற்று. கண்கள் தாழ்ந்தன. முகம் சோர்ந்தது. பேச்சு எழவில்லை.

தக்கெனத் திரும்பிப் பார்த்தான். ஏதோ பேசிக் கொண்டிருந்த அம்மாவும் சின்னக்காவும் இவனையே பார்ப்பது தெரிந்ததும், ஏமாற்றத்தின் சாயல் முகத்தில் படிய ஏக்கம் வலிவு கொண்டது.

சரியான வெக்கம்! ஆனால், வெறும் வெக்கம் தான்.

களிசான் கீழே விழுந்தால் மானம் போகும் என்றெல்லாம் சிந்திக்க முடியாத பருவம் அது.

முருங்பிள்ளைப் பே யில்

-எம். கே. முருகானந்தன்

கண்ணாடி அப்பா வீட்டிற்கு வந்திருந்த ‘ரின்பால்’ பக்கத்திலுள்ள சின்னக்கா வீட்டு ஆட்டுக் கொட்டிலடியில் வைத்துத்தான் இந்தச் செய்தியை அவிட்டு விட்டான். கண்ணாடி அப்பா நந்தனின் பீட்டனும் ரின்பால் மாமாவின் பேரனுமாவார். சின்னக்கா கண்ணாடி அப்பாவின் இளைய மகள்.

“ஹாட்லிக்கு போக முடியாத நீ எங்கை படிச்ச டொக்டரா வாரது? மருந்துப் போத்திலு களை எடுத்து எறிஞ்கு போட்டுப் போய் ஒழுங்காகப் படி” என்ற புத்திமதியையும் சேர்த்து வழங்கினான். நந்தனின் குட்டிக் கண்களுக்குள் முத்துப் போல் கண்ணீர் அரும்பியது.

“நீ படிச்ச டொக்டரா வந்து நான் சாகாமல் காப்பாற்ற வேணும்” அலுமாரிக்குள் இருந்த போத்திலில் இருந்த போத்திலில் இருந்து பல்லி முட்டாஸ் எடுத்துத் தரும்போது கண்ணாடி அப்பா சொன்னது, அந்த நேரம் பார்த்து ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

டொக்டர் ஆகத்தான் வேணும். ஆனால், ஹாட்லிக்குப் போகாவிட்டால் எப்பிடிப் படிச்ச டொக்டரா வாறது? நந்தனின் மனம் ஏக்கத்தில் கும்பியது.

சின்னக்கா, பெரியம்மா, கண்ணாடி அப்பா வீடுகளில் உள்ள வெற்று மின்சாரப் போத்தில்களையும் உள்ளிக் குளிசைப் போத்தில்களையும் சேர்த்து வைத்துக் கொள்வான். அவற்றுள் பச்சை, சிவப்புச் சாயங்களைக் கரைத்து, கலர் நீரினால் நிரப்பி மருந்தாகப் பாவனை பண்ணி அம்மா, அம்மம்மாவுக்குக் கொடுப்பது தான் இவனுக்குப் பிடித்தமான விளையாட்டு.

“நாங்கள் கிழமாப் போனாப் பிறகு நீ தானே எங்களுக்கு மருந்து தந்து உசிரோடை வச்சிருக்கவேண்டும்!” என அவர்களும் பேச்சுக்குச் சொல்லி வைப்பார்கள்.

இவன் பெருமையோடு தலை நிமிர்வான்.

அவற்றை ஏறியச் சொல்கிறானே. ஏமாற்றமும் கவலையும் ஆட்கொண்டன. சிறுவனாயிருக்கும் போதே ஹாட்லி பற்றிய ஆசைகளும் டொக்டராக வேணும் என்ற ஆவலும் அவனில் ஆழமாக விடைக்கப்பட்டு விட்டது.

ஊனால், ஹாட்லிக்குப் போவது லோசன் காரியம் இல்லை. சோதனை வைப்பினம். பாஸ் பண்ணினால் தான் இடம் கிடைக்கும்.

கனவுகள் எல்லோருக்கும் தொற்றி விடவே, நாவலர் பெருமான் ஸ்தாபித்த ஊர்ப் பள்ளிக்கூடத்தில் மூன்றாம் வகுப்புப் படித்துக் கொண்டிருந்தவன், கிருஷ்ணப் பள்ளியான ஹாட்லிப் புகுழுகப் பரீட்சைக் குத் தோற்ற வேண்டியதாயிற்று.

“தீ! வேதப் பள்ளிக்கூடத்திற்கா?” சைவப் பழமான பண்டிதர் சின்னையா முகம் சுனித்தார்.

ரின்பால் மாமா ஹாட்லியில் தான் படித்துக் கொண்டிருந்தான். அவனும் படிப் பில் கெட்டிக்காரன் எண்டு பெயர். முக்கால் எந்த நேரமும் வழந்து கொண்டிருக்கும். மஞ்சளாக, ஓட்டுவது போல தடிப்பாக. எனவே, ரின்பால் மாமாவானான்.

ரின்பால் தான் மூன்று வீட்டிற்கும் நடு வில் வைத்துப் பரீட்சை முடிவைச் சொல்லி இவனது மானத்தை வாங்கினான்.

அதுவரை இவன் தான் அந்த மூன்று வீட்டிற்கும் ஹீரோ. அதில் உண்மை இருந்ததோ தெரியாது. இவனும் இவனது அம்மாவும் அப்படித்தான் கற்பனை பண்ணியிருந்தார்கள். அதற்குக் காரணமும் இருக்கவே செய்தது. வகுப்பில் எப்பொழுதும் நந்தன் தான் முதல். சில வேளை மட்டும் இரண்டாவது. பரிசுளிப்பு விழுாவின் போது பாட்டு, பேச்சு, நாடகம் எதுவானாலும் மேடையில் ஏறுவது நிச்சயம். கணபதிப்பிள்ளை வாத்தியார், ராசம் மாக்கா, தங்கம்மாக்கா எல்லோரதும் அபிமான மாணவன்.

தலைமை வாத்தியார் சிவகப்பிரமணி யம். பக்கத்து ஊரிலிருந்து காலையில் பாடசாலை நேரத்திற்கு வெகு நேரம் முன்னதாகவே பொடிநடையில் கம்பீரமாக நடந்து வருவார். நாசனல் சேட அளிந்து நீண்ட சால்வையை மாலையாகச் சுற்றிப் போட்டுக் கொள்வது அவரது வழக்கம். நல்ல உயரம். முகத்தில் அமைதி, பெரிய மனுசக் களை. இவர்களது வீட்டடியால் தான் போவார்- வருவார்.

சிலநேரம் அவருக்குப் பின்னாலேயே வால் பிடித்துக் கொண்டு இவனும் பள்ளிக் குப் போவான். வேகமாக நடப்பார். அவ

ற்றை வேகத்திற்கு இவனால் நடக்க முடியாது. ஒடுவது போலவே நடக்க வேண்டும். வழியில் அதிகம் ஒண்டும் கணதக்க மாட்டார்.

பள்ளிக்கூடம் விட்டு விலகியதற்கு அடுத்த வருச பரிசளிப்பு விழாவுக்கு, இவன் நீலக் களிசானும் வெள்ளைச் சேட்டும் போட்டுக் கொண்டு எழுப்பமாகப் போனான். வாசலடியில் இவனைக் கண்ட அவர் முகத்தில் மலர்ச்சி. தூக்கிக் கொண்டு போய் மேடையில் இருந்திக் கொஞ்ச நேரம் செல்லம் கொஞ்சவும் செய்தார்.

கூட்டம் தொடங்க முன்னர் தான்.

“நீ படிச்ச என்னவா வருவாய்?” எனக் கேட்டார்.

ஒரு நிமிசம் யோசித்தான்.

இவன்றை மூக்குக்காலை ஒரு நாள் சளியும் இரத்தமும் வந்த போது, தற செயலாக வீட்டை வந்த பொட்டர் சண் முகத்தார் ஒரு சின்னக் கரண்டி கொண்டு வரச் சொன்னார். இவனை மடியில் கிடத்தி வைக்க ஒரு சின்னத் துளாவு துளாவு, ஒரு நெல்விக் கொட்டை பக்கென வெளியில் துள்ளி விழுந்தது ஞாபகத்துக்கு வந்தது.

“நல்ல காலம் எடுத்துப் போட்டம். இல்லையென்றால் நீயும் ரின்பால் போலை, மூக்காலை சளி வழியத் திரிருக்கிறுப்பாய். இனி ஒருநாளும் மூக்குக்குள்ளை ஒண்டும் வைக்கப் போடாதை” என்றது நினைவுக்கு வந்தது.

“பொட்டர் சண்முத்தாரைப் போலை நானும் பொட்டராத் தான் வருவன்”

“நீ கெட்டிக்காரன்! கவனமாகப் படி.

கட்டாயம் பொக்டரா வருவாய்” என்றார் தலைமை வாத்தியார்.

கட்டையனான் நந்தன் ஒரு முழும் உயர்ந்ததாக உணர்ந்தான். அப்பதான் அவருக்கும் தன்னிலை விருப்பம் என்பது தெரியவர் தனைக்கணம் ஏறியது. அந்த வருஷமும் இவனுக்கு நிறையப் பரிசுகள் கிடைத்தன.

கணபதிப்பிள்ளை வாத்தியார் காலையில் தேவாரம் சொல்லி முடித்து, பாடம் தொடங்க முன்னர், ஒவ்வொரு மாணவனாகப் பின் பக்கமாகத் தடவிப் பார்த்துக் கொண்டு வருவார். கோவணம் கட்டாதவர்களுக்கு நொச்சிக் கம்பால் விழாச் சிழும்.

ஓழுக்கம், சுத்தம், சுகாதாரம், நற்பண்பு ஆகியவற்றைப் பேணுவதற்கான வித்து அவரிடம் இருந்தே மாண்ஸ்வஞ்சிக்குப் பிறந்தது. ஆயினும் பாவம் அவரது வித்து அவருக்கு வேலை செய்யவில்லை. தனக்கு குழந்தைகள் இல்லாதபோதும், பள்ளிப் பிள்ளைகளிடம் கண்டிப்போடு சேர்ந்த அன்பைக் காட்டுவதில் அவருக்கு நிகரில்லை.

சிதம்பரப்பிள்ளை வாத்தியாருக்கு இவன் மேல் கடும் கோபம். ‘முருகுப் பின்னைப் பேய்’ என மட்டம் தட்டிப் பேசுவார்.

அவரை ‘ஆலங்கொட்டை வாத்தியார்’ என்றே இவர்கள் அழைப்பார்கள். முதுகுக்குப் பின்னால் தான். அதுவும் ரகசியமாக, காதில் விழுந்தால் முறிச்சுப் போட்டிடுவார்.

நெற்றியில் மோதகம் போல ஒரு கட்டி இருந்தது. மோதகம் போல இருக்க ஆலங்கொட்டை எனப் பெயர் வந்தது ஏன் என்பதை அப்பொழுது இவர்கள் ஆராச்சி

பண்ணிப் பார்த்தில்லை. நந்தன் மீதான அவரது கோபத்திற்குக் காரணம் அவறிடம் பாடம் படிக்கப் போகாததுதான்.

பாடம் படிப்பது என்பதற்கு இன்றைய பெயர் ரியூசன்.

ஓரு நாள் இவன் வீட்டு முன்முற்றத் தில் நின்று கெந்தி விளையாடிக் கொண்டிருந்தான்.

“ஆலங்கொட்டை..... ஆலங்கொட்டை” ஆரோ ஒழுங்கையின்றை வடக்கு மூலையில் நின்று பகிளியாகக் கத்தும் சத்தம் கேட்டது.

‘ஆராக இருக்கும்?’

ஆவலில் பாய்ந்து ஒடிப் போய் படலை யைத் திறந்து, ஒழுங்கைக்குள் தலையை நீட்டினான். ராசனின் நீண்ட மெல்லிய கால் அலம்பல் வேலிக்கு அப்பால் சாடைமாடையாகத் தெரிந்தது.

“ராசன்னை.....” இவன் கூப்பிட வாய் திறக்கவும், இடி போன்ற ஒசை ஒழுங்கையின் பின்புறமிருந்து எழுந்தது.

“டேய..... ஆரடா அது?” திரும்பிப் பார்த்தான்.

பார்த்த வேகத்தில் தலை தானே பின்னுக்கு இழுத்தது. கால்கள் தளர்ந்து சோர்ந்தன.

கறுத்த ஆஜானுவான உடம்பு, வேட்டியைச் சண்டிக்கட்டாகக் கட்டிய உருவம். ஓடுவது போன்ற வேகத்தில் பாய்ந்து வந்து கொண்டிருந்தார்.

ஆலங்கொட்டை!

அகப்பட்டால் அவ்வளவுதான்.

களிசானோடை முத்திரம் போய் விட்டது.

வேகமாகப் படலையை அடித்துச் சாதிக் கொண்டு உள்ளே வந்து நெல்லிமரப் பக்கமாக மறைந்து கொண்டான். கைகால் நடுங்கியது.

ஏதோ சத்தமாக ஏகிக் கொண்டு வேகமாக ஒழுங்கையில் வந்து கொண்டிருந்தார். சொல்வது எதுவும் புரியாது, அஞ்சம் கெட்டும் அறிவும் கெட்டு நின்டான்.

“பண்டி போலை ஈண்டு போட்டு, தெருமேய விட்டிருக்குதுகள்” வாத்தியாரின் குரல் படலையடியில் ஆக்கிரோசமாக ஒலித்தது.

சத்தம் கேட்ட அம்மா மண்டபத்துக்கு உள்ளிருந்து, மற்றத்துக்கு வந்து பார்த்தா, அவளின் முகம் துவண்டது.

“ஏவ்....” என ஏப்பச் சத்தம் எட்டுத் திக் கெங்கும் வியாபித்துப் பரவியது. கள்ளு முட்டி போன்ற வாத்தியாரின் வயிற்றிலி ருந்து தான் பிறந்தது. குடிப்பாரோ தெரியாது.

ஏவ் சத்தத்தைத் தொடர்ந்து, இன்னும் ஏதேதோ திட்டல்கள் தொடர்ந்தன.

ஊரெழுப்பும் சத்தம் கேட்ட அம்மாவின் துவண்ட முகத்தில் மாற்றம். பயமா-சிரிப்பா? புரியவில்லை.

ஏன் திட்டுகிறார் என்பது அம்மாவுக்கும் புரியவில்லை. அங்கும் இங்கும் பார்த்தா.

நெல்லிக்குப் பின்னால் மண்டிக் கொண்டிருந்து தலை நீட்டியவனைக் கண்டு கொண்டா.

“என்ன?” என்பது போல கண்சாடையால் கேட்டா.

வலது கையைப் பொத்தி, சுட்டுவிரலை மட்டும் நீட்டி, மூடிய வாயின் மீது குறுக்காக வைத்து எச்சரித்தான்.

ராசம்மாக்கா அப்படித்தான் செய்யிறவு. ஒரு கையால் பொத்திக் கொண்டு மற்றக் கையால் மேசை மேல் சத்தமாகப் பூரசம் தழியால் அடிப்பா. எவ்வளவு சத்தம் போட்டுக் கொண்டிருந்தாலும், உடனடியாக மாணவர்கள் கப்சிப் என அடங்கி விடுவார்கள்.

வாத்தியாரின் தூற்றல் சத்தம் தூரமாக ஒடுக்கவும், நந்தன் பாம்பு போல, மெல்ல நமுவி வந்தான். அம்மாவுக்கு விசயத்தைச் சொன்னான்.

“நான் கண்ணுக்குக் கண்ணா ரண்டு தான் பெத்து வைச்சிருக்கிறன். இந்த மனி சன் இப்பிடி தூத்தரிச்சுப் போட்டுப் போகுது” அம்மாவின் மனம் நொந்தது.

“அதென்னமா பண்டி போலை ஈனுறது” இவனுடைய ஊரில் பண்டியே இல்லை. இவனும் கீவியத்தில் கண்டதே யில்லை. சிவபெருமான் பண்டிக்குட்டிக்கு பால் குடுத்த கதையைத்தான் கைவப் பாடத்திலை படித்திருக்கிறான்.

“பண்டி ஒருமுறையிலை பதினாறு குட்டி போடுமாம்” அம்மா விளக்கினா.

அப்போ இவனும் ராணியும் தான். பிறகு தான் மீனா, கெல்வன், சுந்து என இன்னும் முண்டு. என்றாலும், பன்றித் தாயாகும் வாய்ப்பு அம்மாவிற்கு ஒருநாளும் கிட்டவே இல்லை.

முருகுப்பிள்ளை வாத்தியார் வீட்டை வந்து பாடம் சொல்லித் தருவதில்லை. தவம் அக்கா வீட்டை போய்த்தான் படிக்க வேண்டும். தவமக்கா, ஆசையம்மா வோடை மகள்.

இவன், ராசன், துரையன், பாமா எல் லோரூம் அங்கைதான் பாடம் படிக்க வாறவை.

முருகுப்பிள்ளை வாத்தியார் வயதான மனிதர். தலை நரைத்து முதுகும் வளைந் தவர். மென்மையாகச் சொல்லித் தருவார். அடிக்கமாட்டார். கோபம் வராது.

நந்தன் நல்ல பிள்ளை.

ஆனால், துரையன் வலு பிரளி. பக்கத்தில் இருக்கிறவைக்கு அடிப்பான். படிக்கவும் மாட்டான்.

ஓருநாள் நந்தனின் கணிதக் கொப்பி யைக் கிழித்துப் போட்டான்.

“வாத்தியார்... வாத்தியார்... துரையன் என்றை கொப்பியைக் கிழிச்சுப் போட்டான்.”

“உனக்குத் தான் படிப்பு வராது. படிக்கிறவங்களின்றை கொப்பியையும் கிழிக்கிறியோ?”

சட்டெனக் கோபம் கொண்ட வாத்தி யார் துரையனைக் கிட்ட வரச் சொல்லி, ஓங்கிக் குட்டினர். குட்டும் போது வாத்தி யாருக்கு புறு புறுவென வாய்வு பறிந்தது.

எல்லோருக்கும் சிரிப்பு வந்தது. ஆனால், அடக்கிக் கொண்டார்கள். துரையன் மட்டும் சிரித்தான். அடி வாங்கியதற் காக அவன் அழவே இல்லை. வாத்தியார் மறைக்கப் பார்த்தார்.

“வாத்தியார் நந்த குட்டு வாங்கிக் கொள். முருகுப்பிள்ளை பேய்.”

பின்னால் வந்த துரையன் குட்டிலிட்டு ஒழிலிடான், வீடு திரும்பும் போது. நந்தன் அழுது கொண்டே வீட்டை வந்தான்.

முருகுப்பிள்ளை வாத்தியாரட்டை பிறகு நந்தன் படிக்கப் போகவில்லை. ஆனால், ‘முருகுப்பிள்ளை பேய்’ என்ற பட்டம் மட்டும் இவனோடை அட்டைபோல ஒட்டிக் கொண்டுவிட்டது.

பிறகு ராசதுரை மாஸ்டர் வீட்டை வந்து சொல்லிக் கொடுத்தார்.

முதல் நாள் அவர் வந்தபோது இவனுக்கு அவரை அறவே பிடிக்கவில்லை.

அட்டைக்கரி போல இருந்தார். அப்ரதி யியான முடி. தலைக்கும் உடம்புக்கும் வித்தியாசம் தெரியாத நிறம். பொடியன் போலை ‘பம்ஸ்’ வைச்சு முடியை உயர்த்தி இழுத்திருப்பார். மெல்லிய உடம்பு. பளிரென வெள்ளைச் சேட்டும் வேட்டியும் கட்டியிருப்பார்.

இவர்களாது பழைய வாத்திமார் போல, இருக்கவில்லை.

பழகப் பழக நந்தனுக்கு அவரை நல்லாப் பிடிச்சுப் போக்கு. சிரிச்சுக்கதை ப்பார். சிரிக்கும் போது அவரது பல்லும் சேட்டைப் போலவே வெள்ளை வெளிரெனப் பளிச்சிடும். முகத்தையே ஆடையோடு பார்த்துக் கொண்டிருப்பான். பகிடியனும் விடுவார். கோபப்படாமல் சொல்லித் தருவார். படம் கீறவும் விடுவார்.

இவனுக்குச் சைக்கிள் ஒடப் பழக்கிவிட்டும் அவர்தான்.

ராசதுரை மாஸ்டர் கொஞ்ச நாள் தான் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்தார். ஏனோதிடீரென வராமல் விட்டிட்டார்.

அவருக்குச் சுகமில்லை என்று சொன்னார்கள்.

நந்தனுக்கு கவலையாகிவிட்டது. போய்ப் பார்க்க வேணும் போல இருந்தது. அம்மாவும் ஒமெண்டிட்டா.

அவற்றை வீட்டை போன போது முன் மாலுக்கை எழும்போலாமல் படுக்கையாகக் கிடந்தார். வாங்கில் கூட இல்லை. நிலத்தில் தான் பாய் போட்டுக் கிடந்தார்.

நோயின் வேதனை படிந்து முகம் வற்றிக் கிடந்தது. இவனைக் கண்டதும் உள்ளார்ந்த சந்தோஷம். சிரிக்கத் தெண்டித் தார். ஆனால், சோர்வு வழிந்தது. பக்கத்தில் வந்து இருக்கச் சொல்லி கைகாட்டினார்.

அருகே சென்றதும் மெதுவாக இவனது கைகளைப் பிடித்துத் தடவினார். பிழிந்தெடுத்த தோடம்பழுமாகத் தோல் சுருங்கித் தசைகள் கரைந்திருந்தன.

ஆயினும் கண்களில் ஒரு மின்னல். குழிவிழுந்து காய்ந்து கறுத்துக் கிடந்த கண்களில் பரவியது பாசமா? ஏக்கமா?

“நந்தன் நல்லாப் படிச்ச டொக்டரா வரவேணும்....” என்றார்.

ரகசியம் பேசுவது போல, மெதுமையாகத்தான் அவரால் பேச முடிந்தது. மிகவும் தளர்ந்திருந்தது குரல். தடவும் போது அவரது கையில் வழுமையான உறுதி இருக்கவில்லை. நடுங்கியது போல நந்தனுக்குத் தெரிந்தது.

“வருத்தமாக இருக்கிற ஆக்களை நீ படிச்சு வந்து காப்பாற்ற வேண்டும். டொக்டர்ன்டால் கடவுளைப் போலை..... காப்பாற்ற வேண்டும்..... நீ படிச்சு வந்து..... நல்லாப் படிக்க வேணும்” குரல் தமுதமுத்து.

அதற்கு மேல் பேச முடியவில்லை, கண்ணயர்ந்தார்.

இவனுள் மீண்டும் டொக்டர் தாகம் பரவியது.

ஆனால் எப்பிடி டொக்டராகிறது? ஹாடவிக்கே எடுப்பவில்லை. மனம் தளர்ந்தது.

அம்மாவுக்கு ரின்பால் சொன்னதில் நம்பிக்கை வரயில்லை.

“இவன் சரியாப் பாத்திருக்கமாட்டான். அவசரக் குடுக்கை. நீ ஆனந்தி மாமா வோடை போய்ப் பார்த்துக் கொண்டு வா” என்றாள்.

அவ சொன்னது உண்மைதான். ஹாடவி நோட்டிஸ் போட்டில் இவனது பெயரும் இருந்தது.

“போடா ரின்பால்..... மருந்துப் போத் திலுக்களை எடுத்து ஏறின்சு போட்டு போய் ஒழுங்காப் படி” எண்டோ சொன்னனீர்? பார் படிச்சு டொக்டரா வாறனோ இல் ஸலயோ எண்டு மனதிற்குள் கறுவிக் கொண்டான்.

ரிஸல்ட் பாத்துக் கொண்டு திரும்பி வரேக்கை மாஸ்டர் வீட்டு வாசலிலை ஆக்கள் கனபேர் கூட்டமா நிண்டினம். உள்ளையிருந்து அழகுரல் கேட்டது.

“இறங்கிப் பாப்பமே!” இவன் கேட்டான்.

“செத்துப் போட்டார் போலை. கான்சராம் எண்டு சொன்னவை. இப்பேண்டாம்”

ஆனந்தி மாமா சைக்கிளை நிறுத்தாமல் மேலும் வேகமாக உளக்கினார்.

நந்தனுக்கு வலு கவலையாகப் போயிற்று. அழுதே விட்டான்.

அவனால் அவரை மறக்கவே முடியவில்லை. அவர் கடைசியாகப் படுத்துக்கிடந்த கோலமும், அவர் கடைசியாகச் சொன்ன வார்த்தைகளும் கனவுகளில் அடிக்கடி வந்து அருட்டிக் கொண்டே இருந்தது.

“ஆக்களைக் காப்பாற்ற வேணும்..... காப்பாற்ற வேணும்..... நீ படிச்சு வந்து”

இந்த வார்த்தைகள் இவனோடு வேப்பம் பிசினாக ஒட்டிக் கொண்டுவிட்டன.

மாஸ்டர் இவனை முந்திக் கொண்டார்.

காப்பாற்றுவது டாக்டரா, இல்லை கடவுளா? அல்லது வெறுமனே இயற்கையின் நியதியா?

புரியும் வயதில்லை, நந்தனுக்கு.

ஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீ

மருத்துவ மாணவர்கள் புடைசூழ, பெரிய டொக்டர் வோர்ட் ரவுண்ட் வருகிறார். உதவி டொக்டர்கள் நோயாளிகளின் விபரங்களைச் சொல்லிக் கொண்டு வருகிறார்கள்.

ஒவ்வொரு கட்டிலாகப் பார்த்துப் பரிசோதித்து பின், மேற் கொண்டு செய்ய வேண்டிய சிகிச்சைகள் பற்றி அவர் கூறு

வதை மற்றவர்கள் பெட்ட ரிக்கற்றில் குறித்துக் கொண்டு வருகிறார்கள்.

அடுத்த கடமலுக்கு நகர்கிறார்கள்.

அதைத்து, பழுத்த பூசணி போல வெம்பிக் கிடக்கிறது அதில் உள்ளவனது முகம். கால்கள் வீங்கி, வெடித்து நீர் கசிகி றது. வயிறு பானைபோல மினுமினுத்து உப்பிக் கிடக்கிறது. புஸ்... புஸ் என மேல் மூச்ச கீழ் மூச்ச வாங்க அனுங்கிக் கொண்டிருக்கிறான்.

மிதமிஞ்சிய குடியால் ஈரல் பூராவும் சிதைந்து, இருதயமும் இயங்கத் தயங்கிக் கொண்டிருப்பதாக டொக்டர் ஆங்கிலத்தில் விளக்குகிறார்.

நோயாளியின் வயிற்றைப் பரிசோதித் துப் பார்க்கவெனக் குனிகிறார் பெரிய டொக்டர்.

நோயின் உபாதையால் அசந்து கிடந்த நோயாளியின் கண்கள் மெல்லத் திறக் கின்றன. குனிந்து தன்னைப் பரிசோதிக்க வந்தவரின் முகம் மங்கலாக, கலங்கலான

நீரில் அசைந்தாடுவது போல தெரிகிறது.

பட்டென மூளையுள் மின்னணுக்கள் உற்பத்தியாகின்றன.

சோர்ந்து கிடந்த மூளை நரம்பணுக்கள் உயிர்ப்படைகின்றன.

ஏதேதோ நினைவுகள் எழுகின்றன.

சற்று உற்றுப் பார்க்கிறான். மரணத் தின் வாசலை எட்டிப் பார்த்தவன் முகத் தில் சிறு மலர்க்கி.

“நீ..... நீ..... நீங்கள் துரையன்..... இல்லை..... இல்லை..... தம்பித்துரை தானே?” கடடிலில் கிடந்தவன் இயலாமை யோடு முனங்குகிறான்.

ஒரு கணம் தயங்கி, ஆட்சரியத்தோடு அவனைப் பார்த்த பெரிய டொக்டர், தன் ணைச் சற்று, சுதாகரித்துக் கொள்கிறார்.

“ஓம்..... நீ.... ஆர்?” எனக் கேட்கிறார் டொக்டர் தம்பித்துரை.

“நான்..... நான்தான் நந்தன்..... முருகுப்பிள்ளைப் பேய்”

A. R. R. HAIR DRESSERS

89, Church Road,

Mattakuliya,

Colombo - 15.

Tel : 0112527219

முருகுப்பிள்ளை குளிமுத்தப் பெர்ர சவுரன்

ராக்கண திலக்கிய விழுட

-திட்டால்

மாகாண சபைகள் உருவாக்கப்பட்ட பின்னர் கல்வி, கலாசாரம், விளையாட்டு மற்றும் சில துறைகளை உள்ளடக்கிய அமைச்சு ஒன்று இயங்குவது நாமறிந்ததே. இந்த அமைச்சு ஆண்டுதோறும் அந்தந்த மாகாண மட்டத்தில் மாகாண இலக்கிய விழாக்களை நடாத்தி வருகின்றன.

மன்பு வடக்கு- கிழக்கு என்றும் தற்பொழுது தனித்தனியாகவும் இரண்டு மூன்று நாட்கள் இவ்விழா கொண்டாடப்படுகிறது. இவ்விழாவில் ஆய்வரங்கு, கலையரங்கு, நால் விருது, ஆளுநர் விருது இப்படிப் பல அம்சங்கள். மாகாணத்தைச் சேர்ந்த படைப்பாளிகளின் புத்தகங்களில் கணிசமான பிரதிகளைக் கொள்வனவு செய்தல், தொகுப்பு நூல்கள், மலர்கள் வெளியிடல் போன்ற பணிகளையும் செய்து வருகின்றது. மத்திய மாகாணம், ஊவா மாகாணங்களில் அவ்வப்போதைய அரசியல் சாயலுடன் இலக்கிய விழாக்கள் இடம்பெறுகின்றன.

எங்களது பிரதேசங்களில் ஏன் எங்களைச் சம்பந்தப்படுத்துவதில்லை என்ற ஆதங்கத்துடனேயே இருந்து வந்துள்ளோம். குறிப்பாக வடக்கு, கிழக்கு, மலையகம் தவிர்ந்த பகுதிகளில் சிங்கள இலக்கிய விழாக்களே, இன்னும் சொல்லப் போனால் சிங்கள- பொத்த இலக்கிய விழாக்களே நடைபெற்று வருகின்றன. அண்மையில் முதற் தடவையாக மேல்மாகாணத் தமிழ் இலக்கிய விழா, பல்வேறு அதிருப்திகளோடு நடந்து முடிந்தது தெரிந்ததே.

கடந்த காலங்களில் இது தொடர்பாகத் தென்மாகாண இலக்கியவாதிகளும் கல்வித்துறை சார்ந்தவர்களும் மெல்லக் குரலெழுப்பி வரலாயினர். ஏதோ தமிழ்பேசும் மக்களை நாங்கள் புறக்கணிக்கவில்லை என்ற பாங்கில், பாடசாலை மட்டத்தில் தமிழில் சில போட்டிகளை நடாத்தி, சிங்களப் புத்தகங்களைப் பரிசுகிக்கும் நிலையே தொடர்ந்தது.

அதிர்ட்டவசமாக 2003 இலக்கிய விழாவை, திக்குவல்லை விஜித தேசியக் கல்லூரியில் நடாத்துவதாக தீர்மானித்திருந்தனர். திக்குவல்லையைச் சேர்ந்த சிங்கள மொழி- இலக்கியத்திற்குப் பெரிதும் தொண்டாற்றிய குமார ரணதுங்க முனிதாஸவை முன்னிறுத்தி செய்தபாடுகள் அமைந்தன.

இது சம்பந்தமான ஆலோசனைக் கூட்டங்களில் முன்னாள் தென் மாகாணப் பிரதிக் கல்விப் பணிப்பாளர் எம். ஜே. முகம்மத், ஆசிரிய ஆலோசகர் வீசாம், மின்வறாத் தேசிய

பாடசாலை முன்னெண் அதிபர் எம். ஸ்ரீ. எம். முகர்ரம், கனிச்டா பாடசாலை அதிபர் எம். ஆர். எம். ரிஸ்கி, கலாபூசணை யோன கபுர ஹம்ஸா, மறைந்த வரலாற்று ஆயு வாளர் ஸபருள்ளாகான், கலைஞர் மும் தாஸ் ஹபீழ் போன்றவர்கள் தமிழ் மொழிக்கு வழங்கப்படும் இடம் போதாது.... உரிய இடம் வழங்கப்பட வேண்டுமென்று... ஏனெண் மா காணங்களின் நிலைப் பாட்டை எடுத்து விளக்கியதன் பிரதிபலன் மிகவும் சாதகமானதாக அமைந்தது.

இவ்விலக்கிய விழா அக்டோபர் 13,14ம் திகதிகளில் சிறப்பாக நடைபெற்றது.

விழா ஊர்வலத்தில் முஸ்லிம் மாணவர்களின் கலை அம்சங்கள் இடம் பெற்றன. கண்காட்சியிலும் முஸ்லிம் கலாசார அம்சங்களுக்குத் தனிக்காட்சிக் கூடம் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது.

தென் மாகாண தமிழ் எழுத்தாளர் நூல்கள் கொள்முதல் செய்யப்பட்டன.

உயர் வகுப்பு மாணவர்களுக்குத் தமிழ் மொழியிலான கருத்தரங்கு பிரத்தியேக மாக நடைபெற்றது. இதில் 'இலக்கியத்தின் மூலம் தலைமைத்துவம்' என்ற தலைப்பில் அஷ்வெஷ்கு ஏ. ஸ்ரீ. அகார் முகம்மத் உரையாற்றினார். 'இலக்கியமும் சமுதாயமும்' என்ற மகுடத்தில் நான் உரையாற்றினேன்.

சிறப்பு மலரில் எம். எச். எம். சம்ஸு பற்றி இரு பக்கக் கட்டுரையொன்று இடம் பெற்றிருந்தது.

எழுத்தாளர்- அறிஞர் கொரவிப்பின் போது, மாத்தறையைச் சேர்ந்த பன்னூலா சிரியர் கலாநிதி எம். ஏ. எம். சக்ரி, பொற்கிழி

யும் பட்டமும் வழங்கி சிறப்பிக்கப் பட்டார்.

தென்னிலங்கை நடாத்திய பல்வேறு இலக்கிய நிகழ்வுகளுடன் ஒப்பிடும் போது, இவ்விழா ஒரு வித்தியாசமான மன உணர்வையும், மகிழ்ச்சியையும் தந்ததென்றே சொல்ல வேண்டும்.

இதுவொரு அரசு தரப்புச் செயற்பாடு, அதிகாரிகளின் தனிப்பட்ட விருப்பு வெறுப்பு அடிப்படையில் நிகழ்ச்சிகளை ஒழுங்கமைக்காது, எழுத்து மூலமாக இரு மொழிப் பங்களிப்பை உள்வாங்கும் நிலை உறுதிப்படுத்தப்பட வேண்டும். அதேநேரம் ஆண்டுதோறும் விழா எங்கு நடந்தாலும் அங்கு ஓள் இலக்கியவாதிகளும் அறிவுஜீவிகளும் அக்கறையோடு இயங்கவும் வேண்டும்.

தென்னிலங்கையில் மாத்திரமல்ல, ஏனெண் மா காணங்களிலும், மா காண இலக்கிய விழாக்களில், உரிய பங்கினைப் பெற்றுச் செயற்படுவதன் மூலம், சகோதர மக்களோடு ஒட்டுறைவை வளர்க்கும் ஓர் அரிய சந்தர்ப்பமாகவும் நாம் இதனைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள முடியும்.

ஹருஷாஸ்திரி: 36

இஸ்லாமிய இலக்கிய முறை

இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய ஆராய்ச்சி மாநாடு.

நீண்ட காலமாகவே எமது காதுகளில் ஒலிக்கும் வார்த்தைப் பிரயோகம் இது. இப்படிப் பல மகாநாடுகள் பல்வேறு இடங்களில், குறிப்பாகத் தமிழ்நாட்டில் நடந்தேறு

வதாயும் அவ்வப்போது செய்திகள் வந்து கொண்டிருக்கும்.

இல்லாமிய இலக்கியம் தொடர்பாகப் பேராசிரியர் எம்.எம். உவைஸ் பல தொகுதிகள் வெளியிட்டுள்ளார். இலக்கிய வடி வங்களினுடாக, இல்லாமிய கோட்பாடுக் கூம் விழுமியங்களும் முன்னிறுத்தப்படும் போது, அவற்றை இல்லாமிய இலக்கியமாகப் பார்த்தார். இவ்வாறான இரண்டாயிரத் திற்கு மேற்பட்ட படைப்புகளை அவர் தேழி ஆய்வு செய்துள்ளார். முஸ்லிம் படைப்பாளிகளின் நவீன ஆக்க இலக்கியம் பற்றி அவர் ஒன்றும் அலட்டிக் கொள்ளவில்லை.

இன்று ஒவ்வொரு இனமும் தனித்து நின்று தமது அடையாளங்களை நிலை நாட்டும் சூழலில், முஸ்லிம்களால் எழுதப்படும் அனைத்தும் முஸ்லிம் இலக்கிய மென்றோ, முஸ்லிம் தேச இலக்கிய மென்றோ அழைக்கும் நிலை உருவாகியுள்ளது. இலக்கியத்தை இனமத ரதியாகக் கூறுபோட முடியாதென்ற கூற்றும் வலுவிழுந்து போய்விட்டது.

தமிழ்நாட்டு முஸ்லிம் இலக்கிய வட்டாரத்திலுள்ளவர்கள், இலங்கை முஸ்லிம் எழுத்துக்களோடு பரிசுச்சயமானவர்கள் என்று சொல்வதற்கில்லை. ஆனால், இங்கிருந்து அடிக்கடி இலக்கிய யாத்திரை மேற்கொண்டு, உறவு கொண்டாடி வருபவர்களை மட்டுமே அறிந்து வைத்துள்ளார்கள். அவர்கள் பொன்னாடை, பொற்கிழி, பட்டங்களைன்று வழங்கிக் கொரவிப்பதாகவும், சம்பந்தப்பட்டவர்கள் இங்கு கொண்டு வந்து பிரசுரிக்கும் புகைப்படங்கள் மூலம் நாம் அறிய முடிகிறது.

1997ல் இலங்கையின் இல்லாமிய

இலக்கிய மாநாடொன்று நடைபெற்றதாக ஞாபகம். அதனை முன்னிட்டு ‘பிறைப் பூக்கள்’ என்ற பெயரில் சிறுக்கைத் தொகுதியொன்று வெளியிடப்பட்டுள்ளதாக வும், எனக்கொரு கடை எழுதி அனுப்புமாறும் அ.ஸ. அப்துஸ் ஸமது கேட்டிருந்தார். பெரியதொரு அங்கீகாரம் கிடைத்துவிட்ட பூரிப்பு எனக்கு கடையை அனுப்பினேன். மாநாடு பற்றிய செய்திகள் பத்திரிகைகளில் வந்தவண்ணமிருந்தன.

அந்தநாள் வந்தது. இன்றுவரும் நாளை வருமென்று வழிபார்த்தபடியிருந்தேன். மாநாடு ஆரம்பித்துவிட்டது. கடைசிவரை அழைப்பிதழ் வரவேயில்லை. ஒருவேளை எனது கடை சேர்க்கப்படவில்லையோ என்ற சந்தேகம் கூட, எழுந்தது. சில பல் கலைக்கழக விரிவுரையாளர்கள் கூட, அழைப்பிதழ் கிடைக்கப் பெறாமல், கேற்றுக்கூடு வெளியே ஆர்ப்பாட்டம் செய்தே உட்பிரவேசித்தார்களென்று பின்னர் தெரிந்து கொண்டேன்.

சிலநாட் கழிந்து, நண்பர் ப. ஆப்ஷன் ஒரு கழிதம் எழுதியிருந்தார். எனக்குரிய சிறுக்கைத் தொகுப்புத் தன்வசமிருப்பதாகவும், வந்து பெற்றுக் கொள்ளுமாறும் கேட்டிருந்தார். அவரைச் சந்தித்துப் பிரதியைப் பெற்றுக் கொண்டபோது, “மிகச் சிரமப்பட்டே உங்கள் பெயரைச் சொல்லி இதனைப் பெற்றேன். தவறியிருந்தால் உங்களுக்குப் பிரதியே கிடைத்திருக்காது” என்றார்

2002ல் கொழும்பில் நடைபெற்ற இல்லாமிய இலக்கிய மாநாடு- இந்தத் தொடரைச் சேர்ந்ததல்ல. அஷ்ரஃப் சிறூபத்தீன், ஜின்னா செரிபுத்தீன், தாளிம் அஹ்மத், அல் அஸூமத், கலைவாதி கலீல் போன்றோர் இதில் முழு முக்காக

இயங்கினர். பரவலாக எழுத்தாளர்களை அழைத்து ஆலோசனைக் கூட்டங்கள் நடாத்தினார்கள். திட்டமிட்டபடி விழா நடந்தது.

ஆய்வரங்குகள் நிகழ்ந்தன. எழுத்தாளர் கெளரவிப்பு இடம்பெற்றது. நூல்கள் பதிப்பிக்கப்பட்டன. அழகிய மலர் வெளியிடப்பட்டது. மூன்று நாட்களுமே மகா சந்தோஷந்தான்.

இருந்தும் எமது நவீன் இலக்கியங்கள் பற்றிப் பேசப்பட்டது. போதாதென்றே எனக்குப்பட்டது. அதற்கான அரங்குகூடச் சோபிக்கவில்லை. எதிர்பார்த்தது போல், குறிப்பிட்ட அறிஞர்கள் ஒத்துழைக்க வில்லையென்று தெரிவித்தனர். வழமையான மரபு சார்ந்த இஸ்லாமிய இலக்கியங்கள் பற்றிய பேச்சுக்களே, அதுவும் இந்திய அறிஞர்களால் நிகழ்த்தப்பட்டன.

கவிக்கோ, பர்வீன் கல்தானா போன ரோரின் தனிப் பேச்சுக்கள் சிறப்பாக அமைந்தன. பேராளர்களுக்கு சுமார் இருபது புத்தகங்கள் கொண்ட புத்தகப் பொதி வழங்கப்பட்டது. எனினும், மிகவும் எதிர்பார்த்த புத்தகங்கள் இரண்டு அதிலே காணப்படவில்லை. ஒன்று எழுத்தாளர் அறிமுகத் தொகுப்பு, அடுத்தது, ஆக்க இலக்கிய நூல் விபரத்தை மட்டுமே உள்ளடக்கிய சுவடி ஆற்றுப்படை.

மாநாடு முடிந்ததோடு, சுயவிமர்சனப் பாங்கில் வெற்றி தோல்விகள் பற்றி மறு மதிப்பீடு செய்யப்பட்டதோ, இல்லையோ தெரியவில்லை. அடுத்தகட்ட நடவடிக்கைகள் செயற்றிடப்பட்டங்கள் என்னவென்பதும் தெரியவில்லை. ஆனால், மிகப் பெரிதாகப் பத்திரிகைகளில் அலசப்பட்ட விடயம்

'எழுத்தாளர் கெளரவிப்பு' பற்றித்தான்.

இப்படிப்பட்டதொரு மாநாட்டை நடாத்தி முடித்தது பெரிய விஷயம். குறைபாடுகள் சகஜம் தான். ஆரோக்கியமான நோக்கோடு குறைபாடுகள் விமர்சிக்கப்படுவது வரவேற்கத்தக்கதே.

இலங்கை முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களின் பணி எவ்வாறு முன்னெடுத்துச் செல்லப் படுகின்றதென்பது, அக்கறையுள்ளவர்கள் ஆராய் வேண்டிய விடயம் தான்.

இந்த மாநாட்டைத் தொடர்ந்து ஆக்கப்பூர்வமான சில பணிகள் முன்னெடுக்கப்படுமென்ற எதிர்பார்ப்பு பலதரப்பினரிடையேயும் காணப்பட்டது. இத்தனை ஆண்டு கடந்தும் அது இன்னும் அற்றுப் போய் விடவில்லை.

Dickwellekamal@gmail.com.

புத்தாண்மை சர்தா

எசுவுத்தி விபரிகளா?

புதிய ஆண்டு பிறந்து விட்டது. தயவு செய்து தமது சந்தாக்களைப் புதுப்பித்துக் கொள்ளவும்.

மனங் திறந்து மல்லிகையுடன் ஒத்துழையுங்கள். ஏனை ணில் மல்லிகை உங்கள் ஒவ்வொருவரினதும் இலக்கியக்குரலாகும்.

அசட்டை செய்வோருக்கு முன்னரிவித்தவின்றி இதழ் நிறுத்தப்படும்.

-ஆசிரியர்

ஸ்ரீதர் பிச்சையப்பா

நனைவுகள்

-முருகூஸ்த

“புதுமைப்பித்தனது வாழ்க்கை தமிழ் எழுத்தாளர் ஒருவரின் சோக நாடகம், உயிருள்ள எழுத்தாளர்களுக்கு ஒரு எச்சரிக்கை” என்று எழுதினார் தொ.மு.சி.ரகுநாதன். ஸ்ரீதர் பிச்சையப்பாவின் மறைவுச் செய்தி கிடைத்தபோது, ரகுநாதனின் அந்தக்கூற்றைத்தான் நினைத்துப் பார்த்தேன்.

இந்த நினைப்பு ஸ்ரீதரை புதுமைப்பித்தனுடன் ஓப்பிடும் முயற்சியல்ல.

ஸ்ரீதர் மட்டுமல்ல, பல கலைஞர்கள் எழுத்தாளர்களின் வாழ்க்கையும் சோகநாடக மாகத்தான் அரங்கேறியுள்ளன. பட்டியலிட்டால் அது அவர்களின் உறவுகளை காயப்படுத்தும். வாழ்பவர்களுக்கு எச்சரிக்கை என்று சொன்னாலும், எத்தனைபோல் இந்த எச்சரிக்கைச் சமிக்கங்கையை உணர்முடியும், என்பது மற்றுமொரு கேள்வி.

இந்த ஆண்டு (2010) இலங்கைவந்து திரும்புவதற்கு முன்பு கடந்த ஜனவரி 20 ஆம் திகதி மாலை கொழும்பில் பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலையில் அடுத்த ஆண்டு நடக்கவிருக்கும், சர்வதேச தமிழ் எழுத்தாளர் ஒன்றுகூடல் சம்பந்தமான கூட்டம் ஒன்றை முடித்துக்கொண்டு கீழ் தளத்துக்கு இறங்கி வந்தபோது, “அண்ணா” என விளித்தவாறு வந்து என்னை கட்டி அணைத்துக் கொண்டு உரையாடிய ஸ்ரீதர் சரியாக ஒரு மாதத்திற்குள் நிரந்தரமாக விடை பெறுவார் என்று யாரும் எதிர்பார்த்திருக்கமாட்டார்கள்.

கவிஞர், கலைஞர், நடிகள், ஓவியன், பாடகன்...இப்படி பன்முக ஆற்றல் மிகக ஸ்ரீதர் இன்னும் பல ஆண்டுகள் வாழ்ந்திருக்க வேண்டியவர்.

கிழக்கிலங்கையில் ஒரு கலை நிகழ்ச்சியின் போது நடந்த எதிர்பாராத குண்டுவெடிப்பில் தனது ஒரு கண்ணை இழந்த பின்பும், முலையிலே முடங்கிவிடாமல் தொடர்ந்தும் தொலைக்காட்சியிலும் நாடக அரங்குகளிலும் தோன்றிய ஸ்ரீதர் எப்படி மதுவுக்கு அடிமையானார் என்பதற்கு பலரும் பல கதைகளைச் சொல்லலாம்.

மது அருந்துவதற்குத்தான், மது அழிப்பதற்கு அல்ல! என்பதை இந்தக்கலைஞர் புரிந்துகொள்ள தவறிவிட்டானே என்பதுதான் எனக்குள்ள கவலை. மேடைகளில் நவரசத் துடன் தோன்றிய ஸ்ரீதர் தனது சொந்த வாழ் வில் சோகரசத் துடன் வாழ்ந்துவிட்டதுதான் எமக்கெல்லாம் விட்டுச் சென்றுள்ள எச்சரிக்கைச் செய்தி.

22-10-1999 ஆம் திகதி அதாவது சுமார் பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் மல்லிகை காரியாலயத்தில் நண்பர் ஜீவா எனக்கொரு தேநீர் விருந்துபசாரம் தந்தார். பல கலை, இலக்கிய நண்பர்கள் கலந்துகொண்ட அந்த இனிய மாலைப் பொழுதில் எனக்காக ஒரு

சிறிய பூமாலையை வாங்கிக் கொண்டு வந்து எனக்கு அணிவித்து வாழ்த்திய ஸ்ரீதருக்கு அவரது பூதவுடலுக்கு மலரஞ்சலி கூட செலுத்தமுடியாது வெகு தொலைவிலிருந்து இதனை எழுதும் கொடுமைதான் எமது அந்நிய புலப்பெயர்வு வாழ்வின் தீராத வலி.

அன்றையதினம் அவர் எனக்குத்தந்த மலர் அவரது மேடைக்கதை வசனம், பாடலுடன் 29-03-99 ஆம் திகதி டவர் அரங்கில் மேடையேறிய “இதற்குத்தானே ஆசைப்பட்டாய்” நாடகத்தின் சிறப்புமலர். அந்த மலரில் அமைச்சர் தொண்டமான், மல்லிகை ஜீவா, ஜீவன் குமாரதுங்க, உடைவதில்லை நடராஜா, பி.எச்.அப்துல்ஹுமீட், கமலனி செல்வராஜன் உட்பட பலர் எழுதியிருக்கிறார்கள். தமிழக திரையுலக கலைஞர்களுடன் ஸ்ரீதர் எடுத்துக்கொண்ட ஒளிப்படங்களும் அதில் இடம்பெற்றிருந்தன.

அந்த மலரில் தனது அழகிய கையெழுத்தில் இப்படி எழுதியிருந்தார்:-

மதிப்புக்கும் மரியாதைக்கும் உரிய அண்ணா...இவனைப்பற்றி இன்று..இன்றைவன் அருளால் பலர் எழுதுகிறார்கள். ஆனால்...எவருக்கும் தெரியாதபோது இவனைப்பற்றி எழுதி, அதை ஆழமித்து வைத்தவர் நீங்கள்தான். அந்த நன்றியோடு உற்சாக வார்த்தைகளால் நீங்கள் வளர்த்துவிட்ட.. உங்கள் தமிழ் ஸ்ரீதர் பிச்சையப்பா.

அதனை வாசித்துவிட்டு நான் எங்கேய ப்பா உம்மைப் பற்றி எழுதினேன்? என்று கேட்டேன்.

உடனே மலரினுள்ளிருந்து ஒரு பத்திரிகை நறுக்கை எடுத்துக்காண்பித்தார். பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வீரகேசரி வார வெளியீட்டில் இலக்கியப் பலகணியில் (ரஸஞானி).

நான் அவரது ஒளிப்படத்துடன் எழுதியிருந்த அவரைப்பற்றிய குறிப்பு அந்த நறுக்கில் இருந்தது. நான் எப்பொழுதோ மறந்துவிட்ட செய்தி. ஆனால், அதனைக் காண்பித்ததன் மூலம் அவரைப்பற்றிய பல நினைவுகளை மீளக்கொண்டு வந்தார்.

எனக்கு ஸ்ரீதரை அறிமுகப்படுத்தியவர் நண்பர் மேமன் கவி.

ஸ்ரீதரின் தந்தை பிச்சையப்பா புகழ் பெற்ற வாளனாலிக் கலைஞர். ஆனால், அவருடன் எனக்கு பரிச்சயம் இருந்ததில்லை. ஸலஸ் வீரமணி கொழும்பில் மேடையேற்றிய ஜெயகாந்தனின் ‘உன்னைப்போல் ஒருவன்’ நாடகத்தில் சிட்டி என்ற சிறுவன் பாத்திரம் ஏற்று நடித்தவர்தான் ஸ்ரீதர் என்ற தகவலை தெரிந்து வைத்திருந்தேன். ஸ்ரீதரின் அப்பாதான் கலைஞர் பிச்சையப்பா என்பதை பிச்சையப்பாவின் மரணச்செய்தி கிடைத்தபோது அறிந்து உடனே அவர்களின் வீட்டுக்குச்சென்று இறுதி அங்களி செலுத்தியது நேற்றுப்போல் ஞாபகத்தில் இருக்கிறது.

வெடிவிபத்தில் ஒரு கண்பார்வையை இழந்திருந்த ஸ்ரீதர், அந்த இழப்பையும் நகைச்சுவையுணர்வுடன் என்னிடம் சொல்லி சிரித்தபோது, என்னால் சிரிக்க முடியவில்லை.

1999 ஆம் ஆண்டு இலங்கை வந்திருந்த போது நன்பர் எழில் வேந்தன் சக்தி தொலைக் காட்சிக்காக என்னை ஒரு நேர்காணல் நிகழ்ச்சிக்கு அழைத்திருந்தார். ஒரு வாகனத்துடன் வந்து என்னை கூட்டிச்சென்றவர் ஸ்ரீதர். கொட்டாஞ்சேணையிலிருந்து ராஜகிரிய நோக்கி அந்த வாகனம் பறப்பட்டது. அந்த வாகனம் வீதியில் ஒரு திருப்பத்தில் குலுக்கலுடன் திரும்பிய போது, என்னருகே அமர்ந்திருந்த ஸ்ரீதர், திடீரென தலையை திருப்பி குனிந்து

கொண்டு, “இப்படித்தான் அன்னா, அடிக்கடி எனது செயற்கைக்கண்ணை பொருத்திக் கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது” எனச் சிரித்துக் கொண்டு சொன்னார்.

நான் நெகிழ்ந்துபோனேன்.

தனிப்பட்ட சொந்த வாழ்வில் பல அதிர்ச்சிகளையும் சோகங்களையும் சமந்து வாழ பவர்கள் நகைச்சவையுடன் பேசுவதை அவதானித்திருக்கிறோம். அந்த ரகத்தைச் சேர்ந்தவர் ஸ்ரீதர்.

அந்தச்சம்பவத்தில் தெய்வாதினாமாக உயிர் தப்பி தனது ஒரு கண்ணை, இழந்த

பின்பும் தன்னம்பிக்கையுடன் சுறுசுறுப்பாக இயங்கிய ஸ்ரீதர், பார்வையிருந்த ஒரு கண்ணையும் இப்போது நிரந்தரமாக முடிக்கொண்டார்.

கலையுலகத்தில் அவர் சம்பாதித்த நண்பர்கள் அநேகர் என்பதை அவர் 1999 இல் எனக்களித்த அந்த மலர் சான்று பகர்கிறது. ஆனால், அவர்களையெல்லாம் மிஞ்சிய ஒரு நண்பன் வேறு ஒரு வடிவத்தில் அவருடன் இணைபிரியாமல் வாழ்ந்து எங்களிடமிருந்து நிரந்தரமாக அவரை பிரித்துவிட்டான்.

கொடகே தேசிய சாஹித்திய விருது - 2010

இலங்கையின் முன்னணி நூல் வெளியீட்டாளர்களும் அரசின் விருதுகளைப் பெற்றவர்களுமான கொடகே புத்தகாலையினர் இரண்டாம் தடவையாக தமிழ் இலங்கிய படைப்புக்களுக்கு விருதுகளும் பணப் பரிசில்களும் வழங்கி கௌரவிக்க முன்வந்துள்ளனர்.

2008 ஆண்டுவரை சிங்கள மொழி இலக்கியப் படைப்புகளுக்கு மாத்திரமே கொடகே இலக்கிய விருது வழங்கப்பட்டு வந்தது. 2009 வருடம் தமிழ் எழுத்தாளர் மூவருக்கு கொடகே தேசிய சாஹித்திய விருதும் பணப் பரிசில்களும் வழங்கப்பட்டன. இம்முறை தமிழ் நாவல், சிறுகதை, கவிதை ஆகிய துறைகளில் தெரிவு செய்யப்படும் சிறந்த படைப்புக்களுக்கு நாவலுக்கு 50 ஆயிரம், நூபாவும் சிறுகதை மற்றும் கவிதை படைப்புகளுக்கு தலை 25 ஆயிரம் நூபாவும் விருதும் வழங்குவதோடு தமிழ் இலக்கியத்திற்கு அஞ்சும் பணியாற்றிய சிரேஷ்ட எழுத்தாளர் ஒருவருக்கு வாழ்நாள் சாதனை விருதும் வழங்குவதற்கு கொடகே நிறுவனம் முடிவு செய்துள்ளது.

இதில் பங்கேற்க விரும்பும் படைப்பாளிகள் 2009ஆம் ஆண்டு ஐங்கு முதல் டிசம்பர் இறுதி வரை இலங்கையில் வெளியிட்ட ISBN இலக்கம் பெற்ற முதல் பதிப்புக்களில் மூன்று பிரதிகளை நேரடியாகவோ அல்லது கொடகே புத்தகாலை, இலக்கம் 675 பீ.டி.எஸ். குலரத்ன் வீதி, கொழும்பு-10 என்ற முகவரிக்கு 2010 மார்ச் மாதம் 31ஆம் திகதிக்கு முன்னர் கிடைக்கும் வகையில் அனுப்பி வைக்க வேண்டும். தொகுப்பு, மொழி பெயர்ப்பு படைப்புக்கள் பரிசீலனைக்கு ஏற்றுக்கொள்ளப்படமாட்டாது.

உலக இலக்கியத்தில்

ஆழத்து மூபதீத்த மூர்வைச் சூர்க்கீ

-எனின் மதிவானம்

ஓவ்வொரு காலக்கட்டத்திலும் ஓவ்வொரு தேசத்திலும் பேரறிஞர்களும் கலை இலக்கிய மேதைகளும் தோன்றியுள்ளார்கள். இவர்கள் தமது சிந்தனையால் எழுத்துக்களால் செய்தபட்டவர்கள் என்றவைகயில் மனித இனத்தின் நாகரீகம், கலாசாரம், பண்பாடு என்பவற்றை மேன்மையடைய செய்திருக்கின்றார்கள்.

கலையும் இலக்கியமும் காலத்திற்கேற்பவும் சமுதாய சூழலுக்கு ஏற்பவும் பிறப்பெடுக்கின்றன. ஆனால் அதே காலத்தில் அச்சுமில்ல வாழ்கின்ற யாவரும் ஒரே விதமான சிந்தனை களை பிரதிபலிப்பதில்லை. அப்படி பிரதிபலித்தாலும் அவை அழகாகவும் நேர்த்தியாகவும் அமைவதில்லை. திறமைமிக்க படைப்பாளிகளும் சிந்தனையாளர்களுமே தமது காலத்துக்கேற்ற சிந்தனையை நேர்த்தியாக வெளியிடுகின்றனர். அவ்வைகயில் சமுதாயம் எனும் விளைவிலத்தின் பயிராக தோன்றிய சிந்தனையாளர்கள், மேதைகள் அச்சமுதாய அமைப்பினை உருவாக்குத்திலும் செல்வாக்கு செலுத்துகின்றனர். இந்த பின்னணியிலே கார்க்கியை நோக்குதல் காலத்தின் தேவையாக உள்ளதுடன் அவரது ஆளுமையை சரித்திர சூழலில் வைத்த புரிந்துக் கொள்வதற்கும் ஏதுவாக அமையும்.

கார்க்கி 1868ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 28ஆம் திகதி வால்கா நதிக்கரையில் உள்ள நிஷ்ணி நோவ்கொராட் (Nizhny Novgorod) எனும் ஊரில் ஏழ்மை மிகக் குடும்பத்தில் பிறந்தார். இவரது இயற்பெயர் அலக்கி மாக்மோவிச் பெஸ்கோவ (Aleksey Maksimovich Peshkov). கார்க்கி என்றால் கைத்துப் போனவன் என அர்த்தம். இவரது தந்தை தச்ச வேலை செய்து குடும்பத்தை காப்பாற்றி வந்தார். மிக இளமையான வயதிலேயே தமது பெற்னோரை இழந்து விட்ட கார்க்கி செல்லவேணாத் துன்பங்களை அனுபவித்ததால் அப்பெயரை குடிக் கொண்டார்.

கார்க்கி தமது வாழ்க்கையை பொது மக்களுக்காக அர்பணித்தார். அவ்வாழ்க்கையை சுமையாக கொள்ளாமல் அதனையே தமக்கு விருப்பமான வாழ்க்கையாகவும் ஆக்கிக் கொண்டார். அவரது எழுத்துக்களின் பின்புலமாக அமைந்தது அவரது வாழ்க்கையேபாகும். கார்க்கியை போல தமது இளமை வாழ்க்கையில் கடும் துன்பங்களையும் துயரங்களையும் அனுபவித்தவர் வேறு யாருமாக இருக்க முடியாது என்றே கூற வேண்டும். 12 வயதிலேயே உழைக்கத் தொடங்கி விட்டார். இந்த காலப்பகுதியில் அவர் சமையல் காரன் ஒருவருக்கு எடுபிடி வேலை செய்கின்றவராக இருந்தார். அவர் பாடசாலைக்கு சென்று கல்விக் கற்கவில்லை. பின்னர் கடை சிப்பந்தியாக, சுமை கூலியாக, துறைமுக கூலியாக ஹோட்டல் தொழிலாளியாக, ரொட்டி சூபவராக, பறவை பிடிப்பவனாக நூல் நிலைய குமாங்கதாவாக, ரொட்டிக் கிடங்கு பணியாளனாகவும், செம்படவனாகவும், காவல் காக்கும் வாட்சேனாகவும் வாழ்க்கை நடத்தி அந்த அனுபவங்களின் ஊடாக தமது கல்வியை தொடர்ந்தவர்.

கார்க்கியின் வாழ்வில் ஏற்பட்ட மிகத் துயரமான சம்பவம் 1887ம் ஆண்டில் செம்டம்பர் 12ந் தேதி இரவு 8 மணிக்கு நில்லை நோவ் குரோத் என்ற ரூப் நகரமொன்றின் பொத்தியஸ்னயா என்ற வீதியில் நிகழ்ந்தது. பல தினங்கள் துபாங்களுக்கு மேல் துபாம் அனுபவித்து, வேலை கிடைக்காமல் நகர் பூராவும் பல தினங்கள் பட்டினியுடன் சுற்றிச் சுற்றி அலைந்து, வாழ்க்கையில் கடுமையான வெறுப்புண்டு கார்க்கி துப்பாக்கியால் தண்ணேயே சுட்டுக் கொண்டார். தண்ணைச் சுடுவதற்கு முன்னர் அவர் எழுதிய குறிப்பு மிகக் வேடிக்கையானது. அதை என்னி அவர் அடிக்கடி பல நன்பர்களிடம் சொல் லிச் சிரிப்பார். அந்தக் குறிப்பில் தான் சுட்டுக் கொண்டு சாவதற்கு உலகப் பிரசித்திப் பெற்ற ஜேர்மன் தேசத்தப் புலவர் ஸைன் தான் காரணம் என்று குறிப்பிட்டிருந்தார். இதோடு, மனிதனுக்கு உண்டாகும் இதய வலி பற்றி எனக்கு முதன் முதலில் உணர்த் திய கவிஞர் இவன்தான் என்று ஸைனுக்கு வாழ்த்தும் கூறி இருந்தார். சில மாதங்களில் கார்க்கி சுகமடைந்து ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து வெறியேறினாலும் கூட அவர் சாகும் வரை இந்த குட்டினால் ஏற்பட்ட தசை குறைபாடு கள் அவரைத் துன்புத்தியே வந்தன.

எனது பருவகாலத்தை வறுமைத் தேவன் கபளீகரம் செய்து விட்டான் என்று கார்க்கி அடிக்கடி சொல்வார். என்றாலும் அவர் அதற்காக வேதனைப்படுவதே இல்லை. 24 வயது நிர்முபம் வேளையில், ஆறு மாதங்களுக்கு அதிகமாகவே கார்க்கி மயானத்தில் பினங்களின் தலைமாட்டில் இருந்து விடியும் வரை 25 ரூபிள் கூலிக்கு பிராத் தனை செய்துள்ளார். இந்தத் தொழிலை கார்க்கி ஆறு மாதங்கள் தான் செய்தார் என்ற போதிலும், அவரின் வாழ்க்கை வஜ்ர உறுதியும் தெம்பும் மிகக்கதாக உரம் பெற இது ஒரு காரணமாக இருந்தது.

செத்த பினாங்களின் வாடையை ஆறு மாதம் பக்கத்திலிருந்து நுகர்ந்த கார்க்கி, வெளியெ தண்ணைச் சுற்றியும் வாழ்ந்த உயிருள்ள மக்கள் மத்தியில் நிலவிய வறுமையால் பெருந்துயரால் ஏற்பட்ட பினவாடையை நீக்கும் லட்சியத்தில் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை கொண்டார்.1

அந்தவகையில் அந்த அந்த காலத்தில் ரூஷ்யப் சமூகத்தில் இடம்பெற்ற கொடுமை களையும், அடக்கு முறைகளையும், நேருக்கு நேர் கண்ணது மட்டுமன்றி அவ்வாழ்க்கையை அனுபவித்தவராகவும் காணப்படுகிறார். உழைக்கும் மக்கள் தீரளின் வாழ்க்கையும் கொடுமைகளையும் காணவேண்டும் என அவா கொண்டிருந்த கார்க்கி நாடோடி போல் பல இடங்களுக்கும், நாடுகளுக்கும் சுற்றித்திரிந்தார்.

கார்க்கி தமது 17வது வயதிலே எழுதத் தொடங்கிவிட்டார். அவரிடம் மிக இளமை காலத்திலிருந்து எழுத்தார்வும் காணப்பட்டது. அவரது வாசிப்பு தீறனை அக்காலக் கட்டத்தில் ஊக்குவித்த இருவர் பற்றிய குறிப்புக்களை நாம் அவரது எழுத்துக்களில் காணக்கூடியதாக உள்ளது. தாம் சிறுவனாக இருக்கும் போது சமையல் காரர் ஒருவருக்கு உதவியாக கார்க்கி வேலை செய்தார் என்பதை முன்னர் பார்த்தோம். ஓர் சமயம் காரர் இவரது வாசிப்பு ஆர்வத்தை தூண்டுவராகவும் அதற்கான விலைமதிப் பற்ற உதவிகளை செய்கின்றவராகவும் காணப்பட்டார். மற்றவர் கார்க்கின் வாழ்க்கையில் முக்கிய பாத்திரமாகவும் அவரின் அன்புக்குரியவராகவும் விளங்கிய அவரது பாட்டி. இது தொடர்பில் ரூஷ்யப் பயணத்தை மேற்கொண்டு கார்க்கியின் பாட்டி பொறுத்து அவரது மனனவியுடனான உரையாடவில் பெற்ற அனுபவத்தைக் எச்.எம்.பி முஹிதீன் பின்வருமாறு பதிவு செய்துள்ளார்.

“கார்க்கி தனது இறுதிகாலம் வரை இரண்டு விடயங்களை அவர் அடிக்கடி ஞாபகப்படுத்திக் கடுமையான வெறுப்பு ணர்ச்சியுடன் கண்டிப்பார். இதில் ஒன்று அநீதி விளைத்த அக்கிரமமே தனது தலையாய கடமையெனக் கொண்டிருந்த ஜார் ஆட்சியும், கொண்ட, மாண்ஸ் முதலாளித் துவ சமுதாயமுமாகும். மற்றும் அவரது தந்தையை கொடுமைப்படுத்தி அடித்தும் கொன்ற கார்க்கியின் பாட்டனார். ஷஷதுயர் படிந்த, கண்ணீர் நிறைந்த இருள் குவிந்த கார்க்கியின் சிறுபிராய வாழ்வுக்கு அன்புத் திரி கொண்டு இன்ப ஒளி ஏற்றியவர், கார்க்கியின் பாட்டி அக்குவினா இவானோவனா ஆவார். இந்த முதாட்டி மாத்திரம் இல்லா திருந்தால் கார்க்கி எட்டு வயது நிரம்பு வதற்குள்ளேயே நம்மை விட்டு மறைந்திருப்பார். கார்க்கி தனது பாட்டியைப் பற்றி நினைக்கும் போதெல்லாம் என்னிடம் கூறுவார். அவள் தான் மனித வாழ்வை எனக்கு முதன் முதலில் எனக்கு போதித்த வள். மனிதத்துவ மாண்பினை அவளின் அனுபவத்திலிருந்து சிருஷ்டியான ராஜா ராணிக் கதைகள் தான் எனக்கு தெளிவாக பாடம் சொல்லித் தந்தன என்பார். பாட்டி இவானோவ் கூறிய சின்னஞ்சிறிய கதை களை எழுத்தில் வெளிவராத அந்த அயர் சிருஷ்டிகளை அனுபவ மாண்பியங்களை தனது இறுதிக் காலம் வரை தலை சிறந்த நூல்களாக, இலக்கிய செல்வங்களாக எங்கும் கிடைக்க முடியாத பொக்கிளும் என மதித்து கார்க்கி பேணிப் பாதுகாத்து வந்தார்.2

இத்தகையை வாழ்வியலின் பின்னனியிலிருந்து தன்னை பட்டைத் தீட்டிக் கொண்ட அவர் புத்தகங்களை தமக்கு அந்தியப்பட்ட தாகவோ அல்லது அவற்றை வேண்டாத குப்பை கூலங்களாகவோ கருதியவர் அல்லர். மாறாக கார்க்கி வாசிப்பதிலே திவிர கவனம் செலுத்தினார். அதனாக உலக

அனுபவங்களை பெற்று புதியதோர் வாழ்க்கைக்கான நாகரீகத்தை சிருஷ்டிக்கும் திறனைப் பெற்றிருந்தார் என்பதை அவரது எழுத்தக்கள் எமக்கு எடுத்து காட்டுகின்றன. புத்தகங்கள் பற்றிய அவரது எண்ண ஓட்டம் இவ்வாறு பிரவாகம் கொண்டிருந்தது.

அச்சு கோர்ப்பவன் என்கின்ற அத்துறையின் உழைப்பு நாயகன் ஒருவனால் பிறி தொரு உழைப்பு நாயகனால் கண்டுபிடிக்கப் பட்ட அச்சு யந்திரத்தின் உதவியுடன், ஒரு அச்சகத்தில் உருவாக்கப்பட்ட ஒரு புதிய புத்தகத்தை நான் கையில் எடுக்கும் போது அது ஒரு மனிதனால் தன்னைப்பற்றியும், உலகிலே எல்லாவற்றையும் விட மிகவும் சிக்கலானதும், மிகவும் மர்மமானதும், மிகவும் நேசிக்க கூடியதுமான ஒன்றினைப் பற்றியும், உலகத் திலேயே அழகும் மேன்மையும் பொருந்திய அனைத்தையும் தன் உழைப்பாலும் கற் பனையாலும் படைத்த ஒன்றினைப் பற்றியும் எழுதப்பட்ட அற்புதமான என்னுடன் பேசும் ஆற்றல் படைத்த ஜீவனுள்ள என்னுடைய ஆன்மா வோடு கலந் துவிட்ட ஒன்றாக நான் உணருகிறேன்.3

புத்தகத்தை ஜீவனுள்ளதாக கருதும் கார்க்கி அது தன்னுடன் பேசுவதாக கூறுகின்றார். யாவற்றுக்கும் மேலாக அது மனிதனைப் பற்றி மனிதனால் எழுதப்பட்டது எனக்கறுகின்றார். இவரது சிந்தனைகள் காலத்துடன் விசாலிப்பதுடன் மக்களை யொட்டியதாக வேர்கொண்டு கிளைபரப்புவு தைக் காணலாம். மனிதன் குறித்த இந்த பார்வையும் சிருஷ்டிகர திறமையுமே மனித குலத்தின் மகத்தான் படைப்பாளியாக கியது. மனிதன் குறித்த அவரது பார்வை!

மனிதன்! எத்தனை கம்பீரமாக இச் சொல் ஒலிக்கிறது! எனக்கு மனிதனைவிட சிறந்த கருத்துக்கள் இல்லை, மனிதன் மட்டும்தான் எல்லாப் பொருள்களுக்கும்

எல்லா கருத்துக்களுக்கும் படைப்பாளி, அற்புதம் செய்வோன் அவனே, இயற்கை சக்திகளின் எதிர்காலத் தலைவன் அவனே, இவ் உலகின் அதியற்புத் அழகுப் பொருட்கள் எல்லாம் அவனது உழைப்பால் ஆனவை. நான் மனிதனுக்கு தலை வணங்குகின்றேன், ஏனெனில் மனித அறிவுக்கும் கற்பனைக்கும் அப்பால் நான் இவ்வுலகில் வேறொன்றையும் காண முடியவில்லை.

உலகத்திலுள்ள அழகு அனைத்தம் மனிதன் படைப்புத்தானே? இயற்கையின் வனப்பை மனிதன் மிஞ்சு முடியுமோ என்று நீங்கள் முனுமுனுக்கின்றீர்கள் என்பது எனக்குத் தெரிகிறது.

நம்மைச் சுற்றியுள்ள இயற்கையில் அழகு இல்லை அது நமக்குப் பெரிதும் பக்கமை கொண்டது. ஆன்மாவின் ஆழத் தில் மனிதனே சிருஷ்டத்து ஒன்றுதான் அழகு.

இவ்வாறு மனித குலத்தின் யெளவன் ததையும் அழகையும் உணர்ந்திருந்த கார்க்கி தனது சரித்திர தூரிகை கொண்டு புதிய தோர் நாகரிகத்திற்காக அதனை நகர்த்தி செல்கின்ற போது எழுத்தாளன் குறித்தும் இலக்கியப் படைப்பின் கடமைப் பாடு குறித்தல் பின்வருமாறு எழுதுகின்றார்.

ஒரு எழுத்தாளன் அல்லது கலைஞர் தனது வாழ்வை, விதியை மக்களின் விதி யோடு, அவர்களுடைய விடுதலை, மேம்பாடு, மற்றும் மகிழ்கரமான வாழ்க்கை ஆகி யவற்றுக்கான போராட்டத்தோடு இணைக்கின்ற போதுதான் அவன் புனர்ஜென்மம் எடுக்கின்றான். அவனுடைய படைப்புக்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட நாட்டையோ சார்ந்தவையாக இருக்க முடியாது. அவை சர்வ வியாபகமானவை, காலத்தை வென்றவை.

ஆனால் ஒரு எழுத்தாளன் உழைக்கும் மக்களிடமிருந்து பிரிந்து, தன்னை தனிமைப்படுத்தி நிற்பதன் மூலம், மக்களு

டைய போராட்டங்களில் இணையாமல், அவர்களுடைய போராட்டங்களைப் பார்த்தும் பாராமல் இருப்பதன் மூலம் அவன் மக்களிடமிருந்து அந்நியமாக்கின்றான். இதனால் அவன் தன்னுடைய ஆளுமையை அழிக்கின்றான். அவனுடைய எழுத்துக்கள் வலிமையற்று நடஞ்சகத்தன்மை உடைய வணாக அமைகின்றன. எனக் கூறுகின்றார்.

கார்க்கி தாம் வாழ்ந்த காலத்தில் ரூயிப் புரட்சியை சந்தித்தவர். புரட்சிகர போராட்டங்கள் யாவுற்றிலும் இணைந்து நின்றவர் என்ற வகையில் 1917 இல் நடைப்பெற்ற அக்டோபர் புரட்சியே கார்க்கியை முழு ஆளுமைக் கொண்ட படைப்பாளியாக மாற்றியது. கார்க்கி பற்றிய அவரது மனைவியின் நினைவலைகளில் சில குறிப்புகள் பின்வருமாறு அமைந்திருந்தன.

கார்க்கிக்கு ஒவ்வொரு நாட்டு இலக்கியங்கள் பற்றியும், எழுத்தாளர்களைப் பற்றியும் நன்கு தெரிந்திருந்தது. அவர் பல தடவைகளில் பல்வேறு நாட்டு எழுத்தாளர்களுக்கு, அவர்கள் நாட்டு இலக்கியங்களை வைத்தே விமர்சனம் செய்யக்கேட்டு நான் அதியமுற்றுள்ளேன். ஒரு தடவை இத்தாலிய எழுத்தாளர்கள் சிலர் இதே வீட்டுக்கு கார்க்கியைக் காண வந்திருந்தார்கள். அவர்களுடன் கார்க்கி நீண்ட நேரம் சம்பாஷணை நடத்தினார். சோவியத் இலக்கியம் பற்றியும், உலக இலக்கியங்களைப் பற்றியும் அவர்கள் கார்க்கியுடன் நீண்ட நேரம் பல கருத்துக்களில் தர்க்கம் செய்தனர். முடிவில் அவர்கள் விடைபெற்றுச் செல்ல வேண்டிய நேரம் நெருங்கிய வேளையில் அவர்களுக்கு கார்க்கி, இத்தாலிய இலக்கியத்தின் ஜனநாயக பாரம்பரியத்தைப் பற்றியும், அதன் வழிவழி வரும் இலக்கிய மாண்பினைப் பற்றியும் நீண்ட சொற்பொழிவொன்றே ஆற்றினார் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். முடிவில்,

அந்த இத்தாலிய விமர்சகர்கள் விடை பெறும் போது உங்களின் தாய்மொழி யான இத்தாலியில் தொன்றுதொட்டு வந்துள்ள இலக்கியச் செல்வங்களை இன்னும் அதிகமாக நீங்கள் படித்தால் எல்லோருக்கும் பயன் கிடைக்கும்” என்று கார்க்கி நல்லுறை கூறி அனுப்பினார். அவர்களுடன் ஏன் அம்மாதிரி வேண்டா வெறுப்பில் நடந்து கொண்டார்கள் என்று அவர்கள் சென்ற பிறகு நான் கார்க்கியிடம் கேட்டேன் கடிந்தும் கொண்டேன். அதற்கு அவர், “என்னிடம் செய்த தவறை அவர்கள் வேறு யாரிடமும் செய்யக்கூடாது என்பதற்குதான்” என்று பதில் கூறினார். கார்க்கியின் குடான வார்த்தைகள் இவ்வெழுத்தாளர்களில், வியர்ச்கர்களில் பலரைத் திருத்திய நற்செய் தியை, பின்னர் அவர்கள் இத்தாலியிலிருந்து கார்க்கிக்கு எழுதிய கடிதங்களிலிருந்து என்னால் தெரிந்துகொள்ள முடிந்தது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் இறுதியிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொக்கத்திலும் மேற்கு ஜேரோப்பிய நாடுகளில் நிலப்பிரபுத்துவம், முதலாளித்துவம் என்பன முற்றுப் பெற்று ஏகாதிபத்தியம் என்ற கட்டத்திற்குள் சென்றுக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் ரூயா மட்டும் அரை நிலப்பிரபுத்துவ நாடாக விளங்கியது. இவ் வாரான குழலில் முதலாளித்துவ பாட்டாளி வர்க்கக்த்தையம் உழவர் வர்க்கத்தையம் இணைத்து போராடி, முதலாளிய ஜனநாயகத்திற்கு கீழான ஒரு அரசினை உருவாக்கியிருக்க முடியும். அது அவ்வாறு செய்ப்பட்டதற்கு காரணம் அதன் நலன் சார்ந்து அமைந்திருந்ததை காணலாம்.

சரக்கு உற்பத்தி வளர்ச்சி பெறுவதால் நிலப்பிரபுத்துவ அமைப்புக்குள் ஓயே இரண்டு புதிய வர்க்கங்கள் தோன்றுகின்றன. வணிகத்திலும் பண்ட உற்பத்தியிலும் ஈடுபடும் பூர்க்வாக்கள் அல்லது முதலாளி

வர்க்கம் ஒரு வர்க்கம் மற்றொன்று பாட்டாளி வர்க்கம். இவர்கள் பஞ்சப்பட்ட உழவர் வர்க்கக்த்தில் இருந்தே பெரும்பாலும் வருகிறார்கள். இவர்களிடம் உழைப்புச் சக்தியைத் தவிர வேறெந்த உடமையும் இல்லை. கூலிக்காக இவ் உழைப்புச் சக்தியை முதலாளிகளிடம் விற்கிறார்கள். இவ்வாறாக முதலாளியம், சரக்கு உற்பத்தி யின் வளர்ச்சியைத் தடை செய்யும் நிலப்பிரபுக்களுக்கும், உழைப்புச் சுரண்டலுக்கு உட்படுத்தப்படும் பாட்டாளிகளுக்கும் எதிராக நிற்கிறது. நிலப்பிரபுக்களைப் பொருத்தமட்டிலும் புரட்சிகரமானதாகவும், பாட்டாளிகளைப் பொருத்தமட்டிலும் எதிரப் புரட்சிகரமானதாகவும், உள்ள இந்த இரட்டைப் பண்டு, முதலாளியத்தின் இறுதிக் கட்டத்தில், உழவர் வர்க்கத்துக்கும் முதலாளி வர்க்கம் தன்னை தலைவனாக அமர்த்திக் கொண்டு அவற்றின் ஆதரவோடு நிலப்பிரபுக்களைத் தூக்கி எறிந்து, தன்னையே ஒரு ஆளும் வர்க்கமாக நிறுவுகிறது. முதலாளி வர்க்கப் புரட்சி என்பது இதுதான்.

1905 ஆம் ஆண்டு இடம் பெற்ற புரட்சியில் இப் பண்பினைக் காணலாம். மறுப்புறுமாக பாட்டாளி வர்க்கம் அதன் நேச சக்திகளுன் இணைந்து புரட்சிகர உணர்வை பெற்றிருந்ததுடன் அது தமது எச்மான வர்க்கத்தை எதிர்த்து பொராடத் தொடங்கியது. இந்த குழலில் ஜார் அட்சியை பலப்படுத்துவதே இப் புரட்சியை தடுப்பதற்கான ஒரே மார்க்கம் என்பதை ஏக போக முதலாளிகள் அறிந்திருந்தனர். அந்தவகையில் அவர்களது வர்க்க நலன் சார்ந்து ஜாரை ஆதரித்து நின்றனர்.

அன்றைய குழலின் யதார்த்தை ரொட்டிகி யதார்த்த குழலில் வைத்து நோக்கத் தவறியதன் காரணமாக ஒரு நாட்டில் சோ'லிசம் எனும் விடயத்தை தவாராக புரிந்துக் கொள்கின்றார்கள். பாட்டாளிவர்க்க

சர்வதிகாரத்தை குறுகிய எல்லைகுட்பட்ட தாக கருதிய ரொஸ்ட்கி பாட்டாளிவர்க்கக் கலை பண்பாடு வெறும் கற்பனாவாத புனைவுகளாகக் கருதினார். பட்டாளிவர்க்கக் சர்வதிகாரம் குறுகிய காலத்துக்குரியதா இருப்பதனால் பாட்டாளிவர்க்கக் கலை பண்பாட்டை உருவாக்க முடியாது எனக் கருதினார். இதன் பின்னணியில் வர்க்கம் கடந்த கலைப் பண்பாடு என்ற சிந்தனையை முன்வைத்தார். இது தொடர்பில் ரொஸ்ட்கி யின் பின்வரும் கூற்று முக்கியமானது. ஷஷலூரு கலைப்படைப்பை புறக்கணிப்பதா அல்லது ஏற்றுக் கொள்வதா என்பதில் மார்ஸிய கொள்கையை எப்போதும் கடைபிடிக்க முடியாது. அது சொந்த கலை விதிகளால் தீர்மானிக்கப்பட வேண்டும் என்கிறார். அந்தவகையில் அரசியலில் மார்க்கியம் கலையில் முதலாளியம் என்ற நிலைபாடு ரொஸ்ட்சியால் முன்வைக்கப்பட்டது. அந்த இலக்கியப் போக்கு ரொஸ்ட்சியின் வார்த்தைகளில் சொன்னால் பழைய சாதனைகளை அப்படியே விளங்கிக் கொள்ளக் கூடிய ஒரு புதிய வர்க்கமாக பாட்டாளிவர்க்கம் தன்னை மாற்றியமைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதை முன்வைத்து அந்த போக்கு தமக்கு முன்னோடியுள்ள முதலாளிய விழுமியங்களை அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ள விழைந்தது.

இதற்கு நேர் எதிர் மாநாக தூய பாட்டாளிவர்க்கக் கலைக் கோட்பாடும் முன்வைக்கப்பட்டது. இந்த சிந்தனையை முன்வைத்தவர்களில் பொக்டெனாவ் முக்கியமானவர் பொக்டெனாவின் நோக்கில் கலை ஒரு வர்க்கக்த்தின் சித்தாந்தத்தின் பகுதியாகும். அதன் வர்க்கக் உணர்வின் ஒரு கூறாகும். எனவே கலை வர்க்கக் வாழ்வின் ஒழுங்குப் படுத்தப்பட்ட ஒரு வடிவமாகிறது. வர்க்கக் கலைகளை ஒன்றுபடுத்தி இணைக்கும் ஒரு கருவியாகின்றது. வர்க்கப் போராட்டத்தில் கலை ஒரு ஆயுதமாகும். ஒரு குறிப்பிட்ட

வர்க்கத்தின் சித்தாந்தத்தை ஒவ்வொரு எழுத்தானாலும் பிரதிபிம்பம் செய்கின்றான். எடுத்துக்காட்டாக ஒரு கவிஞர் ஒரு திட்ட வட்டமான வர்க்கத்தின் கண்களினாடாகத் தான் அதன் சிந்தனைகளினதும் உணர்ச்சி களினதும் ஊடாகதான் உலகை நோக்கு கின்றான். அதனைப் பற்றுகின்றான். எழுத்தாளனின் ஆளுமைக்கு அடியிலே கூட்டு ஆசிரியன் மறைந்திருக்கிறான். கவிதை இந்தக் கூட்டு ஆசிரியனின் தன்னிறவின் ஒரு பகுதியே. எனவே பொக்டெனாவின் கோட்பாடு நிலையில் பூர்க்கவர்க்க கலையின் முற்றான நிராகரிப்பு தொக்கி நிற்கின்றது. காரணம் பாட்டாளி வர்க்கக்த்திற்கு உதவாத வர்க்கக் கமன்பாளன்மையையே இக்கலை பிரதிபிம்பம் செய்தமையாகும்.

மனித குலம் இதுவரைக் காலமும் சேகரித்து வைத்துள்ள சகல விடயங்களையும் நிகாரிப்பதற்காக இப்போக்கு அமைந்தது. பாட்டாளிகளாக இருப்பவர்களே கலை இலக்கியம் படைக்க முடியும் எனவும் அதற்காக ஆண் பெண் தொழிலாளர்கள் பாட்டாளிவர்க்கக் கலைக் கூடங்கள் பட்டறைகள் மூலமாக பயிற்றுவிக்கப்பட வேண்டும் என்பதையும் இப்பிரிவினர் வலியுறுத்தனர். இதுவரைக் காலமும் சேகரித்து வைக்கப்பட்ட பண்பாட்டை நோக்கி அதனுள் ‘ஒடுக்கும் பண்பாடு,’ ‘ஒடுக்கு மறைக்குள்ளான பண்பாடு’ குறித்த பார்வையை செலுத்தி அவற்றில் பாட்டாளி வர்க்கக்த்திற்கு சார்பான போராட்ட கூறுகளை கவனத்திலெடுக்கத் தவறியதன் தவறியதன் விளைவாக இம் போக்கு வக்கற்ற புலம்பல்களுக்கே இவர்களை இட்டுச் சென்றது. பாட்டாளிவர்க்கத்துடன் ஜக்கியப் பட வேண்டிய நேசக்குதிகளை தனிமைபடுத்தியதுடன் உழைக்கும் மக்களின் போராட்டங்களையும் கூனி குறுக செய்தது. இத்தகைய இரண்டு போக்குகளையும் வெளின்

விமர்சனத்திற்குட்படுத்தினார். அது தொடரப்பில் வெளின் பின்வருமாறு எழுதினார்.

சமகாலத்திய பண்பாட்டின் சிறந்த முன்மாதிரிகள் மரபுகள், விளைவுகள் ஆகியவற்றை மார்க்சிய உலக கண்ணோட்டத்தின் வழிநின்று கண்டறிந்த வளர்ச்சி நிலையாகவே புதிய பாட்டாளிவர்க்கக் கலை அமையுமே தவிர அது புதிய கண்டுபிடிப்பு அல்ல என்பதை பாட்டாளிவர்க்கக் கலை பற்றிப் பேசுகின்ற நாம் மனதிற் கொள்ள வேண்டும். மனிதவர்கத்தின் வளர்ச்சி பற்றிய துல்லியமான அறிவும் அதனை மாற்றக் கூடிய ஆற்றலும் சாத்தியமானால் தான் பாட்டாளிவர்க்கக் கலை படைக்க முடியும். இக்கலை வானத்திலிருந்து குறிப்பது அல்ல. பாட்டாளி வர்க்கக் கால நிபுணர்கள் என அழைத்துக் கொள்பவர்களின் கண்டுபிடிப்பும் அல்ல. அப்படிச் சொல்லுதலாம். சுத்த அபத்தம். பாட்டாளிவர்க்கக் கலை என்பது முதலாளித்துவம், நிலப்பிரபுத்துவம் அதிகாரத்துவ சமூகம் ஆகியவற்றில் சேகரிக்கப்பட்ட மனித குல அறிவின் தர்க்கரீதியிலான வளர்ச்சியாகும்.

இவ்வாறு நமது பாரம்பரிய பண்பாடு மரபுகளிலிருந்து நாம் கற்க வேண்டியவற்றின் அவசியத்தை கூறுகின்ற வெளின் அதனை பாட்டாளிவர்க்கக் நலனுடன் இணைத்து உள்ளாங்கப்பட வேண்டும் எனவும் ஏச்சரிக்கை செய்கின்றார். இப் போக்கானது தேசிய ஜனநாயக சக்திகளை தன்னுள் ஜிக்கியப்படுத்தியப் படுத்தி யதார்த்தத்தை உணர்ந்து அந்த குழலிலே பாட்டாளி வர்க்கம் சார்ந்த கலை இலக்கிய கோட்டபாடுகளை முன்னெடுக்க வேண்டும் என்ற சிந்தனையை முன் வைக்கின்றார். இந்த போக்கினை ஆதரித்து நின்றவர் கார்க்கி.

இத்தகைய பின்னனியில் நின்றுக் கொண்டே கார்க்கி சோவிச யதார்த்தவாதம் என்ற சிந்தனையை முன் வைத்தார்.

யதார்த்த வாதம் என்பது குறிப்பிட்டதோர் வரலாற்று குழ்நிலையில் தோன்றிய தொன்றாகும். நிலமானிய சமுதாயத்தை மாற்றி முதலாளித்து சமுதாயத்தை தோற்றுவிப்பதற்கான போராட்டத்தில் நிலமானியத்தின் கொடுமைகளை தோலுரித்துக் காட்ட வேண்டியதன் தேவை ஏற்பட்டதன் விளைவாக யதார்த்தவாதம் தோற்றும் பெற்று வளர்ச்சியடைந்தது. இப்போக்கு சமுகத்தின் எண்ணற்ற முரண்பாடுகளை ஊடுருவி அதன் சார்மசமான போக்குகளை வெளிக் கொண்ரவதில் முக்கியத்துவம் பெற்றது. யதார்த்த வாத கலைப்படைப்பில் வகை மாதிரியான பாத்திரப்படைப்பு முக்கியமானதோர் அம்சமாகும்.

சோவிச யதார்த்த வாதம் என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட வரலாற்றுச் சூழில் தோற்றும் பெற்ற ஒன்றாகும். முதலாளிய அமைப்பை தூக்கி யெறிவதற்கான போராட்டத்தில் சோவிச சக்திகளால் முன்வைக்கப்பட்ட சிந்தனையாகும். யதார்த்தவாதத்தில் உழைக்கும் மக்கள் பாத்திரங்களாக சித்தரிக்கப்பட்டாலும் அவை மனிதாபிமான சித்தரிப்புகளாகவே அமைந்தன. அவை சமூக முரண்பாடுகளை வெளிக் கொண்ரவதில் முக்கியத்துவம் மிக்கனவாக காணப்படுகின்றன. ஆனால் சோவிச யதார்த்த வாதத்தில் சமூக முரண்பாடுகள் பகை கொண்ட வர்க்கங்களின் முரண்பாடாக கண்டு அதனை உழைக்கும் மக்களின் ஒன்றினைந்த போராட்டத்தை நோக்கி நகர்த்தி செல்கின்றது. ரஷ்யாவில் அக்டோபர் புரட்சியின் போது சோவிச யதார்த்தவாதம் முக்கியமான இலக்கிய போக்காக திகழ்ந்து. இதனை கலைப்படைப்பாக்கியதில் முதன்மையானவர்கள் கார்க்கி. அவரது தாய் நாவல் இதற்கு தக்க எடுத்துக் காட்டாகும்.

1939ல் நடைபெற்ற சோவியத் எழுத்தாளர்களின் முதலாவது மாநாட்டில் மாக்ஸிம

கார்க்கி சமர்ப்பித்த அறிக்கை கூறியது ஒழுவாழ்க்கை என்பது செயல், வாழ்க்கை என்பது படைப்புத் திறன் என்கிறது சோஷ லிச யதார்த்தவாதம். இயற்கைச் சக்திகளின் மீதான மனிதனின் வெற்றிக்கான, அவனின் ஆரோக்கியத்திற்கும் நீண்ட ஆயு ஞாக்குமான உலக வாழ்வின் மகத்தான மகிழ்ச்சிக்கான அவனின் பெருமதிப்பு வாய்ந்த தனிமனித ஆற்றல்களின் தடை யற்ற வளர்ச்சியே இதன் நோக்கமாகும். மனிதனின் தேவைகள், ஆசைகள் ஆகிய வங்றின் நிலையான வளர்ச்சிக்கேற்ப இந்தப் பூலைகை ஓரே குடும்பமாய், வாழும் மனித குலத்தின் அற்புதமான விளைநிலமாக மாற்றுவதே அதன் நோக்கமாகும்.”

இந்த வகையில் புதியதோர் உலகைப் படைக்கும் சமூகமாற்றப் போராட்டத்தில் சோஷ லிச யதார்த்தவாதம் நிதர்ச்சனமானதோர் இலக்கிய கோட்பாடாக திகழ்ந்தது. இதனை அறிவாலும் உள்ளெண்ரவாலும் தமதாக்கி கொண்ட கார்க்கி அதன் ஒளியிலேயே தமது சமூகம் குறித்தும் மக்கள் குறித்தும் கருத்துக்கள் கூற காண்கின்றோம்.

கலை இலக்கியத்தை சமூகமாற்றத்திற் கான கருவியாக நோக்குகின்றபோது கோடான கோடி உழைக்கும் மக்களை அவர்களின் நலன் சார்ந்த போராட்டத்திற் கான ஜூக்கியப்படுகின்ற போது அவர்களை அரசியல் மயப்படுத்துவதற்கு இலக்கியமும் அவசியமானதொன்றாகின்றது. இதன் காரணமாக தான் மார்க்கஸ், லெனின், ஹோசிமின் முதலானோர் கலை இலக்கியம் குறித்து அக்கறை செலுத்த தலைப்பட்டனர். இந்த குழலில் தமது அரசியல் போராட்டங்களுக்கான சாதகமாக கலை இலக்கியத்தை நோக்கினர். இங்கு தவிர்க்க முடியாத வகையில் இலக்கியம் என்று பாட்டாளி வர்க்க செயற்பாட்டின் முக்கியப் பகுதியாக திகழ்கின்றது. கட்சி இலக்கியம்

தொடர்பில் அக்காலக்கட்டத்தில் லெனின் எழுதிய கட்சி ஸ்தாபனமும் கட்சி இலக்கியமும்” (1905) என்ற கட்டுரை எதிர் முகாமின ரால் கடுமையான தாக்குதல் களுக்கு உட்பட்டன. கலை இலக்கியம் இலக்கிய கர்த்தா என்பவற்றை சமுதாயத்திலிருந்து பிரித் துப் பார் த் தவர் களுக்கு கலை இலக்கியத்திற்கு அரசியலுக்கும் இடையிலான உறவு குறித்து பேசியது அல்ல ஜியை ஏற்படுத்தியது.

லெனின் தமது கட்டுரையின் ஊடாக இலக்கியத்திற்கும் அரசியலுக்கும் இலக்கியத்திற்கும் வர்க்க மரண்பாடுகளுக்கும் இடையிலான உறவுக் குறித்து அழகுற தெளிவுப்படுத்தினார். அவர் குறிப்பிட்ட கட்சி இலக்கியம் என்று கட்சி உறுப்பினர்களை புனிதர்களாக காட்ட முனைவதாக அல்லாமல் பாட்டாளி வர்க்கத்தில் பொது லட்சியமான கம்யூனிசம் என்ற மனித குலத்தின் மகத் தான் போராட்டத் தில் மக்கள் இலக்கிய கர்த்தா அதனை முன்னெடுத்து செல்லக் கூடிய இயக்கத்தை பற்றியதாக வும் அதனை சரியான திசைமார்க்கத்தில் முன்னெடுத்துச் செல்வதற்காகவும் யாவற்றுக்கும் மேலாக அப்போராட்டத்தில் மக்களை ஜூக்கியப்படுத் தி அவர்களின் அரசியல் உயர்வை வளர்ப்பதாகவும் கட்சி இலக்கியம் அமைய வேண்டும் எனக் குறிப்பிட்டார். கார்க்கியின் சகல படைப்பு களிலும் இந்த சிந்தனைப் போக்கை காணலாம். தாய் என்ற நாவல் அக்டோபர் புரட்சியில் முக்கிய பாத்திரம் வகித்தாலும் அப்புரட்சி எத்திசை நோக்கி செல்கின்றது என்பதனை எடுத்துக் கூறியதாலும் கட்சி இலக்கியத்திற்கு முன்னோடிப்படைப்பாக திகழ்கின்றது எனலாம்.

அதே சமயம் கார்க்கி குறித்த நேசப்பூர் வமான விமர்சனங்களும் அவ்வள் காலங்களில் முன்னெடுக்கப்பட்டன. அத்தகைய விமர்சனங்களை முன் வைத்தவர்களில்

லெனின் முக்கியமானவர். லெனின் அரசியல் போராட்டத்தில் வகித்த பங்கு எவ்வளவு முக்கியமானதோ அவ்வளவு முக்கியமானது கார்க்கி இலக்கிய தளத்தில் வகித்த பாத்திரமாகும். மதும் குறித்த கார்க்கியின் பார்வையுடன் லெனின் முரண்படு கிண்றவராக காணப்பட்டார்.

அதே நேரத்தில் கார்க்கியின் எழுத்துக்களில் வந்த சில சித்தாந்தத் தவறுகளை எடுத்துக்காட்டிட லெனின் தவறவுமில்லை. கார்க்கி எழுதிய ஒரு கட்டுரையில் கீழ்க்கண்டவாறு ஒரு பத்தி இருந்தது.

கடவுளை நாடுவது தற்சமயத்திற்கு ஒத்திவைக்கப்பட வேண்டும். அது ஒரு பயனற்றவேலை. காணுவதற்கு இல்லாத ஒன்றைத் தேடிக் கொண்டிருப்பது வியர்த்தமானது. விதைக்காமல் அறுவட்டசெய்ய முடியாது. இப்போது கடவுள் கிடையாது.: ஏனெனில், நீங்கள் அவரை இன்னும் சிருஷ்டிக்க வில்லை. கடவுள்களைத் தேடு வேண்டியதில்லை. அவர்கள் உண்டு பண்ணப்படுகின்றனர். மக்கள் வாழ்க்கையைக் கண்டு பிடிப்பதில்லை, அவர்கள் அதைச் சிருஷ்டிக்கின்றனர்.”

இதை எடுத்துப்போட்டு கடவுளைத் தேடு வதனைத் தற்காலிகமாகத்தானே ஒத்திவைக்கக் சொல்லுகிறீர்கள்? கடவுளைத் தேடுவது, கடவுளைச் சிருஷ்டிப்பது என்ப வற்றிற்கிடையில் அப்படி என்ன வேறுபாடு இருக்கிறது? மஞ்சள் பேய்க்கும் நீலப் பேய்க்கும் இடையில் எவ்வளவு வேறுபாடு உண்டோ அவ்வளவு வேறுபாடுதானே இந்த இரண்டிற்கும் இடையிலும்? தங்களது எழுத்தில் இப்படிப்பட்டதொரு மோசமான சித்தாந்தக் குறைபாடு வரலாமா? இப்படிக் கேட்டு ஒரு காரசாரமான கடிதம் அவருக்கே எழுதினார் லெனின்.

சமூகமாற்ற போராட்டங்களின் போது எதிர்பூர்ட்சி கலவரங்களை கண்டு கலக்க

மடைந்த கோர்க்கி ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் கிறிஸ்தவ கம்யூனிசம் பற்றிக் கூட போசத் தொடங்கினார். ஆனால் பலமான கட்சி அமைப்பு என்ற ஒன்று இருந்தாலும் அதில் லெனின் ஸ்டாலின் போன்ற ஆளுமைக்கக் கலைவர்கள் இருந்தாலும் மீண்டும் பூர்ட்சி வழியில் தம்மை புனரமைத்துக் கொண்டு பூர்ட்சி வழியில் தொடர்ந்து முன்னெடுத்தார்.

முதலாவது உலக போதுக்கு பின்னர் ஏகபோகங்கள் வளர்ச்சி பெற்றன. இந்த வளர்ச்சிப் போக்கின் பின்னனியில் சிறுதொழிலாளர்கள், நடுத்தர வர்க்கக்ததினர் சிறைவுண்டனர். சமுதாயத்தில் தோன்றுகின்ற முரண்பாடுகள் சமுகத்தை வரண்டபாலைவனமாக கிவிடும் என்ற அச்சுணர்வு பலரை பாதித்திருந்தது. தனி மனித சுதந்திரத்தை விட்டுக் கொடுக்க முடியாலும் அதேசமயம் ஏகபோகத்தையும் விமர்சிக்க முடியாமல் தங்களுக்குள் னேயே புழங்கி போயினர். இப்பின்னனியில் தான் :பிராய்டு போன்றோரின் உளவியல் கோட்டாடுகள் தோற்றும் பெற்றன. ஆரம்பத்தில் ஹிஸ்மரியா நோயாளிகள், நாம்பு நோயாளிகள் போன்றோரின் பிரிசோதனைகாக பயன்பட்ட இக்கோட்டாடு பின் முழுமனித சமுதாயத்திற்குரியதாகவும் மாற்றப்பட்டது. ஒரு விதத்தில் யதார்த்த தளத்தை விட்டு விலகி ஆழ்மண புலம்பல்களுக்குள் இக்கோட்டாடு தஞ்சம் புகுவதனால் முதலாளிய உலகம் வெகுவாக வரவேற்றாது. நடைமுறையில் இக்கோட்டாடு பாட்டாளி வர்க்க போராட்டத் திற்கும் அதனால் ஏற்படக் கூடிய நம்பிக்கைக்கும் விரோதமாக செயற்பட்டது. இதன் காரணமாக தான் பாட்டாளி வர்க்கக்ததிற்கு எதிராக தோன்றிய எழுத் தாளர்களான எஸ்ராபெளண்ட, ஜேம்ஸ் ஜாய்ஸ், :பிரான்ஸ் காப்:கா, டி.எஸ்.எலியட் போன்றோர் இப்போக்கினை சார்ந்து இலக்கியம் படைத்தனர். நமது யுகத்தில் மார்க்ஸியத்தை நிராகரிப்பதற்

காக இக்கொள்கை பயன்படுத்தப்பட்டு வருவதனை காணலாம்.

கார்க்கி இப்போக்கினை விமர்சனத்திற்கு உட்படுத்தினார். இக்காலச் சூழலில் வளர்ச்சி பெற்று வந்த தொழிலாளி வர்க்க போராட்டத்தையும் அதற்கு உந்துதலாக இருந்த கட்சியையும் பிரதிபலித்து வந்தது கார்க்கியின் எழுத்துக்கள் நம்பிக்கை தரக்கூடியவனாக இருந்தன.

1936 ஆம் ஆண்டு ஜீன் மாதம் 18ஆம் திகதி கார்க்கி தமது இல்லத்தில் தீவர மரணமடைந்தார். அவரது மரணம் குறித்து பல்வேறுப்பட்ட வதந்திகள் பரவிவருகின்றன. கார்க்கியின் புரட்சிகர ஆளுமையின் காரணமாக அவருக்கு வைத்தியம் பார்த்த வைத்தியர் ஒருவர் அவரை சிறுக சிறுக

விம் கொடுத்து கொன்றதான் செய்தி காணப்படுகின்றன. மறுப்புறத்தில் எதிர் புரட்சியாளர்கள் கார்க்கியை கொன்றனர் என்ற செய்தயும் காணப்படுகின்றன. இயற்கையில் இறப்பு எனவும் சில செய்திகள் வெளியாகின. எது எவ்வாறாயினும் அன்று பல மேதைகள் சமூகமாற்றம் போராளிகள் பலர் அன்று ஏகாதிபத்தியத்திற்கு துணைப் போன வைத்தியர்களால் கொல்லப்பட்டுள்ளனர். இதனை ஆதாரமாகக் கொண்டு நோக்குகின்ற போது கார்க்கியை கொன்ற தற்கான ஆதாரங்களே அதிகமாக காணப்படுகின்றன.

வலிமையுடையதாய் அவரது எழுத்துக்கள் திகழ்ந்தமையினால் தான் அவரை உலக இலக்கியத்தின் முன்னோடியாக கொள்கின்றோம்.

புமியின் மினுத்தள்.....

—பெரிய ஜங்கரன்

புகையப் பார்ப் பாடுஞ் போடிசுப்பாங்
கேங்கு இருக்குக் குடைத்து விழுக்கிள்ளை.
பெபோகுகோ பார்த் தூட் தென்றை
முபோகுத் தூக் குத்து பேர்த்தேன்.
மாடு கிஷத்து
தேவால்பு கிடு
தேவு பெல்வையைக் கூட்டு பார்த்தேன்.

சுந்திலை
புடென் கிளுக்கை
கேல் கிளுக்கு கஷ்டித்துவிட்டை.
புட்டு
இருக்குக் கேலவைப்பலை கேபத்தங்கலை
எவ்வ....

கேங்குட் புட்டுக்குட்
கேல் கிளுக்கு பேர்த்தேட் கேபத்தங்கலே.

பேர்த்த—
கேங்கு பெபோகுட் இருக்கு
மிருக்க வென்பூட் கேபத்தங்கலுட்
கேஜ இருக்கு
புடென் கிளுக்கை
கஷ்டித்துப்பட்ட கூடை கேபத்தங்கலுட்

ஸ்ரீ நு நாடகம்

சீரஞ்சனி செய்வார்கள்.

“ரீச்சர், இன்டைக்கு நாங்கள் நாடகம் நடிக்கலாமோ?” இது சதன் அவன் சொல்லி முடிப்பதற்குள் இன்னும் சிலரும் “ஓம் ரீச்சர், நாங்கள் நாடகம் செய்து கணநாளாச்சு. நாடகம் செய் வோம்,” என வேண்டுகோள் விடுக்கிறார்கள்.

காலையில் தமிழ் வகுப்புக்கு வந்ததும் அன்றைக்க வேண்டிய விடயம் பற்றிக் கலந்துரையாடு வோம். பின் அது சம்பந்தமான சில வாசிப்பும் எழுத்தும் கலந்த பயிற்சி களை மாணவர்கள் இருக்கும் 30 நிமி டங்களுக்கு தமிழில் கதைக் கும் ஏதாவது ஒரு குழு விளையாட்டு விளையாடு வோம்.

அந்த

என்பது தெரிந்த மாணவர்களின் கோரிக்கை தான் அது.

“சரி, தனி ஆளாகவோ அல்லது குழுவாகவோ உங்களுக்கு விருப்பமான மாதிரி நடித் துக்காட்டலாம். நிபந்தனை தெரியும் தானே, முடியுமானவரையில் நீங்கள் தமிழிலை தான் கதைக்க வேணும்,” என்கிறேன். பின் தொடர்ந்து “தயார் செய்கிறதுக்கு ஜங்கு நிமிடங்கள் தாங்கள். தயார் என்டால் இங்கை வந்து வட்டமாக இருங்கோ” என்று சொல்லிவிட்டு குழுவாக நாம் கூடும் இடத்தில் போய் அமர்ந்து கொள்கிறேன்.

தமிழில் கதைக்கத் தயங்கும் அல்லது மற்றவர்களின் முன் எழுந்து நிற்கக் கூச்சப்படும் மாணவர்கள் எனக் சிலர் பார்வையாளர்களாக மட்டும் இருக்க விருப்பம் தெரிவித்தனர். கடத்தியில் மூன்று குழுக்கள் மட்டும் நாடகத்துக்கு தயார் என முன் வருகின்றனர்.

முதலில் வந்த அபர்னா குழு மன உணர்ச்சிகளுக்கும் அவற்றைக் கையாளும் மறைகளுக்கும் உதாரணமாக நாம் அன்று படித்த ஒரு சம்பவத்தை நாடகமாக்கினார்கள். ஆரம்பத்தில் இரண்டு சிநேகித்திகள் விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். பின்னர் அதில் ஒருவர் மூன்றாமவருடன் விளையாடப் போக மற்றவருக்கு கவலை வருகிறது. என்ன செய்யலாம் என யோசிக்கிறார். முடிவில் தானே மற்ற இருவரும் விளையாடும் இடத்துக்குப் போய் தானும் சேர்ந்து விளையாடலாமா எனக் கேட்டு தன் பிரச்சனையைத் தீர்த்துக் கொள்கிறார்.

படித்ததை உடனேயே பிரயோகித்தது பற்றிக் கதைத்து அது நடைமறைக்கு அனேகமாக ஒத்து வரக்கூடிய தீவு தான் எனக் கலந்துரையாடுகிறோம். “அப்படி அபர்னா போயிருக்காவிட்டால் அபர்னாவுக்கு கவலையாக இருந்திருக்கும். அப்படிப் போன்படியால் அவவுக்கு இன்னுமொரு சிநேகிதி கிடைச்சிருக்கிறா,” என்று அபி விளக்கம் சொல்லு “அல்லது அவவின் சிநேகித்திக்கு அவ கவலைப்பட்டது கூடத் தெரியாது இருந்திருக்கலாம்,” என கலா எடுத்துக் காட்டுகிறான்.

அடுத்ததாக வந்த மயூரன் குழு களை வெடுத்துக் கொண்டு ஒடும் ஒருவனைப் பொலீஸ் தூரத்தில் பிடிக்க ஒடுவதாகக் காட்டிய போது இடையில் போய் அதை தடுத்து நிறுத்த வேண்டி பிருந்தது. தடுத்து நிறுத்தி விட்டு “ஏன் இதை இடையிலை நிறுத்தினான் என்டு நினைக் கிறியள்?” என நான் கேட்கத் தூரத்திக் கொண்டு ஓடிய மயூரனே “வகுப்பில் ஒடக் கூடாது,

சொறி?" என்று சொல்கிறான். "ஆம், அது மட்டுமில்லை, விளையாட்டுக்குக் கூட வன்முறையைக் கையாளக் கூடாது. கள் வெடுத்தவரை அடித்து விழுத்துவதாகக் காட்டுவது தேவையற்ற கட்டம்," என விளங்கப்படுத்துகிறேன்.

முடிவாக வந்தது சுதனின் குழு. சுதனும் மாலாவும் வெளியில் இருந்து கதவைத் திறப்பது போல திறந்து கொண்டு உள்ளே வருகிறார்கள். உள்ளே கஜன் புத்தகம் வாசித்துக் கொண்டிருக்கிறான். காயத்திறி கொம்பியூட்டரில் ஏதோ செய்து கொண்டிருக்கிறான். உள்ளே வந்ததும் வராததுமாய் சுதன் பெரிதாய்ச் சுத்தம் போடுகிறான்.

"ஏய், கஜன், என் இந்தப் புத்தகம் இதிலை கிடக்குது? காயத்திறி, என் அந்தச் சுட்டை அங்கை கிடக்குது? பள்ளிக்கூடத் தாலை வந்து இவ்வளவு நேரமும் என்ன செய்தனயின் ஒண்டையும் ஒழுங்கா வைச்சி ருக்கத் தெரியாதே, ஒவ்வொரு நாளும் சொல்லோன்னுமோ?"

"இந்தப் பிள்ளைகள் எப்பவும் இப்படித் தான்," என்று மாலாவும் குற்றம் சாட்டுகிறாள். "ஏய், இரண்டு பேரும் எழும்பு, இங்கை வா, போய் அதுகளை எடுத்து அந்த அந்த இடத்திலை கொண்டு போய் வை," அவனின் உறுத்தவின் படி பிள்ளைகள் அதைச் செய்கிறார்கள்.

பிறகு தன்னுடைய சொக்ஸ்சை யும் பெல்ற்றையும் கழற்றி சோபாவுக்குப் பக்கத்திலை எறிந்து போட்டு இரண்டு கால்களையும் தூக்கி தோப்பி மேசைக்கு மேலே போட்டுக் கொண்டு ரீவியை ஒன்பன்னுகிறான் சுதன்.

"உனக்கு எந்த நேரமும் கொம்பியூட்டர் தான். முதலிலை உதை விட்டு எழும்பு பாப்பம். பொம்பிளைப் பிள்ளைக்கு வீட்டை ஒழுங்கா வைச்சிருக்கிறதிலை அக்கறை இல்லை. சும்மா எந்த நேரமும் கொம்பியூட்ட

ரிலை குந்திக் கொண்டு இருக்கிறது தான் வேலை. கடைசி போய் படிக்கிற வேலை யையாவது செய் பாப்பம்," என்று மாலா காயத்திறியுடன் சுத்தம் போடுகிறாள். பின் தன்னுடைய கைப்பையை பக்கத்தில் இருந்த கதிரையிலை வீசிப் போட்டு போய் கொம்பியூட்டருக்கு முன்னாலை இருந்து கொண்டு "அப்பா, விஜே ரீவியிலை அச்தத போவது யாரு வரப்போகுது. நீங்கள் உங்கை என்ன பாக்கிறியள். இதைப் பாக்கிறதென்டால் கெதியாய் வாங்கோ," எனக் கூப்பிடுகிறாள். "ஓ, ஏழு மனியாச்சுது என்ன, பொறு வாறன், வாறன்;" என்டு அவசரமா ஒரு பியர் போட்டதலுடன் கொம்பியூட்டரை நோக்கி ஓடுகிறான் சுதன்.

பின் சுதனும் மாலாவுமாய் கொம்பியூட்டருக்கு முன்னாலை இருந்து கொண்டு பெரிதாய் சுத்தம் போட்டுச் சிரிக்கிறார்கள். காயத்திறியும் கஜனும் சலிப்புடன் தலையை ஆட்டிக் கொள்கிறார்கள். "இப்படிச் சிரிக்கிறதுக்கு உதிலை என்ன கிடக்குதோ தெரியாது," ஏரிச் சலுடன் சொல்லிக் கொள்கிறாள் காயத்திறி. "இன்டைக்கும் நேரத்துக்கு சாப்பிட ஏலாது," தொடர்கிறான் கஜன்.

நான்காம் வகுப்புப் படிக்கும் ஒன்பது வயதுப் பிள்ளைகள் அவர்கள். நாடகம் முடிந்த போது உடனே என்ன சொல்வது என்று எனக்கு தெரியவில்லை.

"எங்கடை வீட்டிலையும் இப்படித் தான்" என்கிறாள் சுபா. இது தான் 'முன் மாதிரி' என இரண்டு கைகளிலும் உள்ள சுட்டு வீரலையும் மோதிர வீரலையும் விரிப்பதும் மடக்குவதுமாய்க் மேற்கோள் குறி போலக் காட்டிச் சிரிக்கிறாள் காயத்திறி. "ஜ கான்ற வெயிற் ரு பி எ டாட்," என்கிறான் சுதன். "ஓம், அப்பத்தான் நாங்கள் நினைச்சுசௌதச் செய்யலாம்," சகஜமாய்ச் சொல்லிக் கொள்கிறான் கஜன். எனக்கு எங்கோ உறைக்கிறது. மனசும் கொஞ்சம் வலிக்கிறது.

உன் ஒருவர் பூஜி வேலால்.....

-பிரமிளா பிரதீபன்

புரியாது புதும் பாஸை

செய்திப்பறையில்

தெர்ந்தொமக்கு

அங்குவிலம் புரியும்படி

அற்புதங்கள் காட்டுக்கண்றாம்.....!

இன்

மூற்றையிற்கு சூடிக்காட்டல்

புதுச் சொரிக்கம்.....

ஏவ்வளவாடிலோ

தூளாடம்

பெறும் பகுடம்.....

சீண்டலும்

சீண்டலும்

சீண்டலும்

என்னைப் பொதுயாக்க

எங்கோ ஒரு முலையில்

நூள் மூர்க்கையாக்க

செத்துப் பொன்னடா.....!

என்-

செவிலக் கண்டு.....!

இநு பல் தெர்ய

கீதும் வர்த்து - உன்

பாற சீபிஸப

பொங்கல் சீந்து -

தளர் நடையில்

என்னைத் தொடர முயன்றாம்.....

அந்தசொயும் சல் பொழுதும்

ஆக்கவாசப்படும் - என்

முலை தெடி

முடி மேந்தி

சள்ளைப்படு, கண்றுக் குடியியாம்

என்றுள் புதைக்கண்றாம்.....

நூள் செத்து செத்துப்

பீண்டி ஓயாசி

பீண்டக்கீறௌன்.....

உன் ஒருவன்ன்

நூற் பீப்பால்

மல் சிறுமிய

முடித்துவீட்டின்.....

அதுவே பொதும்!

பூர்ச் வாச்சிப்புறி பக்ரியுமி

-எண். வள்ளிம் அக்ரம்

“ஓவியம் பற்றிய பகுப்பாய்வு சித்திர அமைப் பைக் கவனத்தில் கொண்டிருப்பது போன்று, கவிதையியல் மொழி அமைப்புப் பிரச்சிகளை கஞ்சன் சம்பந்தப்பட்டது. மொழியியல் மொழி அமைப்புப் பற்றிய ஒரு சர்வதேச அறிவியியலில் கவிதை இயல் மொழியியலின் ஒரு உள்ளார்ந்த பிரிவாகவே கருதப்படலாம்”
(ஐகோப்சன் 1987:63)

இந்தக் கூற்றைக் கொண்டு இப்பிரதியை ஆழம்பிக்கின்றேன். கவிதை என்பது இலக்கியப் புலத்தில் வாசகனுக்கு மிக அண்மையானது. கவிதை வாசிப்பு, அதன் வடிவ உணர்வு, அனுபவம் மற்றும் விமர்சனம் என எல்லாமே மகிழ்ச்சியான குறி யாகவே காணப்படுகின்றது எனில் அது அதீதமில்லை. இந்த அடிப்படையில் கீழ்வரும் பிரதியை வாசிப்புச் செய்யலாம்.

கற்றறிந்த காக்கைகள்- பேனா.மனோகரன் கவிதைகள்

இது கவிஞர் பேனா மனோகரனின் இரண்டாவது தொகுதி. முதலாவது தொகுதி ‘கமைகள்’ அனுராதபுரம் கலைச்சங்கம் பதிப்பாக 1976ல் வெளிவந்தது. மிக நீண்ட இடைவெளிக்குப் பின் இவரது இரண்டாவது தொகுதி வெளிவந்துள்ளது.

இந்நால் தன்னை எழுத்தில் நிறுத்திய பால்ய காலச் சிநேகிதன் அன்பு ஜவஹர்வா விற்கு சமர்ப்பணம் செய்யப்பட்டுள்ளது. இந்நாலில் அன்பன்(தி.க. சிவசங்கரன்), கழனியூரான் ஆகிய இருவரது குறிப்புகளும் பதிவாகியுள்ளன. பேனா மனோகரன் தமிழ கத்து சிற்றிதழ்களிலும், பத்திரிகைகளிலும் கவிதைகள் எழுதுவதுடன், வாளனாளி, தொலைக்காட்சி ஊடகங்களின் கவிதா நிகழ்வுகள், கவியரங்கங்கள் போன்றவற்றிலும் கவிதைகளை அரங்கேற்றி வருகின்றார். அண்மையில் பல்வேறு மொழிகளில் தேர்ந் தெடுக்கப்பட்ட கவிஞர்களின் கவிதா நிகழ்வொன்றில் தமிழ் மொழியைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்து கவிதை பாடியுள்ளார் என்ற செய்தியும் இந்தத் தகவல்களுடன் பகிர்ந்து கொள்கிறேன்.

பேனா மனோகரன் கவிதைகள் கற்றறிந்த காக்கைகள் என்ற தொகுதியின் ஊடாக ஒரு புதிய பரிமாண அனுசுகு முறையை நம்முன் நிறுவுகின்றது. குறிப் பாகக் கவிதையின்

நவீன பிரதியாக்க முறைகளுக்கு அப்பால் கவிதையின் அமைப்பு, உள்ளடக்கம் இரண்டும் நேர் எதிர் தன்மைகளில் பொருந்தி நிற்கிறது.

அதாவது 1970களில் எழுந்த புதுக்கவிதையின் எழுச்சியிலான கவிதை வடிவத்தின் தாக்கத்தின் ஊடாக இவரது இன்றைய கவிதைகளும் கட்டமைப்புப் பெற்றிருப்பினும், கவிதையின் உள்ளடக்கக்கத் தன்மை இன்றைய நவீன கவிதையின் உள்ளடக்கத்தன்மை இன்றைய நவீன கவிதையின் கருவாகப் பிரதிபலிக்கின்றது. இதில் நுண்மனவுணர்கள் கவிதையின் வடிவங்களில் ஒவ்வொரு கட்டமாக இழையோடுவது அவதானிக்கத்தக்கது. இதனால் இவரது கவிதைகளைத் தனித்துவமாக நோக்கலாம்.

இவரது கவிதைகளின் பின்புலமாக வாழ்வின் மாற்றங்களின் ஒவ்வொரு புள்ளியும் பதிவாகிறது. குறிப்பாக இன்றைய உலக மயமாதவின் மாயத் தோற்றங்களின் விஞ்சிய புலன்களின் இழுப்புகளை இவரது கவிதைகளின் ஒரு முக்கிய நெறியாக நாம் நுகரலாம். சமூக மாற்றம், கலாசார மாற்றம், சூழல் மாற்றம் போன்றவற்றின் தாக்கங்கள் இவரது கவிதைகளில் பிரதிபலிக்கின்றன.

உதாரணமாக 'அற்றைத் திங்கள்' என்ற கவிதை பின்வருமாறு மேற்படி கூற்றை நிறுவுகின்றது.

ஓடுகள் வேய்ந்த
ஓட்டை வீட்டில்
குடியிருந்த காலம்
ஓவியமாய் மனதிற்குள்
உடைந்த ஓடுகளினாடே

குரிய ஒளிக் கதிர்கள்
சமூலும் துகள்களுடன்
தரைக்கும் ஆகாயத்திற்கும்
தகவல் தொடர்பை ஏற்படுத்தும்.....

தகர டப்பாக்களை வைத்து
அந்தக் காலத்திலே
அற்புதமாய் மழைநீர் சேகரிப்போம்
தம்பியும் நானும்

தரை ஸரமானால்
தூங்க முடியாது
துயர்ப்புவாள் அம்மா.....

எங்கள் வீடும் ஏன்
எல்லா வீடுகளுமே
காங்கிரீட் கூரைகள் ஆயின:
வானத்திலும் யாரும்
காங்கிரீட் கூரைகளைக்
கட்டினார்களோ என்னவோ?

வானத்தில் மழையும் இல்லை
கூரைகளில் ஒழுக்கும் இல்லை
கவலைப்பட அம்மாவும் இல்லை.

இவ்வாறு கவிதையின் வடிவம் சந்றுப்பழையான ஒன்றாக இருப்பினும், கவிதையில் துலங்கும் மன ஏக்கம் அல்லது ஆதங்கம் காலத்தின் தீணியாக நவீனமாகப் பிரதிபலிக்கின்றது.

'கட்ட பழும் சிறு கை அளாவிய கூழும்' என்ற கவிதையும் நுண்மனாணர்வின் தளமாக இருக்கின்றது. இக் கவிதை, குழந்தை ஒன்றினதும், தந்தை ஒன்றினதும் உரையாடலாக முகிழ்ந்திருப்பினும் கவிதையின் முடிவு சிறுக்கை போன்று வியப்பில் லயிக்க வைக்கின்றது.

'தொலைந்து போகும் தொன்மங்கள்' என்ற கவிதை காலமாற்றமும், தலைமுறை இடைவெளியையும் துலக்குகின்

ரது. அவ்வாறே பேனா மனோகரனின் துணுக்குக் கவிதைகளிலும் கவிதை உள்ளாம் மிகைத்து நிற்கின்றது. பொது வாக இன்றைய கவிஞர்களின் துணுக்குக் கவிதைகள் புதிர்களாக அல்லது விடு கதைகளாக இருக்க, பேனா மனோகரன் துணுக்குக் கவிதைகள் ஊடாகக் தனித்து வம் பெறுகின்றார். உதாரணமாக 'உறவு கள்' என்ற கவிதையைச் சுட்டாலாம். அவ்வாறே 'அகதி முக(ா)ம்' என்ற கவிதையும் அமைகின்றது.

எப்போதும் வருகிற

தபால்காரரிடம் இருந்த சிநேகிதம்
எப்போதாவது வந்து போகிற
கூரியர்களிடம் இல்லை.

அகதி முக(ா)ம்

முகம் விகாரம் ஆணால்

என்ன ஆகும்?

முகாம் ஆகும்.

பேனா மனோகரன் கவிதைகளில் இயற்கையின் நிகழ்வுகள், முக்கிய இடம் வகிக்கின்றன. கவிதையில் இயற்கைக் கும் மனிதனுக்கும் இருக்கின்ற உறவின் ஊடாக உலக சிருஷ்டிப்பின் எதார்த்தத் தைப் புலப்படுத்துவது கவிஞரின் நேர நிலையாகின்றது (Positive).

பேனா மனோகரனின் கவிதைகளில் அத்தமான குறியீடுகள் இல்லை. இதனால் எந்த வாசகங்கும் கவிதையின் உள் நுழை ந்து கவித்துவத்தை நூகரவாம். கவிதையின் குறியீட்டு படிமம் அமைப்பியல் பின் அமைப்பியல் சார்ந்த விமரிசனத்திற்கு வழி வகுக்க, அதன் பொருள் தேடல் இரட்டை நிலை வியாக்கியானங்களுக்கு வகுக்க பேனா மனோகரன் மிக மிருதுவான, எனிமையான வசனங்கள் ஊடாகக் கவிதையில் வாழ்கின்றார்.

வாழ்வின் அம்மீவு பூதீஸ்வர நாட்டு

-எலி. வள்ளி அக்ரம்

வாழ்வு அம்மந்தருக்கும்

ஸமு வீர்ஸ்

சுற்றுசூத்தினது கறுவு

புள்ளைக் கவியாக்கும்

தீக்கத்தினது கறுவு

கண்ணின் கடலாக்கும்

விற்குதி கடக்கும்பூ.

என் கால் திடம் நகரும் புள்ளிகள்

உட்டைப் பூச்சியில் பற்காலும்

செந்திர் கடித்த தீர்வாடையும்

என்னை சோத்திலுப் பார்க்கப்

பூதையைப் போல் தூஞாங்க கொண்டு

எனது உர்மைகளின் கனவுகள்

ஊர்வலம் ஏல்கூரை.

பெண் நிகலவாத விமர்சனாக் கண்ணோட்டத்தில்

ஏங்களையக் குறிப்பிடுவது என்றையில் 'நொறுங்குண்ட இதயம்' - ஒரு மீர்பார்வை

-செல்வி.திருச்சந்திரன்

சமூகவியல், மானிடவியல், மனோதத்துவம் போன்றவற்றால் முன்வைக்கப்பட்ட பல கோட்டாடுகளைக் கேள்விக்குள்ளாக்கிய பெண்நிலைவாதம், இலக்கிய விமர்சனத் துறையிலும் பல புதிய கோணங்களைப் புகுத்த முற்பட்டுள்ளது. இவை ஆங்கில மொழி யில் பல வாதப் பிரதிவாதங்களைத் தோற்றுவித்திருக்கின்றன. பெண் அடிமைத்தனத் தைப் புரிந்து கொள்ள, விளங்கிக் கொள்ள முன்வைக்கப்பட்ட காரணங்களைப் போல, அக்காரணங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டும் கொள்ளாமலும் பெண் என்ற நிலையை, அதில் ஏற்பட்ட இயல்பை, தன்மையை முன் வைத்து பல வாதங்கள் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனாலும் அவை முன்னெடுத்துச் செல்லும் வாதங்களின் மையம் என்று ஒன்றை நாம் இனாம் காணலாம். பெண்ணின் எழுத்துக்கள், படைப்புக்கள், ஆண்களின் எழுத்துக்கள், படைப்புக்களிலிருந்து கதைப் பொருள், உரு, உருவகிக்கப்பட்ட தன்மை, மொழி, அதைக் கையாளும் விதம், உணர்ச்சிகளின் வெளிப்பாடு, கதைப் புலம் போன்ற வற்றிலிருந்து வேறுபடுகின்றதா? என்ற கேள்வியே அந்த மையம். விடை ஆம் என்று கொடுக்கப்பட்டு, அதற்குரிய காரண காரியத் தொடர்புகளை அவர்கள் முன் வைக்கின்றனர்.

எலை ஷோவால்ஸ்றர் (Elain Showalter), அவிலியா ஓஸ்றிகிக்கர் (Alicia Ostriker), சான்றாகில்பேட் (Sandragilbert), காயத்ரி ஸ்பிவாக் (Gayatri Spivak) போன்றோர் இவ்விவாதங்களுக்குப் பெரும் பங்களித்துள்ளனர். வித்தியாசமான படிமங்கள், வித்தி யாசமான ரசானுபவம் என்ற ரீதியில், வித்தியாசங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்ட காலத்தில் பிரதிபலிப்பாக, பெண்களின் எழுத்துக்களும் வித்தியாசமானவை என்று விவாதிப்பதில் அவர்களுக்கு ஏதும் கஷ்டமிருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

இலக்கியம் வர்க்க ரீதியில், சாதித்துவ ரீதியில் வித்தியாசப்படும். அவை பிரதிநிதித் துவப்படுத்துவதும் குறியீட்டுணர்தல்களும் வெவ்வேறு உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தும். இதற்கு முக்கிய அடித்தளம் அவரவரது வேறுபட்ட வித்தியாசமான அனுபவங்களே. இங்கு அனுபவங்கள் என்பது ஒரு மிக முக்கிய அடிமட்ட அடித்தளக் காரணியாகின்றது. இதுவே இப்பொழுது தலித்தியம், சமூகத்தில் ஒரங்கட்டப்பட்டோர் பற்றிய ஆய்வுகள் My Fair Lady

யில் எலைசா ரேவிற்றிலின் (Eliza Dolittle) உணர்ச்சியனுபவங்களின் வெளிப் பாடு, அதன் மொழிப் பிரயோகம், பாடும் அத் தொனி இவற்றிற்கு ஒரு சிறு உதாரணம்.

பெண் நிலைவாதக் கற்றை நெறி (Academic Women's Studies) பல்கலைக் கழகங்களில் வேறு அறிவுபூர்வ இயக்கங்களுடன் தொடர்பு கொண்ட காலத்தில் தோன்றாத இவ்விலக்கியக் கோட்பாடுகே ஞம் விமர்சனங்களும் (Literary theory, Literary Criticisms) பின்னர் தான் தோன்றின.

ஆண் சார்ந்த கருத்துக்களும், கருத்தியலும் ஆண்களது இலக்கியத்தில் மட்டும் தான் தோன்றும், வெளிவரும் என்பது சரியல்ல. அவற்றை உள்வாங்கிய பெண் களும் கூட, சமூக ஏற்படைத்துக்காகவும் அவற்றை நம்பி, அவை சரி என்ற ரீதியிலும் இலக்கியம் படைக்கலாம். அவர்களது கற்பனையிலும் கூட, ஆண் முதன்மை மேலாதிக்கங்கள் தான் உருவாகலாம். ஆனால், அவற்றை அவர்கள் வெளிப் படுத்தும் பொழுது அவை மரிலக்கியங்களாகவே இருக்கும். அப்படி ஒரு சமூக ஏற்பிற்காக எழுத முற்படாத பெண்கள் புனைப்பெயரிலும் ஆண்களது பெயரிலும் எழுதுகிறார்கள். ஒரு சிலரே துணிவுடன் மரபு வழிக் கருத்தியல்களை நிராகரித்து ஆணாதிக்க நிலைகளைக் கேள்விக் குள்ளாக்குகிறார்கள்.

இங்கு Showalter கூறும் ஒரு கருத்தை நாம் ஆராய முற்படலாம். பெண்களது எழுத்துக்கள் அவர்களது பால் நிலையின் தன்மைகளை வெளிப்படுத்துகின்றன என்பது அவர் வாதம். இதை வலியுறுத்தும் Gilbert இதற்கும் அப்பால் சென்று இலக்க

கிய வடிவமும், பாத்திரப் படைப்பின் பாங்கும், பெண்ணிலையின் பிரதிபலிக்களே என்கிறார். பெண்ணை, அவளது பால் நிலைகளை மையமாக வைத்துச் செய்யப்படும் விமர்சனத்தைக் Gyno Criticism என்று கூறுவர். இதை விளக்கப் பெண்களது உடல்நிலை (Biological) மொழியின் தன்மை (Linguistics) உள்வியல் பாங்கு (உள்ளம் சென்ற வழியே மொழியும் சென்று பிறக்குமாக கயால்) போன்ற மூன்றையும் கூறி, இவற்றின் வெளிப்பாடு எப்படிக் கலாசாரத்தை மையமாகக் கொண்டிருக்கிறது என்பதையும் முன் வைத்து, பெண்ணை, மேற்கூறியவற்றால் உருவாக்கப்பட்ட பெண்ணை மையமாக வைத்து எழுந்த விமர்சனக் கோட்பாடு தான் பெண்மைநிலை விமர்சனம் என்று கூறுகிறார். இது பெண்ணிலைவாத விமர்சனத்திலிருந்து வேறுபட்டது. (Feminist Criticism) ஆண் பெண் இருபாலாரது இலக்கியங்களில் தெறிக்கும், தொனிக்கும் ஆணாதிக்கச் சிந்தனைப் போக்குகள், பதங்கள் போன்றவற்றை இனங்காணுவது தான் பெண்ணிலை விமர்சனம். இங்கு முக்கியமாகக் குறிப்பிட வேண்டியது பிரான்ஸ் நாட்டு பெண்ணிலைவாதிகள் லூயிஸ் இரிகாரி (Louise Irigaray) ஜில்கிரியை (Julia Kristeva) போன்றோர் மொழிக்களித்த முக்கியத்துவம், அதிகாரம், ஆண் ஆதிககம், வர்க்க ஆதிககம் போன்ற எல்லா அதிகாரங்களின் பிரதிபலிப்பாகவும் அவற்றை நியாயப்படுத்துப் பெய்யாகவும் இருப்பது, மொழியின் மாயாஜாலமே என்பது ஒரு முக்கியமான வாதம். இவர்களால் மொழிக்கு அளிக்கப்பட்ட அதி உண்ணதமான நிலை, அமெரி

க்க ஆங்கில பெண்டிலைவாதிகளால் ஒரளவே ஏற்கப்பட்டுள்ளது. இவ்விவாதங்கள் வேண்டாத அளவிற்கு நீண்டும் போயின.

இந்த விவாதங்களின் தார்ப்பரியங்களை முற்றாக நிராகரிக்காமல், இதில் சிலவற்றில் உண்மை உள்ளது என்பதே எனது வாதம். Subjectivity என்று ஆங்கிலத்தில் கூறப்படும் உள்ளார்ந்த தன் நிலை நோக்கு, பெண்களின் ஆக்கங்களில் ஓர் இலக்கியப் பண்பாக, ஏன் மரபாகக் கூடத் தோன்றுகிறது என்பது ஒரளவிற்கு உண்மையே. இந்த உள்ளார்ந்த தன்னிலை உணர்ச்சிகளின் வெளிப்பாடுகளுக்கு ஒரு மதிப்பிற் குறைந்தது என்ற ஒரு அர்த்தபாடுமெண்டு. தர்க்கர்த்தியில் நியாயப் படுத்தப்படாதது, மாயையைப் போன்றது. வெளி உலக நடப்புகளுடன் தொடர்பற்றது. உணர்லாமே ஒழிய பரிட்சித்து நிருபிக்க முடியாது. அனுபவிப்போரின் மனது மட்டுமே அறியக் கூடியது என்று பல கோணங்களில் அது விமர்சிக்கப்படுவது மரபாகி இருந்தது. தன் நிலை நோக்கு உணர்ச்சிகள் புற நிலைப்பாடுகள் என்ற பிரிவுகள் இயல்பாக ஆண் பெண் என்ற பால் நிலைப் பிரிவுக்குள், அடங்கி ஒன்று மற்றதன் மேலானது. ஆண் தர்க்கர்த்தியாக அழுது புலம்புவள் என்ற கோட்பாட்டையும் உருவாக்கி உள்ளது. இதில் ஆணைப் போலப் பெண்ணும் தர்க்கர்த்தியாக வெளிப்பாடு சொல்பவள் என்று விவாதிப்பதில் அர்த்தமில்லை. இந்த உணர்ச்சிக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து, அதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். அதற்கு மகத்துவம் கொடுக்க வேண்டும். மதிப்பளிக்க

வேண்டும். பெண்ணின் அனுபவம் வித்தி யாசமானதாக இருக்கும். அதுவே சில வேளைகளில் எதிர்ப்புக் கலாசாரத்தை வேண்டுவதாக, எதிர்ப்புக் குரலாகவும் வெளிப்படலாம். ஆண்டாள், காரைக்கால் அம்மையார், மீரா, அக்கா மகாதேவி போன்றோரின் படைப்புக்களில் தன்னிலை உணர்ச்சிகள் கரை புரண்டோடுவதும், உள்ளார்த்த எதிர்ப்புக்களையும் அவை கொண்டிருந்தன என்பதும் மறுக்க முடியாத உண்மை. அவர்களது அனுபவங்கள் அப்படிப்பட்டன.

அதே போன்று, தஸ்விமா நஸ்ரின், கமலாதாஸ் போன்றோரன் அதி தீவிர மறுப்பு ஒலிகளையும் அவ்வாறே நாம் விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும். அடக்கு மறைக்கும் ஒடுக்கப்பட்ட கலாச்சாரத்துக்கும் உட்படாத ஒளவையாரின் குரல் வேறானதாக இருக்கிறது. அரசியலையும், காதலையும், ஆண்மையையும், வீரத்தையும், சுதந்திரக் காதலையும் வெளிப்படுத்தும் ஒளவை வித்தியாசமானவர். ஆண்களின் தோழமையைக் கொண்டு, ஆனால் திருமண பந்தத்திலீடுபோத அவளது அனுபவங்கள் வித்தியாசமானவை. இவை எல்லாவற்றிற்கும் அடிப்படையான ஒற்றுமை இவர்கள் தனிமனுஷ்ணிகளாக இருந்து இருப்பது என்பதும் ஒரு முக்கிய விடயம். கணவனின் அதிகாரம், பிள்ளைகளின் அவைக்கழிப்பு இல்லாத சுதந்திரமான போக்கு அவர்களை வித்தியாசமானதாக்கியது. இன்றுக் கூட, மணமாகிய பின் ‘சர்வமங்களங்கள்’ பொருந்திய பெண் எழுத்தாளர், எழுதுவதை விடுத்து வீட்டு வேலைகளின் தர்மங்களை ஏற்கத் தொடங்கி விட்டனர் என்பதும் பிரத்தியட்சமான உண்மை.

போர்க் காலங்களின் வன்முறைகளையும், நீதிமறுப்புக்களையும், கொடுரங்களையும் எழுத்தில் வடித்த சிவரமணி, செல்வி, ஒளவை போன்றோரின் கவிதைகளிலும் கள் சமகால ஆண்களின் கவிதைகளிலும் பார்க்க வித்தியாசமானவை. இங்கு பெண்களின் உணர்ச்சி அலைகள் பாச்ததைக் கொட்ட மட்டும் வெளிப்படவில்லை. நீதி கேட்டு, அராஜகங்களைத் தட்டிக் கேட்டு மாணிட நியாயங்களைக் குழி தோண்டிப் புதைத்தவர்களைச் சாடி நிற்கின்றன. இங்கு தன்னிலை உணர்ச்சி புறநிலைப் பாடு என்ற ரீதியில் உணர்ச்சிகளைப் பிரித்து பங்கு போட்டு வாதாடுவது எவ்வள விற்குச் சரியானது என்ற கேள்வி எழும்பு கிறது. ஆனாலும், அனுபவ வெளிப்பாடு களை உள்ளுணர்ச்சிகளினுடாக வெளிப்படுத்து வதில் பெண்களது இலக்கியத்தில் வேறுபாடுகளைக் காணலாமோ? என்பதே கேள்வியாக இருக்க வேண்டும்.

அடுத்ததாகப் பெருமிலகுகியங்களில் கூடத் தடுக்க முடியாமல் பெண் நிலைச் சிந்தனைக் கோடுகள் அடங்கிய கதாபாத் திரப் படைப்புக்கள் மரபு வழிக் கதைகளின் எச்ச சொச்சங்களாகப் புகுந்து விட்டன. அவற்றிற்குப் போதிய முக்கியத்துவம் இலக்கிய விமர்சகர்களால் கொடுக்கப்பட வில்லை. அல்லிராணியின் கதந்திரம் அடங்காப் பிடாரித்தனமாக விமர்சிக்கப்பட்டது. அம்பிகை அம்பாலிகை கதையும் இப்படியே. மகாபாரதத்தில் சிகண்டியாக மாறிப் பீஷ்மரைப் பெண் கடத்தியதற்காகப் பழி வாங்கி அவளைக் கொல்லுதல் போன்ற இடைக்கதைகள் இவற்றுக்குச் சான்று. இவை முக்கியத்துவம் பெற வில்லை. இவையை எதிர்க்கலாசாரப்

பெண்நிலை வாதச் சிந்தனைப்பாற்படும். இது பெண்நிலைவாத விமர்சனத்தில் அடங்கும். பிழ்மரின் பெண் கடத்தல் அக்கால ராஜதர்மம் என்று விளக்கப்பட்டது. அப்படியாயின் சிகண்டியின் உருவாக்கம் ஏன் தோன்றியது? அது ராஜதர்மத்திற்கு எதிரானதா?

ஷேவா அல்றர் (Showalter) Female Canon என்று கூறும் பெண்ணிலக்கியப் பகுப்பு ஒன்றை நாம் உருவாக்கலாமா? என்பது என்னைப் பொறுத்தவரையில் கேள்விக்குறியே. வர்க்க, சாதிய, இனத்து வரீதியில் பிரிவுபட்டிருக்கும் பெண்களது இலக்கியப் படைப்புக்கள், பாடல்கள் ஒன்றிலிருந்து ஒன்று வேறுபட்டிருக்கும். அவை அவ்வக்கும் ஆண்களின் இலக்கியத்தையும் அனுபவ ரீதியில் ஒத்திருக்கும். அதே நேரம் குழி இருப்பு நிலைகளைத் தாண்டிய பால்நிலைக் குறியீடுகளையும் அர்த்தப்பாடுகளையும் அவை கொண்டிருக்கலாம்.

மேலே கூறிய எனது கருத்துக்களை வைத்து இலங்கையில் முதலாவது பெண் நாவலாசிரியரின் நொறுங்குண்ட இதயம் என்ற நாவலை ஒரு மதிப்பீடு செய்ய முற்படுகிறேன். இங்கு முதலில் இரு விடயங்களைக் கூற வேண்டும். முறைசார் பெண் கல்வி தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் கிறிஸ்தவத் துடன் தான் தொடர்கியது. அமெரிக்கன் மிசனரிமாரின் மதமாற்றத்திற்குத் தேவைப் பட்ட கல்வியறிவு ஆணையும் பெண்ணையும் வெவ்வேறாக மதிக்கவில்லை.

மங்களாம்மா ஒரு கிறிஸ்தப் பெண். இரண்டாவதாக அவர் பாடசாலை சென்று கல்வி கற்றதற்கான சான்றுகள் இல்லை.

பெரும்பாலும் வீட்டிலேயே தன் கல்வி யைக் கற்றுள்ளார். அவரது வர்க்க நிலை இங்கு முக்கியத்துவப்படுத்தபட வேண்டும். அவர் கலாநிதி ஐசாக் தமிழையாவின் மனைவியாகவும், ஜே. டபிஸ்யூ. பார்குமார் குலசிங்க முதலியாரின் மகளாகவுமிருந்து ஏனைய பல சமுதாயச் சலுகைகளை அவருக்கு அளித்தது. இவற்றின் பரிணாமங்கள் எவ்வாறு முக்கியமானதோ அவ்வளவுக்கு அவை அவரது நாவல்களிலும் பரிமளித்துள்ளது.

1914ம் ஆண்டில் எழுதப்பட்ட இந்நாவல்களுக்குப் பின் 1938ம் ஆண்டு அரியலர் என்றொரு நாவலை இவர் உதயதாரரை என்னும் இதழில் தொடர் ந்து எழுதி வந்தார். ஆனாலும் அது தொடர் ந்து எழுதப்பட்டு முடிவு பெறவில்லை. இவர் அனுபவக் களாஞ்சியம் என்ற ஒரு தொகுத்துக்கட்டு கட்டுரைகளையும் எழுதி வெளியிட்டதாகத் தெரிகிறது. இதுவும் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. நொறுங்குண்ட இதயம் என்பது விவிலிய வேதத்தில் எடுத்தாளப்பட்ட ஒரு சொற்பதம் என்பதும் ஆண்டு குறிப்பிடத்தக்கது. பெரும்பாலும் இலங்கையில் பெண்களால் எழுதப்பட்ட நாவல்களில் இது முதலாவது நாவலாக இருக்கும் என்பது எனது எண்ணம். சிங்களப் பெண்ணால் எழுதப்பட்ட முதல் நாவல் 1922ம் ஆண்டிற்குரியது.

வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள் சிலவற்றைத் தந்து செல்லும் இந்நாவல் ஆசிரியரின் சமுதாய விழிப்புணர்ச்சியை ஆங்காங்கே காட்டிச் செல்கின்றது. கதாநாயகியின் தகப்பன் காலனித்துவ ஆடசி வரம்புகளுக்கு இணங்க மறுத்ததால் அரசாங்க சேவையிலிருந்து நீக்கப்படல், கிரிஸ்தவத்

தீற்கு மதம் மாற்றப்பட்டமை, யாழ்ப்பாண மதத்திய தரவர்க்கம், ஆங்கிலத்தைத் தங்க ஞடைய சமூக மேம்பாட்டிற்கும் ஏற்றத்திற்கும் ஒரு காரணியாக இனங்கண்டு, அதைத் தீவிரமாகக் கற்பதற்குக் கடல் கடந்து கலகத்தா நகரத்திற்குச் சென்றமை, அசைவியக்கமற்ற யாழ்ப்பாணத்துக் கமத் தொழிலில் தங்கி உள்ள பொருளாதாரம், கேரளத்து புகையிலை வியாபாரி களில் தங்கி நின்ற புகையிலை வியாபாரம், சாதிக்குள்ளேயே நடக்கும் திருமணம், சீதன் வழக்கம், சொத்துரிமை போன்ற செய்திகள் வரலாற்றுப் பாங்குள்ளனவாக ஆங்காங்கே தெரிக்கின்றன. இவை ஆசிரியர் சமூகப் பாங்குகளைத் தீவிரமாக அவதானித்துள்ளார் என்பதற்குச் சான்று பகர்கின்றது. வெளி நடப்புக்களில் அவருக்குள்ள ஈடுபாடும் இதனால் வெளிவருகிறது. குடும்பம், கணவன், குழந்தை, குட்டி, மனையியல் என்ற வட்டத்துக்குள் இவர் முடங்கியிருந்த தன் நிலை உணர்க்கிளின் வெளிப்பாடுகள்ல, இவை.

ஆண் நிலைச் சிந்தனைக் கூறுகள் சிலவற்றை ஆண் தலைமைத்துவ முறை மையின் வெளிப்பாடுகளாக ஆசிரியர் கூறிச் செல்கிறார். இவை பழமொழிகளாகச் சில இடங்களில் வெளிவருகின்றன. ஆண் கதாபாரத்திரங்களே இதைக் கூறுகிறார்கள். தனது மகனின் காதலை நிராகரிக்கும் தந்தை, பெண்களுக்குச் சுதந்திரம் உண்டா? என்ற கேள்வியை எழுப்பி சுதந்திரம் கொடுக்கக் கூடாது என்று விடைபகர்கின்றார்.

ஆடு நனைந்த இடத்திலா பட்டியடைக்கிறது எனகிறார். பெண்ணுக்குமொரு முக்கா? வெட்கமான வார்த்தையை

வெளியில் விடாதேயும். பெண்புத்தி கேட்பாரிற் பேதையரில்லை என்கிறார். இங்கு ஒரு விளக்கம் தேவைப்படுகிறது என்று நினைக்கிறேன். இது ஆண் கதாபாத்திரப் படைப்புக்கு ஏதுவாக, உகந்ததாக, அவர்களின் குணச்சித்திரத்தை வெளிப் படுத்தும் முகமாகக் கூறப்படுகின்றன என்றே நாம் கொள்ள வேண்டும். பெண்கள் வாயிலாக இவை இந்நாவலில் வெளிப்பட வில்லை. ஆசிரியரின் அடிமட்ட, அடித்த எக் கருவும் பெண் கதாபாத்திரப் படைப்புக்களும் இப் பழமொழிகள் இயம்பும் கருத்தியலிலும் ஒன்றுடன் ஒன்று ஒத்துப் போக வில்லை என்பதை நாம் கவனத்தில் எடுக்க வேண்டும்.

பொன்மணியின் கதாபாத்திரப் படைப்பு சமூக வரையறைகளை மீறியதாகவும், பெண்களுக்கென வகுக்கப்பட்ட குணாதி சயங்களை மீறியதாகவும் இருப்பது சர்றே வியப்பைத் தருவதாகவுமிருக்கிறது. ஆனாலும், தன்னம்பிக்கை, கருத்துச் சுதந் திரம், மற்றயோரில் தங்கி நில்லாமை, நேர்மை, தனக்குச் சரி என்று பட்டதைச் செயற்படுத்தும் திண்மை போன்ற பாரதி யின் புதுமைப் பெண் இலக்கணத்துக்குள் இவை அடங்குவதாக இருக்கிறது. பெற்றோரிடம், தனக்கு என்று தான் தெரிவ செய்த மணாளனையே வரிக்க வேண்டும் என்று வாதிடும் பொழுதும் உண்மைக்கும் சத்தியத்திற்குமே நான் கட்டுப்படுவேன். காதலனுக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதியைக் கட்டாயமாக உங்களுக்காக மீறமாட்டேன் என்று கூறும் பொழுதும், தற்கால சினிமாக் கதாநாயகிகளைப் போல அழுது கண்ணீர் வடித்துக் கதறவில்லை. அவள் அவளது அபிலாரைசுகளை மீறி அவளுக்கென்று

ஒரு கணவனைப் பெற்றோர் தேடியே பொழுது, அவள் வீட்டை விட்டுப் பெற்றோரை விட்டு விலகிக் தன் காதலனுடன் சென்று விடுகிறாள். இங்கு காதல் உணர்ச்சிகளுக்கும் அப்பால் அவள் சத்தியத்தையே கடைப்பிடிக்கிறாள் என்ற அர்த்தம் தொனிக்க கதாசிரியர் தன் பெண் கதாபாத்திரத்தைப் படைத்திருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. காதலனுடன் அவளது உறவிலும் வாழ்க்கை முறையிலும் சுட, தன் உணர்வுக்க்கத் தன் இருப்பையும் தனக்கென்று ஆசைகளும் குறிக்கோள்களும் உண்டு என்று அவள் திட்டவட்டமாகத் தெரிவிக் கிறாள். அறிவு திண்மை, நேர்மை போன்ற நானச் செருக்குடன் தன்னை இனங்காண வைக்கிறாள். அவள் காதலனுக்கெழுதும் கடிதத்தில், தானே சில விடயங்களை முடிவு செய்கிறாள். அதன் மொழி தர்க்கத்துடன் நியாயத்துடன் மினிர்கிறது. அவற்றைக் கரி என்று காதலனும் ஏற்றுக் கொள்கிறாள். அநேகமாக இங்கு உணர்ச்சிக் குழப்பங்கள், அறியாமை பேதமை போன்றன இல்லை. மத்தியதரத் தமிழ் கலாசார சூழலில் இப்படி ஒரு பெண் கதாபாத்திரப் படைப்பு எப்படித் தோன்றுகிறது? பொன்மணியின் குணஇயல்பிற்கு ஒரு உதாரணம்.

உலகம் என்னைப் பற்றி நன்மையாகப் பேசிக் கொள்ளுமென்பது ஐயமான காரியம். சிலருக்கு எனது செய்கை மிகவும் கூடாததாகத் தோன்றுக் கூடும். ஆனால், நான் என்னுடைய மனதிற்கு நீதியென்று கண்டதைச் செய்தேன்.....

கணவனால் துன்புறுத்தப்படும் தன் தோழி கண்மணியை தன் துன்ப வாழ்வை விடுத்துக் கணவனை விட்டு விலகி அவ

எனும் போது கொட்டாரைக் கலை நிலையம் படி ஆலோசனை கூறிப் பின் வற்புறுத்து கிறாள். இவ்வளைப் போல, ஆனாமையும் செயற்பாட்டுத் திறனும் இல்லாது உள்ள ஸாலாடும் கண்மணிக்கு இத்தகைய வற்புறுத் தல் தேவைப்படுகிறது.

வீடு, குடும்பம், மணவாழ்வு போன்ற புனிதங்கள் இவ்விரு பெண்களாலும் கேள்விக்குறியாக்கப்பட்டு விட்டன. 1914ம் ஆண்டில் இது நடந்தது என்பதை நாம் சற்று ஆழமாக அவதானிக்க வேண்டும்.

அன்பாக, பண்பாக, கீழ்ப்படவாக, வாய் பேசாது தன் சுதந்திர உணர்வுகளை அடைவு வைத்து, கணவனுக்காக, குடும்பத்துக்காகத் தன்னைத் தாரை வார்த்துக் கொண்டிருக்கும் கண்மணி என்ற கதா பாத்திரம் கூடக் குடும்பம் கணவன் என்ற பந்தத்திலிருந்தும், வன்முறையிலிருந்தும் பொருந்தாத திருமணத்திலிருந்தும் விலகு கிறது. குட்டுக் குட்டக் குனிய மறுக்கிறாள். தன் தாய் தந்தையரிடம் தன் குழந்தைகளைக் கூட விட்டு விட்டுச் சென்று விடுகிறாள். முன்னெயவளைப் போல அதிகம் கதைக்காமல் ஆராவராமில்லாமல் திடமான முடிவுடன் தன்னுடைய பிரயாணத்தை இரகசியமாக நிறைவேற்றுகிறாள். அவள் குழந்தைகளை விட்டுச் செல்வதுங் கூட ஒரு செய்தியைத் தருகிறது. குழந்தைகள் தாய்மைக்கு மட்டும்தான் பொறுப்புக்கள் அல்ல. அவளது இரகசியமான வெளி யேற்றத் திட்டத்திற்கு குழந்தைகள் இடையூறாக இருக்கலாம். அவளது பெற்றோரும் அண்ணனும் அவளைத் தங்கள் வீட்டில் வரவேற்கிறார்கள். அன்புடன் உபசரிக்கிறார்கள். கணவனை விட்டு விலகியதற்கும் குழந்தைகளை விட்டு வந்ததற்கும்

அவளுக்கு, கணவன், தாய்மை, வீடு, குடும்பம் என்பவற்றின் மேன்மை பற்றி உபதேசம் செய்ய யாரும் முன்வரவில்லை.

இந்நாவலின் ஏனைய பெண் கதாபாரத் திரப் படைப்புக்கள் கூடச் சற்று வித்தியாசமானவை. கண்மணியின் கணவன் வீட்டுப் பெண்கள், அவள் கணவனிடங் குற்றங்கள், கண்மணிக்கு ஆறுதல் கூறி ஆலோசனை நல்குபவர்களாக இருக்கிறார்கள். கணவனின் தாய் மிகவும் மனம் நொந்து, தனது மகனைக் கண்டித்து மருமகனை அணைப்பவளாக இருக்கிறாள். கண்மணிக்கு கணவன் அடிக்கும் பொழுது, கண்மணிக்கு ஆறுதல் மட்டுமே அவளால் கூறக் கூடியதாக இருக்கிறது. ஆனால் வயதில் குறைந்த, கணவனின் ஒன்றுவிட்ட சகோதரியான தங்கம்மா, கண்மணிக்கு சகல உதவிகளையும் செய்பவாகவும் இறுதியில் கண்மணி வீட்டை விட்டு வெளியேறித் தனது பெற்றோரிடம் செல்லும்படி ஆலோசனை நல்கி, சகல ஆயத்தங்களையும் செய்கிறாள். அவளின் கூற்றாக ஒரு அடுர்வ வாசகம்.

“கண்மணி நீ எதுக்காய் இவ்வளவு பாடுகளையும் இக்கட்டுக்களையும் அனுபவித்துக் கொண்டு இங்கேயிருக்கிறாயென்று தெரியவில்லை. உனது புருஷன் உன்னை எப்போதாவது வீட்டுக்குப் போக உத்தரவளிப்பாரென்று நீ என்னியிருப்பது வீண். இந்த வாழ்வு இனிப்போதுமென்று வெறுத்துத் தள்ளி, உன் சீவன் தப்ப, கோட்டு மூலமாய்ப் பிரிந்து உன் தாய் சகோதரரிடம் ஓடிப்போ. இங்கிலீக் இராச்சியம் என்னத்திற்கு இருக்கிறது? நீதியைச் செலுத்தவல்லவா? தெய்வக் கட்டளைக்கமைந்து அவர் வழிகாட்டும் வரைக்கும்

பொறுமையாய்ப் சகிப்பேணன்று சொல்லுவது புத்தியீஸ்ம். கோட்டு மூலமாய்ப் பிரிந்து கொள்வதுதான், உனக்கு விருப்பமில்லையா? நீ சம்மதங் கொடுக்கக் கூடுமானால், இந்த நிமிஷம் உன் தமையனால் அதற்கேற்ற ஒழுங்குகள் செய்து உன்னை மீட்டுக் கொள்ளுவார்.”

“கண்மணி நீ நிற்கும் நிலை மிகப் புத்தியீஸ்மாதென்று அர்தான் சொல்வார்கள்? புருஷனுக்கிடையிலும் மனவிக்கிடையிலும் சிலவேளைகளிற் பின்னித் தங்கள், பேதம், மரண்பாடு உண்டாகும் வழக்கமுண்டு. ஆனால் உனக்குக் கிடைத்த நிலைபரத்தைப் போலான்றை நான் இதுவரைக்குங் காணவில்லை. இப்படி மோசமாய் புருஷனால் வேண்டா வெறுப்பாய் நடத்தப்பட்டு தாங்கக் கூடாத துயரத்தை அனுபவிக்கும் பெண்ணை நான் கண்டதுமில்லை. உன்னைப் போல மடைத்தனமாய் தன்னைப் புருஷனுக்கொப்படைத்தவள் எங்கேயினுமுண்டா?”

மங்களாநாயகம் தம்பையாவின் பெண் கதாபாத்திரப் படைப்பு வித்தியாசமானவை. தர்க்கர்த்தியாகப் பிரச்சினை களை எதிர் கொள்ளும் திண்மை உடையவர்களாக இருப்பது பெண்கள் உணர்ச்சி ரீதியில் எண்ணுபவர்கள் செயலாற்றுபவர்கள்

என்ற கருதுகோளை உடைக்கிறது. அடுத்தாக ஒரு மத்தியதர யாழ்ப்பாணத் தமிழ்ச் சமூக விழுமியங்கள் என்று கருதப்பட்ட குடும்பம், வீடு, தாம்பத்தியம், கணவன், குழந்தை பராமரிப்பு, தாய்மை போன்றன சில கேள்விக்குள்ளாக்கப் படுகின்றன.

பலத்தை வென்ற கருத்துக்கள், இந்த விழுமியங்கள் பெண்ணுக்கு எதிராகச் செயற்படும் பொழுது அவற்றை நாம் நிராகரிக்கலாம். அவற்றுக்குள்ளேயே அழுங்கி, பெண்ணின் சுய இருப்பை, தன் மானத்தை இழக்கத் தேவையில்லை என்பது கதாசிரியரின் ஆணித்தரமான கருத்து.

இவ்விமர்சனத்தில், இறுதியில் நாம் எழுப்பும் கேள்வி, ‘இது ஒரு பிரசார நாவலா?’ என்பதே. கதாநாயகியும் கணவனதும் குடும்பத்தவர் அனைவரும் இறுதியில் கிறிஸ்தவ மதத்தவராகிறார்கள். பாதிரியாரின் வருகை, அவரது போதனை, துக்கம் களை தல் போன்றன இந்து சமயப் போதாமைகளைச் சொல்லாமல் சொல்லிக்கிறிஸ்தவ மதத்தின் மேன்மையை எடுத்துச் சொல்கிறதா? அப்படிச் செய்வது பெருங்குற்றமா? இதனால் நாவலின் தரம் குறைத்து மதிப்பிடப்பட வேண்டுமா? இவைகளைக் கேள்விகளாகவே நிறுத்திக்கொள்கிறேன்.

தகவல் ஏற்றுவடிவம்

1. புதத்தம்பி விலாசம்
2. தீண்டாமைக்குச் சவுக்கடி (நாலாசிரியரின் பெயர்கள் தெரியாது)

இந்த இரண்டு நால்களின் தகவல்கள் தேவை.

இவ்விரு நால்களின் தகவல்கள் தெரிந்தவர்கள் தயவு செய்து எம்முடன் தொடர்புகொள்ளவும்.

ஆ..ர்.

എഴുവടക്ക നൂൽ

—வெ. சாரங்கன்

ଭାଲୁ ଅର୍ଦ୍ଧନୀୟ
୨ସି ଭାଗୀତିଧିନୀୟ
ଭୋଲୁ କେତେ ଭୋଲୀନିଃକହାଣୁ
କଣ୍ଠକଳ ଭେସନ ପ୍ରମଶିଳ.

କଣେଖଣିପ କାହାର୍ଥିଗଲକଳ
ଏହାର ପୋଛି-
ତଙ୍କଣ୍ଠକୁ ଓ ତଙ୍କ ଦେଟାରେ ଉଗିଲାନିପ
ଯଥାରେଇଲିଧିପ ହିନ୍ଦୁ
ଉଦ୍‌ଦୃ ପୁଣକଳ
ମିଥିଯତ ମିଗପଦ୍ମକଳ
ଅୟାର୍ଥଗପିଲିପ ଶ୍ରଦ୍ଧାଗାନ୍ଧୀ.

ଓেଳଣ୍ଡୁଟିଲେନ୍ଗୁତ
ଓେଳଣ୍ଡୁଟିଲେନ୍ଗୁତ
ଓର୍କ୍ଷୁଡ୍ ଓର୍କ୍ଷୁଡ୍-
ଓର୍କ୍ଷୁଡ୍ ହିଟ୍?
ଓର୍କ୍ଷୁଡ୍ ଓର୍କ୍ଷୁଡ୍

ප්‍රකාශන මඟිකුලුග්‍රහ කැලේ

ပန်ခံသုတေသန

ଗେଣ୍ଡାକୁଳମୁଖୀ ପରିଚୟ

ନୀର୍ବିନ୍ଦୁକୁଳିଙ୍କ ମହାପତ୍ର

വന്നെഴുമ്പ് താ

കുറവിന്റെ വൈത്താൻ

ଶେଷାତ୍ ନିର୍ମାତ

ଶ୍ରୀମତେ କୃଷ୍ଣା

ଓଡ଼ିଆ ମୁଦ୍ରଣ

ଅତେବୁ କର୍ମକଳୀ ଦୂହଗମିନୀଙ୍କ

ପାତ୍ର ଶ୍ରେଣୀରେ ପାତ୍ରିତିରେ

ଓଲିମ୍ କଲେଗେଜ

ଅଟ୍ଟିବୀନୁ ମାତ୍ରକିଳାଙ୍ଗ

Digitized by srujanika@gmail.com

പ്രസിദ്ധ കൗതുക വന്നെന്ന്

விழுப்பிலீ

ପ୍ରକାଶନ କମିଶନ୍ ପରିଚୟ

କେଣ୍ଟିକିତିକିତିକି

ପାଇଁ କାହାରେ ଦେଖିଲା ?

மேமன் கவி
memonkavi @ yahoo. com

இன்றைய காலகட்டத்தில் இணையத்தளத்தின் வீசுசு பங்களிப்பு என பலரவாலாக பேசத் தொடங்கி இருக்கிறோம். எல்லாத் துறையினரும் உலக எல்லா மொழியினரும் இணையத்தளத்திற்கு வந்து விட்டனர். இந்த வகையில் பெண்களின் சிந்தனைகளும் பரவலாக இணையத்தளத்தில் பார்க்க, படிக்க கிடைக்கின்றன, அந்த வகையில் தமிழில் பெண்ணியக் சிந்தனைகளுக்காக நடாத்தப்படும் பெண்ணியம் இணையத்தளமும் அதற்கான வலைப்பதிலும் குறிப்பிடதக்கது. அவ்வினையத்தளத்தில், பெண்ணியம் சிந்தனை சார்ந்த ஆக்கங்கள் குறிப்பாக கவிதைகள், ஆய்வுகள், குறும்பாங்கள் என பல விடயங்களைத் தொகுத்து தருகிறது அத்தளம் அதன் தொடுப்பு www.penniyam.com பெண்ணியம் எனும் அந்த இணையத்தளத்திலிருந்து சில ஆக்கங்கள் உங்கள் பார்வைக்கு

I. ஈக்கரை தமிழ் களத்தியம் எனும் தினையத்தீஸ் திளங்கோ என்பவர் எழுதிய அருந்தத் ராய் பந்திய கட்டுரை திது.

இந்தியா சுதந்திரமடைந்து ஜம்பதாண்டுகள் நிறைவடைவதைக் கொண்டாடிக் கொண்டிருந்த தருணம் அது. 1997-ம் வருஷத்தின் கட்டக் கடைசி. சர்வதேச அளவில் இந்தியாவின் பெருமை இன்னும் ஒரு மடங்கு உயர் அந்தப் பெண்மணி காரணமாக இருப்பார் என்று அப்போது யாருமே நம்பத் தயாராக இல்லை.

சர்வதேச அளவில் இலக்கியத் துக்கென வழங்கப்படும் மிக உயர்ந்த பரிசுகளில் ஒன்றான புக்கர் பரிசைத் தமது நாவலுக்காக அந்த வருடம் பெற்றார் அருந்ததி ராய்.

இந்தியாவில் வசிக்கும் எழுத்தாளர் ஒருவர் அப்பரிசைப் பெறுவது அதுவே முதல் முறை. அதுவும் 37 வயதே நிறைந்த எழுத்தாளர்! அருந்ததிக்கு அது முதல் நாவல். தானொரு நாவல் எழுத முடியும் என்று கூட அதற்குமுன் அவர் நினைத்துப் பார்த்ததில்லை. வீட்டில் ஒரு கம்பியூட்டர் வாங்கினார் அருந்ததி. அந்தக் கருவி செய் கிற குட்டிச்சாத்தான் வேலைகளில் மனம் பறிகொடுத்து. அதனால் உந்தப் பட்டுத்தான் அவர் நாவலையே எழுத ஆரம்பித்தார். எழுத, எழுத நாவல் தன்னைத்தானே எழுதிக் கொள்ளத் தொடங்கி விட்டது. சின்ன வியங்களின் கடவுள் என்று நேரடி யாகப் கொள்ளக்கூடிய தலைப்பு அந்த நாவலில் அருந்ததி, பெரிதாக எதையும் கற்பனை செய்து எழுத வேண்டிய அவசியமே ஏற்படவில்லை. அவரது இளமைப் பருவம், அவரது குடும்பம், பெற்றோர், அவர் வசித்த அந்தக் கேரளத்து கிராமம், அந்தப் பக்கம். அந்த நினைவுகள்தான் நாவலெங்கும் விரிந்து படர்ந்து கிடக்கிறது.

அருந்ததியின் மிகப் பெரிய பலம், அவரது சுத்தமான, எளிய, இனிய ஆங்கிலமாழி ஆற்றல். தனது இளம்பருவத்து நினைவுகளை அழகாக ஒரு பூமாலைபோல் கோர்க்கத் தெரிந்த லாவகம்தான் அவர் அதில் செய்திருந்த முதலே. அது அவரது அதிர்ஷ்ட வருஷம். புக்கர் பரிசு நாவலுக்குக் கிடைத்துவிட்டது. அருந்ததி ஒரே நாளில் உலகப் புகழ் பெற்று விட்டார். அந்த நாவல் மில்லியன் கணக்கில் விற்குத் தீர்ந்தது. அருந்ததிக்கும் சரி, அவரது பதிப்பாளருக்கும் சரி, அள்ளிக்கொடுத்து விட்டது.

இன்றைக்கு அருந்ததி ராய் என்கிற பெயர் தெரியாத இந்தியரே இருக்க முடியாது. மீடியாக்களில் எப்போதும் அவர் பிரபலம். மேதா பட்கருடன் ஜோடி சேர்ந்து நர் மதை நதியின் குறுக்கே அணை

கட்டுவதை எதிர்த்துப் போராட்டமெல்லாம் செய்தவர். ஒருநாள் அடையாளச் சிறை வாசம் செய்து அரசை நார் நாராக விமரிசித் துத் தோரணம் கட்டியவர். மிகப் பெரிய ஆக்டிவிஸ்ட் என்கிற பெயர் வந்துவிட்டது. ஆங்கிலப் பத்திரிகைகள் அவர் எழுதினால் முதலிடம் கொடுத்துப் பிரசுரிக் கின்றன. சர்வதேசப் பல்கலைக் கழகங்கள் அவரை சிறப்புச் சொந்பொழுவுகளுக்கு அழைத்த வண்ணம் உள்ளன. உலகெங்கும் பயணம் செய்கிறார். கூட்டங்களில் பேசுகிறார். போராட்டங்களில் கலந்துகொள்கிறார். அடுத்த நாவல் என்று இன்னும் ஒன்றும் எழுதிய பாடில்லை. இன்று வரை அவரது புகழை அந்த ஒரு நாவல்தான் அடைகாத்து வருகிறது. எந்தக் கணமும் அவர் தமது அடுத்தப் படைப்பை வெளியிடுவார் என்கிற எதிர்பார் பைபை இன்னமும் தக்க வைத்திருக்கிறது.

அப்பப்பா! என்ன ஒரு புகழ்! ஆனால் இந்தப் புகழை அடைவதற்கு அவர் நிறையவே சிரமப்பட்டிருக்கிறார். குறிப்பாக, இளமையில். 1961-ம் வருடம் கேரளத்தில் உள்ள ஜமான் என்கிற கிராமத்தில் ஒரு சராசரி கிறித்தவக் குடும்பத்தில் பிறந்தவர் அருந்ததி ராய். அவரது தாயார் மலையாளி. தந்தை, மேற்கு வங்காளத்தைச் சேர்ந்தவர். காதலித்துத் திருமணம் செய்துகொண்டவர் கள் தான். ஆனாலும் ஏனோ மனம் ஓப்பாமல் விவாகரத்தானவர்கள்.

ஆகவே நினைவு தெரிந்த நாளாக அருந்ததிக்கு அம்மாவை மட்டும் தான் தெரியும். கேரளத்தின் குறிப்பிடத் தகுந்தசமூக சேவகியாக அறியப்பட்ட வர் அருந்ததியின் தாய். பெயர் மேரி ராய். கிறித்தவப் பெண்களுக்குத் தாய்வழிச் சொத்தில் பங்கு வேண்டும் என்று கோரி அவர் நடத்திய போராட்டங்களும் பெற்ற வெற்றியும் இன்றுவரை கேரள கிறித்தவக் குடும்பங்களில் பேசப்படுகிற விஷயம்.

சமூக சேவகியான தாயின் அரவணைப் பில் வளர்ந்த அருந்ததிக்கும் மிக இளம் வயதிலேயே தன்னைச் சுற்றியுள்ள மக்களையும் அவர்களின் வாழ்க்கையையும் கவனிக்கும் பண்பு மிக இயல்பாக வளர்ந்தது. தோதாக் அருந்ததியின் தாய், அவரை பள்ளிக்கூடத்துக்கு அனுப்பாமல், தனியே சுதந் திரமாக இஷ்டப்பட்ட நேரத்தில் கல்வி கற்கும் படி உந்தாகப்படுத்தி, வீட்டிலேயே படிப்புச் சொல்லிக் கொடுத்து வளர்த்து வந்தார்.

அந்த ஊரில் கிறித்தவர்கள் இருந்தார்கள். இந்துக்களும், முஸ்லீம்களும் இருந்தார்கள். மத நம்பிக்கை உள்ளவர்கள். நாத்திர்க்கர்கள், கம்யூனிஸ்டுகள் என எல்லாத் தரப்பு மக்களும் வசித்து வந்த ஆழகான சிற்றூர் அது. அருந்ததிக்கு இவர்களை யெல்லாம் நுணுக்கமாக கவனிப்பதுதான் சின்ன வயதில் முக்கியமான பொழுது போக்கு. ஆழகான, பசுமையான கிராமம் அது. ஊரைச் சுற்றி ஒடும் கால் வாயில் மீன் பிடிக்கும் மீனவர்கள் அவளது சின்ன வயது சிநேகிதர்கள். தக்குனாண்டு இருக்கிற தூண்டில் எப்படி ஒரு மீனைப் பிடித்துக் கொண்டு வருகிறது என்பது பற்றி நாளெல்லாம் ஆராய்ச்சி செய்திருப்பதாக ஒருமுறை சொல்லியிருக்கிறார் அருந்ததி.

அந்த கவனமும் ஆய்வு மனப்பான்மை யும் தான் அவரது சொத்து. அதை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டுதான் தனது பதினாறா வது வயதில் வீட்டை விட்டு, வெளியுலகம் காணப் புறப்பட்டார் அருந்ததி.

அவர் போய்ச் சேர்ந்த இடம் தீல்லி. புது தீல்லி. இந்தியாவின் தலைநகரம். அங்கே போன்றும் தீல்லி ஸ்கூல் ஆட்ப் ஆர்கிடெக்சரில் தன் பெயரைப் பதிவு செய்து கொண்டு கட்டடக் கலை நுணுக்கங்களைப் படிக்க ஆரம்பித்தார். அவரது கனவு அது. ஒரு பெரிய ஆர்கிடெக்டாக வேண்டும் என்பது தான் அவரது அப்போதைய விருப்பம்.

ஆனால் கட்டடங்களின் நுட்பத்தை பயின்ற போது அவருக்குள் ஒரு இஞ்சினியரின் முளை வேலை செய்யாமல், எழுத்தாளரின் இதயம் தான் விழித்துக் கொண்டது. கல்லும், மண்ணும், சீமெண்டும் கலந்து உருவாக்கும் மாளிகைகளைப் பற்றித்தான் அவர் படித்தார். ஆனால் சொல்லும் பொருளும் இணைந்து உருவாக்கும் ஜாலங்கள் பற்றியே பெரும் பாலும் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தார். தன்னால் ஒரு கட்டடக்கலை வல்லுநராவது தவிரவும் வேறு ஏதாவது உருப்படியாகச் செய்ய முடியும் என்றே அவருக்குத் தோன்றியது. ஆனால் என்ன செய்யலாம் என்பதுதான் புரியவில்லை. சில நாடகங்கள் எழுதிப் பார்த்தார். பிறகு கவிதை கள் கொஞ்சம் எழுதிப்பார்த்தார். எல்லாமே நன்றாக இருப்பது போலத்தான் இருந்தன. ஆனால் அவருக்கு எதிலும் திருப்தி மட்டும் வரவில்லை.

மனத்துக்குள் என்னவோ ஒரு விவேயம் வெகுவாக அரித்துக் கொண்டிருப்பதாகவும் அதை வெளிப்படுத்த வழியின்றி தவிப்பது போலவும் தோன்றியது அவருக்கு.

ஒருவரைக் காதலித்து, திருமணம் செய்து கொண்டார். மாலூம். அதுகூட ரொம்ப நாள் தாக்குப் பிடிக்கவில்லை. நாலு வருஷத்தில் அந்தத் திருமணம் ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிட்டது. டைவர்ஸ். அப்போதுதான் மனத்தின் சிக்கல்கள் பற்றியும் மீட்சிக்காக அவன் மேற் கொள்கிற உபாயங்கள் பற்றியும், மிகத் தீவிரமாக யோசிக்கத் தொடங்கினார் அருந்ததி. இடையில் சிலகாலம் தொலைக்காட்சித் தொடருக்காக எழுதிக் கொண்டிருந்தார். அப்புறம் ஒரு ஆங்கிலத் திரைப்படத்துக்குத் திரைக்கதை அமைத்துத் தரும் வேலையைப் பார்த்தார். இவை எதிலுமே தான் எதிர்பார்க்கும் ஒரு முழுமை வாய்க்காததை அவர் கவனித்தார். சேகர் கழிரின் பாண்டிட் குயின் திரைப்படம்

வெளியாகி பரப்ரபாகப் பேசப்பட்ட போது அருந்ததி ராய் அதற்கொரு விமர்சனம் எழுதினார்.

ஒருமாதிரி முதல் முறையாக அவர் பெருமளவு கவனம் பெறத் தொடங்கியது அப்போது தான் என்று சொல்ல வேண்டும். அந்தத் தருணத்தில் தான் அவர் ஒரு கம்பி யூட்டரும் வாங்கியிருந்தார். சரி, நாம் ஒரு நாவல் எழுதிப் பார்த்துல் என்ன என்று தோன் நியதும் அப்போதுதான். உடனே அவருக்குத் தன் இளமைக் காலங்கள் கழிந்த ஜமளம் கிராமம்தான் நினைவுக்கு வந்தது.

அது, கேரளத்தில் கம்யூனிசம் கொடி கட்டிப் பறந்து கொண்டிருந்த காலம். அடுத்த வாரமே பூர்சி வந்துவிடும் என்பது மாதிரி தலைக்குத் தலை அங்கே பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். சிறுமியாக, பூர்சியின் முழு அர்த்தத்தையும் புரிந்து கொள்ளாமல் வெறும் சொல்லை மனத்தில் ஏற்றிக் கொண்டு தில்லிக்குப் புறப்பட்டு வந்த அருந்ததிக்கு, இப்போது அன்று நடந்த காட்சிகளின் முழு அர்த்தமும் விளங்கின. பூர்சி!

அடேயப்பா. எப்பேர்ப்பட்ட சொல்! அதை எத்தனை சர்வசாதாரணமாக உள்ளூர் அரசியல்வாதிகள் போட்டுப் பிராண்டி எடுக்கிறார்கள் என்று அவர் நினைத்துப் பார்த்தார். சிரிப்புத்தான் வந்தது. சரி, தன் கிராமத்தில், தன் இளமைப் பருவம் கழிந்த தினங்களையே மையமாக வைத்து ஒரு நாவல் எழுதலாம் என்று அப்போதுதான் முடிவு செய்தார். அது வெறும் பாலிய காலத்துக் கதை மட்டுமல்ல. கேரளத்தின் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தின் வரலாறும் கூட. வரலாறு என்றால் ஆண்டவர்களின் வரலாற்றும். மக்களின் வரலாறு. சில பெரியவர்களையும் மிகச்சில குழந்தைகளையும் கதா பாத்திரங்களாக வைத்து ஒவ்வொருவர் பார்வையிலும் கதை சொல்லுவது என்று முடிவு செய்து எழுத ஆரம்பித்தார் அருந்ததி.

ஆனால் நாவல் எழுதுவது மட்டுமே தன் வேலையில்லை என்று சொன்னார் அருந்ததி. ஒரு ஆக்டிவிஸ்டாகத் தனது வாழ்நாள் பணியில் நாவல் ஓர் அத்தியாயம் என்றே அவர் கருதுகிறார். சமூகப் பிரகடங்களின் எந்த ஒரு கலைஞரும் தன் காலத்தின் அத்தனை சாத்திய முள்ள வழிமுறைகளை யும் பயன்படுத்தி, தன் சமூகத்துக்காகப் பாடுபட வேண்டும் என்பது அவர் சித்தாந்தம்.

அனு ஆயுதப் பரவல் குறித்தும் அமெரிக்காவின் யதேச்சாதிகார யுத்த நடவடிக்கைகள் பற்றியும் இந்திய அரசியல்வாதிகளின் போலி சோஷலிசிப் பிரகடனங்கள் பற்றியும் தொடர்ந்தும் தீவிரமாகவும் எழுதி வருகிறார் அருந்ததி ராய்.

அருந்ததிக்கு இன்றைக்கு உலகம் முழுவதும் ரசிகர்கள் இருக்கிறார்கள். அந்த ஒரு நாவல் அவர் ஆயுள் முழுதும் உட்கார்ந்து சாப்பிடுகிற அளவுக்கு சம்பாதித்துக் கொடுத்து விட்டது. உலகம் கொண்டாடும் ஒரு விழை. அவர். ஆனாலும் மனத்தான் வில் இன்னும் அதே கேரளத்துச் சிறுமி மாதிரியே உணருவதாகச் சொல்கிறார் அருந்ததி.

அதுதான் என் சொத்து. அதுதான் என் பலம். என் பலவீனமும் அதுவேதான்!

-இளங்கோ

பெண்ணீயம் ஒண்ணாயகு துளத்தை நடத்தும் தீவிரம் அவர்கள் அங்குளத்துவில் வெளியிட்டு கீழ்க்கும் அவரது சீல கல்வைது கள் ஒண்வு

1. இல்லாததை விரும்பும் கனவு

உடலுடன் தொங்கும் உணர்வுகளின் பெருவளி

அரவணைக்க விருப்பமின்றி
தனித்த வார்த்தைகளால் மோதவிடுகிறேன்

வெற்றிகளை அலங்கரித்த போராளிகள்
துடைத்தெறிய முடியாத மரணங்கள்
கசிந்துருகும் கண்ணீர் என
எழுந்தெழுந்து விழும் கடந்த காலம்

போர் நேற்றுவரை பெருமைகொள்ளப்பட்டது
சந்தோசமாகத்தானிருந்தது
ஆளாளுக்கு ஆயிரமாயிரம் கோரிக்கைகள்
எல்லாக் கோரிக்கைகளும்
தனித்த வார்த்தைகளாய்

மீண்டும் தேர்தல்....
பெருமை கொள்வதற்கு என்ன இருக்கிறது?
நேற்றுவரை திகிலுட்டிய
அதே மனிதர்கள்.....

24.01.2010

2. கனவுகளால் வீர்யும் உடலுக்கான மொழி

உணர்வுகளின் திமிர்
அந்தரங்கங்களால் புனைவுகொள்ளும்
அடர்ந்த வரிகளில் மறைந்தலைந்து
மீண்டும் மீண்டும்
உயிர்த்திருக்கும்.

இரக்கமற்ற பிரியங்களில்
எல்லாமும் வேடிக்கையாகிப் போன
வாழ்வையெய்யன்னி

மறுபடி மறுபடி வடத்திலே சிராவாலூரிப்
உணர்வுகள் துளிர்விடும் பிடிக் காலு காலுப
மனிதரைப்போல் என்முன் அமர்ந்து விடும்
இழுத்தனைக்கும் வரிகளை
கொஞ்சங் கொஞ்சமாக
நிராகரித்து உருவழிக்கும்
எனது இருப்பு.

நெஞ்சு கனவு கலைத்து
புனைவுகளைக் கட்டுடைத்து
வரிகளைப் புணர்ந்து
உடலின் மொழியை அதிசயிக்க
உயித்தெழும் எனது கவிதை.

01.01.2010

3. வசந்தத்தில் உத்ரும் இலைகள்

மரணத்தைத் தமுவி அடங்கும் வலிக்குள்
மீண்டும் உயிர்த்தெழு முடியாது
இரகசியங்களாய் மனக்கும் மலர்கள்

வசந்தத்தில் உதிரும் இலைகளாய்
முழுநிலவு ஒளிரும் நாட்களில்
விடியல்களாக கலையும் இரவுகள்

உறக்கமற்ற இரவுகளில்
ஆடைகளற்ற உடலுக்கடியில்
அணைத்துக்கொண்டிருந்தது உள்ளையல்ல
பனிபடர்ந்த இரவுகளின் தனிமையை

நிர்வாணமாயும் தனித்தும்
பூராதன குகை ஓவியங்களை ஒத்திருக்கும்
உனது உணர்வுகளால் விழுங்கப்பட்ட
எனது காதல்

17.12.2009

4. மரணத்தை நினைவுறுத்தும் கண்ணீர்

துயரங்கள் நிறைந்த பனிக்குரில்
தெளிவற்றுத் தெரியும் பனிப்பர்ந்த பாதைகள்

நடு நடுங்கும் விரல்களை இறுக பொத்தியடி
நெருக்கமாய் பின்தொடரும் நேற்றைய
நினைவுகள்

அவர்களையும் உன்னையும் கிளர்ச்சியூட்டிய
எனது உதடுகளில் எந்த உணர்ச்சியுமில்லை

அழிக்கப்பட்ட எண்ணற்ற உடல்களும்
ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட செழிப்புற்ற நிலங்களும்
இன்னும் இன்னும் எல்லாமுராய்
துயரும் வலியும் எம்மைச் சூழ்கிறது

மரணத்தை நினைவுறுத்தும் கண்ணீரும்
வாழ்தலுக்காய் காத்திருக்கும் மனிதர்களுமாய்
எஞ்சியிருக்கிறது இன்னுமொரு கவிதை

HAPPY PHOTO

Excellent Photographers
Modern Computerized
Photography
For
Wedding Portraits
&
Child Sittings

Photo Copies of
Identity Cards (NIC),
Passport &
Driving Licences
Within 15 Minutes

300, Modera Street,
Colombo - 15.
Tel : 2526345

‘சுற்றுத்தீய ரெசா.....’

-பரான்

“ஐயா, கியூவிலை வாங்கோ!”

“தம்பி, வயதான காலத்திலை கியூவிலை நின்டு இடபடேலாது. மோட்ச அர்ச்சனைக்கு ஒரு டிக்கற் தாரும், தம்பி”

“உங்களைப் போலத்தானே மற்றவையும். அவையள் எல்லோரும் கியூவிலை தானே நிக்கினம். பாண் வாங்கக் கியூவிலை நிக்கேலும். அர்ச்சனை டிக்கற்றுக்கு ஏலாதோ.....?”

அர்ச்சனை டிக்கற் கவுண்டரில் இருந்தவரின் கடுமையான பேச்சு நாகவிங்கம் மாஸ்ரரை சலிக்க வைத்தது.

‘இன்டைக்கு எல்லாமே பிரச்சனையாக் கிடக்கு’ என்றபடி அநுமார் வால்போல் நீண்டிருந்த கியூவில் இடம் தேடினார், மாஸ்ரர்.

காலையில் இருந்தே ஒன்றும் சரியில்லை என்பது மாஸ்ரரின் ஞாபகத்துக்கு வந்தது. அதிகாலையே அவரை எழுப்பிவிட்டார், அவரது தர்மபத்தினி தங்கம்மா.

“இன்டைக்கு ஆடி அமாவாசை எல்லே. செத்துப் போன உங்கட அப்பற்ற ஞாபகம் கூட, இல்லாமல் படுத்திருக்கிறியன். ஊரிலை எண்டால் ஐயரைக் கூப்பிட்டு எல்லாம் வடிவாய்ச் செய்யலாம். இங்கை கொழும்பிலை முடியுமே? போய்க் கோயிலிலை ஒரு மோட்ச அர்ச்சனையாவது செய்து போட்டு வாங்கோ” என்றபடி அவரை எழுப்பி, அந்தக் குளிரில் குளிக்கவும் வைத்துவிட்டார்.

குளித்து முடிய மாஸ்ரருக்குப் பசி எடுத்தது. அடுப்பிலிருந்த பாற் சொதியின் மணம் மாஸ்ரரை இழுக்க, ஒரு நாலு இடியப்பமாவது சாப்பிட்டுப் போகலாம் என்று கோப்பையை எடுத்தார்.

“இதென்ன, சாப்பிட்டிட்டே கோயிலுக்குப் போறது? மோட்ச அர்ச்சனை செய்ய விரதமாகப் போகவேணும்” என்று அதனையும் ‘வீற்றோ’ செய்துவிட்டார், தங்கம்மா.

அப்பாடமென்ற வாசவில் வழக்கமாய் நிற்கிற ஒட்டோக்காரன் ஒருவனையும் காணவில்லை. நடக்கலாமென்றால் காலுக்குள் சள்ளளன்று வலித்தது. முச்சவேறு இரைத்தது. ரோட்டில் போன ஒட்டோக்காரனை நிற்பாட்டிய பின்னர்தான் பிரச்சினை ஆரம்பமாயிற்று.

“நாறு ரூபா குடுங்கோ.....”

“என்ன நூற்றா, வழக்கமா அறுபது தானே குடுக்கிறனான்”

“தூரம் சூட, எண்பது குடுங்கோ....”

“அப்பிடியெண்டால் வேண்டாம், போம்”

“விடிய வெள்ளௌன முதல் ஆளாய்க் கூப் பிடிடுப் போட்டு, பிறகு வேண்டாமெண்டு சொல்லி எங்கட வயித்திலை அடியாதை யுங்கோ”

“சரி..... எழுவது.....”

“எண்பதைத் தாங்கோ..... ஏறுங்கோ”

ஒட்டோக்காரனுடன் மல்லுக்கட்டி எண்பது ரூபாய் கொடுத்துக் கோயில் வாச லில் வந்திறங்கினார், மாஸ்ரர். கையில் தொப்பிங் பையில் தங்கம்மா கொடுத்து விட்ட நெய்ச்சட்டி இருந்தது. பத்திரமாக அதைப் பிடித்தபடி, கியூவில் நிற்காமல் அர்ச்சனை டிக்கற் வாங்கப் போன போது தான் ஏசுக்கக் கேட்க வேண்டி இருந்தது.

கியூவின் வாலில் சேர்ந்து, மெதுவாய் நகர்ந்து, அர்ச்சனை டிக்கற் வாங்கிக் கொண்டு நெய்ச்சட்டி ஏரிக்கிற இடத்தை அடைந்ததும், அடுத்த பிரச்சினை ஆரம்ப மானது.

“பெரியவர் வெளியிலை இருந்து நெய்ச்சட்டி கொண்டு வந்து ஏரிக்கேலாது! கொண்டு போய் அந்தத் தொட்டியிலை போட்டிட்டு வாங்கோ” என்றான், அங்கு நின்ற காவலாளி.

“ஏன் தம்பி? இது புதுச் சட்டி, நெய்யும் அருமையான நெய்!”

“அதில்லை பெரியவர், இந்தக் கோயில் சட்டப்படி வெளியில் இருந்து நெய்ச்சட்டி

கொண்டு வந்து ஏரிக்கேலாது. பாருங்கோ, எல்லா இடத்திலையும் அறிவுறுத்தல் ஓட்டி இருக்கு. நெய்ச்சட்டி ஏரிக்கவேணுமென்டால், இங்கை வாங்கித் தான் ஏரிக்க வேணும்”

நாகவிளங்கம் மாஸ்ரருக்கு நெஞ்சில் முட்டியது. இன்னொரு முறை கேட்டுப் பார்த்தால் என்ன என்றுபட்டது.

“தம்பி, இது அருமையான சவுதி நெய். நானும் விரதமாய்த் தான் வந்திருக்கிறன். இன்னைத்து மட்டும் விடும். இனிமேல் கொண்டு வரமாட்டன்”

“ஐயா, நீங்கள் கொண்டு போறதை மனேச்சர் கண்டால், என்றை வேலை போயிடும். நான் பிள்ளைகுட்டிக்காரன். என்னை அந்தரிக்க விட்டிடாதையுங்கோ”

நாகவிளங்கம் மாஸ்ரருக்குக் கோபம் வந்தது.

“வீட்டிலை இருந்து பூக்கொண்டு வந்தால் விழுரியள். கடையிலை மாலை வாங்கி வந்தாலும் பிரச்சினை இல்லை. நெய்ச்சட்டி மட்டும் கொண்டு வரக் கூடாதாம். கோயில்ல வாங்கித் தான் ஏரிக்க வேணுமாம். இதென்ன கோயிலோ அல்லது நெய்ச்சட்டி வியாபாரம் நடத்திற கடையோ?”

கோபத்தில் மாஸ்ரருக்கு முச்சிரைத் தது. தலைக்குள் பூச்சி மொய்யப்பதைப் போல, இருந்தது. வியர்வை தலையில் இருந்து ஓடி, முதுகுச் சட்டையை நனைத் தது. ‘பாழாய்ப் போன பிரசர் குளிசையைப் போடாமல் வந்தது அப்போதுதான் நினைவு வந்தது. மெதுவாகத் தன்னைச் சமப்படுத்திக் கொண்டு வாசற் படியில் அமர்ந்து கொண்டார், மாஸ்ரர்.

நெய்ச்சட்டியைத் தொட்டியில் போட்டு விட்டு, மூலத்தானத்தை நோக்கி நடந்தார். “அரோகரா” சத்தம் காதைப் பிளந்தது. அர்ச் சனை முடித்து ஐயர் காட்டிய தீபத்தை கண்ணில் ஓற்ற, கூட்டம் முட்டி மோதியது.

‘இதென்ன ஆடு மாடு மாதிரி இட படுகேதுகள். இதுக்குள்ளை போய் அர்ச் சனை செய்யேலுமோ?’ பயந்து போனவ ராய் நின்றார் மாஸ்ரர். முன்னும் பின்னுமாகச் சனங்கள் அவரை இடித்துத் தள்ளினார்.

‘நல்ல வேளை, அந்தப் புண்ணியவான் நெய்ச்சட்டியை தொட்டிக்குள்ள போட வைச்சிட்டான். நிலமெல்லாம் எண்ணெய் சிந்தி வழுக்குது. எப்படித்தான் அர்ச்சனை செய்யப் போறனோ?’

ஐயரின் நீட்டிய கையிலே ஒருவழியாக அர்ச்சனைச் சீட்டைக் கொடுத்தார், மாஸ்ரர்.

“பேர்.....நடசத்திரம்..... மோட்ச அர்ச்சனையா.....?” என்றபடி சீட்டைப் பிடுங்கிக் கொண்டு மற்றவர்களை நோக்கிப் போனார், ஐயர். அவரையே முன் னுக்குப் போகவிடாமல் சனம் மறித்துக் கொண்டது.

“விடுங்கோப்பா..... நான் போய்த் தான் அர்ச்சனை செய்யலாம். என்னை மறிக்காதையுங்கோ.....” என்று கோபமாகச் சொன்னபடி, சனத்தை விலக்கியபடி கர்ப்பக் கிருக்கத்தை நோக்கிப் போனார், ஐயர்.

நல்ல ஆகிருதியான உடம்புடன் ஒருவர் மாஸ்ரரை இடித்து விலத்தி, வரிசையில் முன்னால் நின்று கொண்டார். மாஸ்ரருக்கு இப்போது சவாமியையே

தெரியவில்லை. பின்னாவிருந்து கூட்டம் மாஸ்ரரின் மேலே சாய்ந்தது. மாஸ்ரர் முன் னுக்கும் போக முடியாமல் பின்னுக்கும் நகர முடியாமல் தத்தளித்தார். அழாக ஒழிய வியர்வையைத் துடைக்க, கைகளை உயர் தத் முடியவில்லை. எப்படியாவது அர்ச்சனை முடிந்ததும் பிரசாதத்தை வாங்கிவிடுவது என்ற உறுதிப்புடன் உடல் வலியையும் பொருட்படுத்தாது கர்ப்பக் கிருக்கத்தையே பார்த்தபடி நின்றார், மாஸ்ரர்.

திரும்பவும் “அரோகரா!” சத்தம் கேட்டது. பஞ்சலாத்தியைப் பார்க்க முடியாது தலைகளும், முதுகுகளும், உயர்த்திய கைகளும் மறைத்தன. மாஸ்ரர் மிகவும் கஷ்டப்பட்டுக் கைகளை உயர்த்தி “அரோகரா!” என்று தகப்பனை நினைத்துக் கும் பிட்டுக் கொண்டார்.

பிரசாதத் தட்டுடன் வந்த ஐயரை நோக்கிக் கைகளை நீட்ட முடியவில்லை. தூக்கிய கைகளை இறக்க விடாமலே கூட்டம் அவரை நெருக்கியது. ஐயர் தட்டுடன் மாஸ்ரரைக் கடந்து போய்க் கொண்டிருந்தார். நெரிசலில் மாட்டிக் கொண்டு, தூக்கிய கைகளோடு தத்தளித்தபோது மாஸ்ரருக்குக் கண்ணை இருட்டியது.

யாரோ ஒரு புண்ணியவான் இமுத்து வெளியே எடுத்துவிட, தலைச் சுற்றலோடு அப்படியே கவரோரம் சாய்ந்து அமர்ந்தார், மாஸ்ரர். அடுத்தமறை கேட்ட அரோகராச் சத்தத்தில் பக்தர்களின் கரங்கள் மீண்டும் உயர்ந்து வணங்கின. இம்மறையும் ஐயரின் பிரசாதத் தட்டு, தன்னைத் தாண்டிப் போவதை உணர்முடியாமல், மோட்சமோ நரகமோ நோக்கிய தன் பயணத்தை ஆரம்பித்தார், மாஸ்ரர்.

கடித்தங்கள்

ஸ. மல்லிகையின் 45-து ஆண்டு மலர் பற்றிய கருத்துக்கள், விமரிசனங்கள், அபிப்பிராயங்கள் இந்த முறை வெகு விரிவாகவும் பரந்தளவிலும் வெகுசன ஊடகங்களில் வெளிவந்துள்ளதை அவதானிக்கும் போது, ஈழத்து இலக்கிய உலகம் வெகு விளிப்பாகவும் அக்கறையாகவும் இருப்பதைக் கண்கூடாக அவதானிக்க முடிகிறது.

பரவலாகத் தேசமெங்கும் இந்த ஆண்டுமலரைப் பற்றிய கருத்துக்கள் பரவி இருப்பதையும், உண்மையான இலக்கிய ரளிகர்கள் தத்தமது அபிப்பிராயங்களைத் தெரிவித்திருப்பதைக் காணும் போது, உண்மையான இலக்கிய ரளிகர்கள் மிக மிக விழிப்பாக இருப்பதையும் நமது நாட்டு இலக்கியப் போக்கு நோக்குகளையும் கண்காணித்து வருவதையும் காணக் கூடியதாக இருக்கின்றது.

இன்னுமொரு உண்மையையும் இதனுடாக நாம் அவதானிக்க முடிகின்றது.

தமிழ் நாட்டிலும் சரி, நமது நாட்டிலும் சரி சிற்றேடு ஒன்று தனது 45- ஆண்டு மலரை இத்தனை கனதி காத்திரத்துடன் வெளியிட்டு வைத்துள்ளதே, ஒரு சர்வதேச அதிசயம்தான்!

மக்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட பிரபல எழுத்தாளர்கள் இங்கும் சரி, அங்கும் சரி சிற்றிலக்கிய ஏடுகளை மிகவும் பரபரப்பான இலக்கியச் சூழ்நிலையில் தமது இலக்கியத் தகைமை வெளிப்பட, வெளியிட்டு வந்துள்ளனர். பல தடவைகள், பல கட்டங்களில் மணிக்கொடி காலகட்டம் தொடக்கம், நமது வரதரின் மறுமலர்ச்சி காலமுடாக இலக்கிய ஏடுகள் பலப் பல பெயர்களில் வெளிவந்த வண்ணமாகவே இருந்து வந்துள்ளன.

முக்கி முக்கி அவை வெளிக் கொணரப்பட்டாலும் சூடு, ஒரு ஜந்தோ ஆறு ஆண்டுகள் காலங்களில் தான் அவை வெளிவர முடிந்தன. அவைகளில் சில நின்று நின்று முக்கித் தக்கி வெளிவந்து கொண்டிருந்தன. அதன் பின் அவைகள் பற்றிய கதையே இல்லை.

இலக்கிய விமரிசகர்களின் மேற்கோள்களில் தான் இத்தகைய சஞ்சிகைகளின் பெயர்கள் பின்னர் ஒரு பொழுதில் ஞாபகமுட்டப் பெற்றன என்பது மாத்திரமே உண்மை.

இத்தனைக்கும் நமது மண்ணில் ஓர் இலக்கியச் சஞ்சிகை கடந்த நாற்பத்தைந்து ஆண்டுகள் தாக்குப் பிடித்து வெளிவந்து கொண்டிருப்பதென்றால் இது மகத்தான சாதனை களில் ஒன்று என்றே என நாம் மனந்திறந்து பாராட்டியே ஆக வேண்டும். அதுவும் மூன்று தலாப்த உள்நாட்டு யுத்தச் சூழ்நிலையில், யுத்த நெருக்கடிகள் அத்தனையும் கடந்து வெளிவந்து, இந்த நாற்பத்தைந்தாவது ஆண்டுமலரையும் இன்று வெளியிட்டுள்ளது-மெபரும் சாதனைகளில் ஒன்றுதான்!

தனிமனித விடா உழைப்பையும் ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சியின் மீது தொடர்ந்த பற-

முறுதியும் காணச் சகிக்காத சில பிரகிருதி கள் இன்றும் நம்மிடையே இல்லாமலும் இல்லை.

மல்லிகை ஆசிரியரின் கெட்டித்தனம் என்னவென்றால், இப்படியான பலரை இனங் கண்டும் கூட, இவர்களிடம் அவர் இன்று நின்று ஆறுதலாகக் கதைக்க நேரமேதும் ஒதுக்காமைதான்!

-புதிய இலக்கியக் கெட்டித்தனங்களில் இதுவுமொன்று!

ஆசிரியரிடம் நான் ஒன்றைத்தான் மனதார விரும்புகின்றேன். யார் என்ன சொன்னாலும் சரி, எவர் மல்லிகையைப் பற்றி என்ன புறம் கூறி அவதாறு சொன்ன போதிலும் கூட, நீங்கள் ஆரம்பகாலம் தொட்டு மல்லிகையின் ஆரோக்கியமான தொடர் வரவில் காட்டிய நிதானமான போக்கையும் நோக்கையும் தொடர்ந்தும் கடைப்பிடித்து வந்தாலே சரி! இனி ஜப்பதா வது ஆண்டு மலரை எதிர்பார்க்கின்றோம். யாற்பாணம்.

அ. ராஜாமனோகரன்

மல்லிகை இதழின் சிறப்புக் குணங்களில் ஒன்று என்னவென்றால், கனம் பண் ணத்தக்கவர்களை, மக்களால் விதந்து போற்றத்தக்க கலைஞர்களைக் காலத்திற்குக் காலம் இனங்கண்டு, அவர்களைத் தக்க முறையில் மக்கள் மத்தியில் அறிமுகப்படுத்தி வைக்கும் போற்றப் படத்தக்க சங்கதி தான்!

சம்பந்தப்பட்டவர்களின் உருவத்தை மல்லிகையில் அட்டைப் படமாகப் பதிவு செய்வது மாத்திரமல்ல, அடுத்த தலை முறைப் புத்திசீவிகளுக்கும் ஆய்வுத் தகவலாக, அட்டையில் பதிந்து வைத்தவர்

களை ஒருங்கு சேர்ந்து மொத்தமாகப் புத்தகவடிவில் நூலாக்கி விடுவதுதான் போற்றத்தக்க சங்கதியாகும்.

இயல்பாகவே ஸ்ரீர் பிச்சையப்பாவை மல்லிகை அட்டையில் பதிந்து வெளியிட ஆவன செய்துள்ளதைத் தகவல்கள் மெய்ப்பிக்கின்றன. திடுகுராக அன்னாரது மறைவு, உங்களது திட்டத்தை மழுங்கடிக் காமல், மறைவுக்குப் பின்னரும் அட்டையில் அவரது உருவத்தைப் பதிந்து வெளியிட்டுள்ளார்கள்.

போற்றப்படத்தக்க முன்னோடியான முயற்சி தான் இது.

கொக்குவில்.

ம.நமசிவாயம்

மல்லிகை முகப்பில் தகைமையாளர் களைப் பதிப்பிப்பதில் இனிமேல் தான் நீங்கள் வெகு கவனமாக இருக்க வேண்டும்.

இலக்கிய உலம் உங்களது இந்தப் பதிவு உருவ வெளியீடுகள் பற்றி ரொம்ப அக்கறை காட்டி வருகின்றது. இந்தச் சங்கதி உங்களுக்குப் புரியுமோ புரியாதோ, என்பது பற்றி எனக்கு ஒன்றுமே தெரியாது.

முன்னர்- ஆரம்ப கால கட்டங்களில் இந்த முகப்பு உருவப் பதிவு பற்றிப் பலர் அச்டைத் தனமாகவே இருந்துள்ளனர். இந்த அட்டைப்படப் பதிவுகளும் கருத்துக் களும் நூலுருப் பெறப் பெற, பலர் தத்தமது மனக்குள் மௌலிகை மெல்ல மெல்லக் கணக்குப் போட்டு வரத் தொடங்கினார். வெளியே காட்டிக் கொள்ளாது போனாலும், மல்லிகை அட்டைப் படத்தில் எப்படியாவது இடம் பெற்றுவிட வேண்டும் எனத் துடிப்பவர் களை உங்களுக்குத் தெரியுமோ தெரியாதோ. என்னைப் போன்றவர்கள் வெகு

தெளிவாரக்க கண்டு பிடித்து வைத்துள் ஸோம். நீங்கள் இதுவரையும் சென்ற வழி யிலேயே சென்று கொண்டிருங்கள். நடப் பதை மௌனமாக இருந்து பார்ப்போமே! மருதானை.

ம.க. தங்கவடிவேல்

மல்லிகை மார்ச் 2010 இதழ் வாசித் தேன். அதில் தூண்டில் பகுதியில், இருபது முப்பது வருடங்களுக்குப் பின்னர் ஈழத்து இலக்கியம் சம்பந்தமாக ஆய்வு செய்யும் பல்கலைக்கழக மாணவனுக்கு மல்லிகை இதழ்கள் பயன்படும் எனக் குறிப்பிட்டுள் ஸீர்கள். தங்களின் இவ்வயரிய நோக்கம் பாராட்டுக்குரியது.

பல்கலைக்கழகங்களில் ஆய்வு செய் வோர் பயன்படுத்தும் மூலநால்கள் தரவுப் பிழைகள் அற்றவையாகக் காணப்படுதல் அவசியம். தரவுப் பிழைகள் எதிர்காலப் பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் தவறாக ஆய்வு முடிவுகளை எடுப்பதற்குத் துணை புரியக் கூடியன.

மல்லிகையிலும் குறிப்பிடக் கூடிய தரவுப் பிழைகள் காணப்படுகின்றன. எடுத்துக் காட்டாக பெப்ரவரி 2010 இதழில் காணப்படும் இரு தரவுப் பிழைகளை இங்கு குறிப்பிடுகிறேன்.

(அ) மா. பாலசிங்கம் எழுதியுள்ள 'கே. எஸ். சிவகுமாரன் நூல்: ஒரு திறனாய்வாளரின் இலக்கியப் பார்வை' என்ற கட்டுரையின் 47ஆம் பக்கத்தின் இரண்டாம் பந்தியில் 'காலச்கடர்' சஞ்சிகையின் நிறுவக ஆசிரியர் சுந்தர ராமசாமி என்றுள்ளது.

சுந்தரராமசாமி 'காலச்கவடு' சஞ்சிகையின் நிறுவக ஆசிரியர் என்பதே சரி. காலச்சுடரின் அல்ல.

(ஆ) சொங்கை ஆழியாளின் சுயசரிதையின் 5ஆம் பகுதியில் 'புதுமைலோலன் என் கூடப் பிறந்த அண்ணன்' என்ற தலைப்பில் அமைந்த கட்டுரையில் 10 ஆம் பக்கத்தில் இரண்டாம் பந்தியில் "நான் உங்கள் மாணவன் சார்" என்றுள்ளது.

இங்கு சொங்கை ஆழியான் பயன்படுத் துவது இலங்கையின் வடப்பிராந்திய மக்களின் பேச்சு மொழி. எனவே இங்கு 'சார்' என்பது 'ஸௌர்' என அமைதல் வேண்டும்.

இருபது- முப்பது வருடங்களின் பின்னர் ஆய்வு முயற்சிகளில் ஈடுபடும் பல கலைக்கழக மாணவர்கள் மல்லிகை பெப்ரவரி 2010 இதழை தமது ஆய்வுக் குரிய மூல நூலாகக் கொண்டு சுந்தரராமசாமி, காலச்சுடரின் நிறுவக ஆசிரியரென்றும், இலங்கையின் வடபுலத்து மக்கள் 'சார்' என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்துகின்றனரென்றும் தவறான முடிவுகளுக்குப் போகக் கூடிய அபாயமுள்ளது.

எனவே மல்லிகை ஆசிரியர் ஆக்கங்களில் காணப்படும் இத்தகைய தவறுக்களைத் திருத்தி வெளியிடுவது எதிர்காலத் தில் பல்கலைக்கழகங்களில் ஆய்வு முயற்சிகளில் ஈடுபடுவோர் சரியான முடிவுகளை வெளியிடத் துணை புரியும் எனக் கருதுகிறேன்.

கொழும்பு- 06.

தேவமுகுந்தன்

பிற்குறிப்பு:

நிச்சயமாக நம்புங்கள். எனது தனிப்பட்ட விருப்பு வெறுப்புக்கு உட்பட்டவையல்ல, அட்டைப்படப் பதிவுது தேர்வுகள்- ஆ...ர்

நூல்கள்

-ஸ்டார்ன்க் ஜில்லா

ஒ சந்தோஷத்தை நீங்கள் எப்படி எதிர்க்காள்ளுகிறீர்கள்?

கேகாலை

ஆர். ராஜகுமாரி

“ நீங்காரி மல்லிகைக்காக என்னை ஒபியுக் கொறுத்து வேலை செய்யும் நேரங்களில் எல்லாம் எனக்கு மகிழ்ச்சியான தருணங்களே. எனவே சந்தோஷத்தை எபியாழும் நான் மகிழ்ச்சியாகவே எதிர் கொள்ளுகின்றேன்.

ஒ ஆரம்ப கால மல்லிகையுடன் ஒத்துழைத்தவர்களுடன் கிள்ளு வரைக்கும் நட்பைய் பேணி வருகிறீர்களா?

கோப்பாய்

எம். சபேசன்

“ ஏற்றுச்சுக்கு நெருக்கமாக கிருந்த பலர் மறைந்து விட்டனர். கின்னும் சீரி வெளிநாடு சென்று விட்டனர். கூடிய வரைக்கும் பழை நட்பை கிள்ளுவரை பேணியியாதுகாத்து வருகின்றேன்.

ஒ உண்மையைக் கவறுங்கள். மல்லிகையை கிதுவரை காலமும் தொடர்ந்து நடாத்தி வருவதில் நஷ்டமா? - லாபமா?

ஜாலை

லல. குக்கணேசன்

“ சிலதுழைகளில் மனசு ஒன்றிந்து உழைக்கும் போது ஸா- நஷ்டம் பாரிக்கலே கூடாது. அது நம்மையியின்னடையச் செய்துவிடும். தீவில் ஆதிம் நீருபித்தான் குக்கீயி. மல்லிகைக்கு உழைப்பதால் நான் பூரண ஆதிம் நீருபித் தெட்கின்றேன் - தனம், தனம்!

ஒ ஒரு படைப்பாளியின் சமூகப் பொறுப்பு என்ன?

கல்பிட்டி

கே.பி. வெர்பிலா

“ ஓரி அரசியல் தலைவரை விட, மிக மிகம் பெறுமதி வாய்ந்தவர், எழுத்தாளர். அவனது கருத்துக்களும் எனினாங்களும் தான் எதிரி கால மகிகள் குலத்திற்கு செயிசமான வழிகாட்டி யாக

அமையத்தக்கது. கம்பனி, பாருதி காலத்தில் எதிதனையோ நிலக் கீழாரிகள், குறுநில மனினரிகள், ஜம்பின்தாரிகள் போன்றோர் தமது ஆளுமையை உட்செலுத்தி, மக்களை ஒண்டு கொண்டு வந்தனர். இன்று அவர்களினது பற்றிப்பை நாமலே வரலாற்றிலிருந்து துடுதை தழிக்கப்பட்டு விட்டது.

பதைப்பாளி காலதை காலமாக மக்களால் பேசப்பட்டு வருகிறான், கெளரானிக்கப்பட்டு வருகிறான் என்பதே இன்றைய நடைமுறை உண்மை.

காருணம் அன்றையை பதைப்பாளி சமூகம் பொறுமிப்பனரின்து சிந்தித்தான், தனது கருத்துக்களைப் படிய வைத்து விட்டும் போயினிட்டான். சமூகம் பொறுமியற்ற எந்தும் பதைப்பாளி யுமே எதிர்காலத்தில் மக்கள் மத்தியிலிருந்து மாநிதியுமல்ல, வரலாற்றிலிருந்தும் தானாகவே காணாமல் போயினிருவான் என்பது நீண்ணம்!

ஏ நீங்கள் முன்பொரு தடவை யாழ்ப் பான மாநகர சபைத் தேர்தலுக்குப் போட்டியிட்டது, உண்மையா?

தெல்லிப்பனை. ஆ. மகாவரதன்

“ எழுதிதாளன் வெறும் எழுதிதாளனாக மாத்திரம் சமூகத்தில் வலம் வருகி கூடாது. சமூகம் பொறுமிப்பக்களிலும் பொதுக் கடமைகளிலும் அவன் சுகுப் பேவன்கும். இந்த நீராக்கன் கருதியே நான் யாழ் மாநகர சபைத் தேரிதலில் போட்டியிட்டேன். இன்று பாரித்தீர்களா? நமது எழுதிதாளர் செங்கை ஆழியான், கவிஞர் சோ.ப் போன்றவர்கள் பாரானும்பற்றித்தும் போட்டி போடு முன் வந்துள்ளனர். எழுதிதாளன் வெறும் எழுதி தூடன் மினைக்கிட்டு, ஒதுங்கி வாழிந்து விட்டுக் கூடாது. எதிர்காலத்தில் அவன் சமூகத் தீர் எல்லாத் துறைகளிலும் தனினை கொட்டி, முன் நின்று உறைத்து, மக்கள் மத்தி

மில் பொது வாழ்க்கையில் தமக்கெல்று ஓர் இடத் தெயும் ஸ்தானத்தையும் நியாந்தரமாகவே நிறுவிக் கொள்ள முறைந்து முன் வர வேண்டும்.

ஏ நீங்கள் இலக்கிய நண்பர்களை எந்த வகையில் தேர்ந்தெடுக்குப் பழகு கிறீர்கள்?

வெள்ளவத்தை.

இரா. சிவசரவணன்

“ எந்தாங்கில் வருபவர்களையில்லாம் நான் இலக்கிய நண்பர்களாகக் கருதுவதில்லை. மல்லிகையில் எழுதுபவர்களையில்லாம் இலக்கிய பீஞ்சிகளாக நான் ஏற்றுக் கொள்ள வதுமிக்க இலக்கிய நண்பர்களை, நீண்ட நெருக்கால நட்புவளின் பின்னணி அநுபவத்தை கேட்கி தேர்ந்தெடுக்குப் பழகி வருகின்றேன்.

சிலரை முதற் தடவை அவராது கண்களை உற்றுப் பாரித்த அஞ்சித் தகணமே, அன்னாராது கணாமிச்தீந் உட் குத்திராத் தன்மையைச் சட்டத்தில் புரிந்து, அவறைப் பற்றி, மனக்குள் எட்டபோட்டு விருவேன். நீண்ட காலம் சென்ற தன் பின்னரும் எனது முதற் தநிதிபினின் பின்னான் அவறைப் பற்றி எனது நெஞ்சுக்குள் போட்ட நூற்பு யதியிரு மிகச் சரியாகவே இருக்கும். மைல் மைல்கள் அன்னாரை விலத்தி, ஒதுக்கையில் முழு விருவேன். அவர்களும் அதைப் புரிந்து கொண்டு, மைல் மைல் எனது உறைவை விட்டு விலத்தி தூரம் போயினிருவார்கள். கண்ட பேதித்தில் ஒரு தலையாட்டல். அவி வளவுதான்.

ஏ மல்லிகையைத் தேழத் தினசரி பலப் பலர் நேரில் வருவார்களே, தேழ வரும் அத்தனை பேர்களையும் எப்படிச் சமாளிக்கிறீர்கள்?

சிலாபம்.

எஸ். சுதாகரன்

“ மல்லிகையின் புகற் பரவி பரவ, எனது பொது வாழ்வுத் தொடர்புகள் தீனசரி செய்திட

தாளிகளில் செய்திகளாக விரிய விரிய, பல் வேறு வகைபிடிவரிகள் எனது முகவரி தேட வந்து விடுகின்றனர். ஒரு சிறிலக்கிய ஏட்டையும் அதன் ஆசிரியரையும் தேட, அதன் காரி யாலயதிற்கு நேரடியாக விஜயம் செய்வாரிக் களைப் பொறுமிடுத் தொலைவரியு, அவரிகள் வந்ததன் நோக்கத்தைக் கேட்டிருந்து, மனச கோணாமல் நடக்க வேண்டியது ஓர் இலக்கியச் சுஞ்சிகையாளனின் பொறுமியான தினசரிக் கடமைகளில் ஒன்றாகும்.

சில சமயங்களில் சங்கடமாக இருக்கும் என்பது கூட, உண்மைதான்! என்ன செய் வது? ஒரு புதிய இலக்கிய வரலாற்றை உருவாக்கி, இந்த மன்னரிக்குத் தர வேண்டிய கடமையாகு ஒன்றும் எனக்கு இருக்கிறதல்லவா?

அ தமிழ் நாட்டில் இன்று பற்றாய்ப்பா கப் பேசப்படும் நித்தியானந்தாவின் பெண் தொடர் கதை பற்றி.....?

நீர்கொழும்பு.

எம். ராஜேந்திரன்

“ தமிழ் நாட்டில் ஆண்டாண்டாக நடைபெற்று வரும் தொடர் கதைகளில் இதுவும் ஒன்றுதான்! கொஞ்ச நாட்கள் பற்றாயியாகப் பேசப்பட்டும் பின்னர் மறைந்து விடும். நீச்சயமாக நம்புங்கள். கின்னமும் சில ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் இதே குற்றச் சாட்டுக்களுடன் ஒரு முற்றுந் துறந்த புதிதான் பெண்கள் பற்றிய தகவலிக் குழம் வீலைகளும் பற்றாயிடுத் தீதிகளை, தொலைக்காட்சிகளில் வெளிவருவே செய்யும். இந்தச் சமூக அமைப்பின் அடித் தளத்தையே மாற்றி அமைக்காமல், தனிமனித்திரகளைத் தன் டைனக்குப்படுத்தினால் மாத்தீராம் திது தீர்ந்து விடபி போகிற சஸ்கதியல்லவே நம்புங்கள்.

பிரியானா போலிச் சாமியாரிகளை, போகிகளை உருவாக்கி, மக்கள் மத்தியில் பிரபலம் படுத்தி, சொந்த ஸாமி தேழும் குழந்தைகளும்,

தொலைக்காட்சிகளும் இன்றும் சீறிது காலம் பொறுகிற்கின்றது, இன்னொரு மகாப்யாகியை மக்களுக்கு அறிமுகப்படுத்துவர். மீண்டும் மீண்டும் இதே சங்கத்தான் நடந்துமிக் கொண் சூருக்கும்.

அ எனக்கொரு மனக் கவலை நீண்ட நாட்களாகவுண்டு. கடந்த காலங்களில் இந்த மன்னியின் மேன்மைக்காக எழுதி எழுதியே மறைந்து போன படைப்பாளிகளின் நாமங்களை நாம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மற்றாக மற ந்து போய் விட்டோமே, இதற்குப் பரி காரமாக அவர்களினது நினைவுகளுக்கு நாமென்ன செய்யலாம்.

சித். தேவநேந்தன்

“ உண்மையாகத் தாம் வாழுந்து கொண்ட ருக்கும் காலங்களில் இந்த மன்னையும் மக்களையும் நேசித்த மக்கள் கலைஞர்களை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. மக்களால் நேசிக் கபியட்ட அத்தகைய படைப்பாளிகளை இன்னும் கண்டு, அந்த அந்த ஊரி அபிமான இலக்கிய நண்பரிகள் ஞாபகத் தினங்களை அனுஷ்டிக்க முன் வருவேண்டும். அது வளரிந்து வரும் எதிரிகாலம் படைப்பாளிகளுக்கும் ஓர் உந்து சக்தியாக இருக்குமல்லவா? உங்கள் உங்கள் எது ஊருக்கே பெருமை சேர்த்த படைப்பாளிகளின் ஞாபக தினங்களைத் தேடக் கண்டதைய முயற்சித்துமிகு யாருங்கள்!

அ நீண்ட நாட்களாக நமது எழுத்தாளர்களுக்கு எந்த விதமான விழாக்கள் மூம் நடைபெறவில்லையே, அவர்களைப் பற்றிய ஏதாவது தகவல்கள் இருந்தால் சொல்லுமங்களேன்?

பருத்தித்துறை.

ஆர்.வேலும் மயிலும்

“ எனது காதில் விழுந்ததைச் சொல்கிறேன். டாக்டர் எம்.கே. முருகானந்தலும் னாயிறு ஷிரோகேசரியில் குறிபிட்டிருந்தார். உங்கள் ஊரிக்காரரி தான் டாக்டரி ச. முருகானந்தன். அவருடுதுணையொருமிஹ்விதூரு எழுத்தா ஸாரி. டாக்டருக்கு இந்த ஒன்று பொங்கல் மாதத்துடன் மனீ விழா ஆண்டாம். கேள்வியட்டை எழுத்தில் சொல்விவிட்டேன். சௌகாதர எழுத்தாளன் பாராப்பியஞ் போது, மல்லிகை யும் சேரிந்து குதாகவிக்கும்.

“ உண்மையை மனசை திறந்து எழுமிடம் உரையாடுக்கள். காலங்கூலமாக மல்லிகை இதழ்களை நடத்தி வருகிற்கவே, அதற்கு வியல்யாகவே, அடிக்கடி ஏற்படும் பொருளாதாரக் கல்பங்களுக்கு எந்த வகையில் தீவ்கானுகிற்கள்?

சாவகச்சேரி. எஸ். கணகேந்திரன்

“ மல்லிகை வாசகர்கள் அதனது அடிப்படை வளர்ச்சியில் எந்தாவு அக்கறையும் கரிசனரும் வைத்துள்ளனர் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. நான் அபியிசியானரும் வசதி வாயிப்பும் பயற்ற குறமிபத்தில் வந்துநித்தவ எல்ல. ஆரம்ப கால கட்டிங்களில் ஒருந்தே மல்லிகைக்கு ஏதாவது முடை ஏற்பட்டால், நான் மனதாரா சிகவசீக்கும் என்னையும் எனது உறையின் தன்மையையும் புரிந்து கொண்டு ஒரு சிலரை அனுகூலவென். அவர்களுக்கும் எனது மீளன அனுகூலமை எனவிடகவே தெரியும். இதுநான் மல்லிகை வளர்ச்சிக்கும் அதனது பொருளாதாரப் பலத்திற்குமான அடிப்படை அதிநிவாரமாகும்!

“ சிங்கவார்- தமிழர்- முஸ்லிம்கள் என இந்த நாட்டுப் பாமர மக்கள் இன-

அரசியல்வாதிகளால் தேர்தல் களத் தில் பந்தாட்டம் வரும் இந்த வேளையில், இவர்களில் முற்போக்குத் தளத் தைச் சேர்ந்தவர்களை ஒருங்கு சேர்த்து ஒரு முற்போக்குக் கூட்டணியை எதிர்காலத்தில் அமைத்து, நாட்டு மக்களை வழிநடத்தினால் என்ன? யாழிப்பாணம்.

எஸ். எம். விங்கம்

“ தேசமே இனவாதச் சிந்தனைச் சேற்றில் முற்கி, முடிகிரி போடுவினாது. இதன் பிரதிபலியத்துக்கான இன்றுநாம் அரசியலில் நேரடியாகப் பாரிக்கீர்த்தாம். இந்த முனினக் கிளித்தட்டு விளையாட்டு நீண்ட நாட்களுக்கு விவருசன மக்கள் மத்தியில் ஏடுபடுவே ஏடுபடாது! நீசெய்மாக நாளை என்றாரு சீபீசமான அரசியல் சூழ்நிலை இந்த மன்றை தோற்றுவே செய்யும். முனினக் கலைஞர்களும் சீரிந்து தான் தெர்கான அதிநிவாரத்தை கீறு அமைத்துக் கொண்டு வருகின்றனர்.

“ மல்லிகைகயைப் போன்றவொரு சிற்றேடு ஒன்று நமது சௌகாதர சிங்கள மொழியில் இத்தனை ஒன்றுக்காலம் தெர்பார்ந்து வெளிவருதாகத் தகவல் சொல்ல இயலுமா?

பதுளை. ஆர். கணேசன்வரன்

“ சிங்கள கிளக்கியவாதிகளுடன் விநாநிகப்பற்றும் நன்பாரி தீக்வல்களைக் கமாலிடறும் கேட்டும் பார்த்தேன். அவரும் சிபாஷ்யாக மல்லிகையைப் போல, ஓரி கிளக்கிய தீற்சிங்களத்தில் தொடர்ந்து வரவில்லை எனக் குறிபிட்டார். சிங்கள மொழி இருக்கட்டும். தமிழக்கே மற்று முழுச் சொந்தக்காரரி என மாரிட்டும் தமிழகத்திலும் கூட, ஒரு தொடர் சிற்றேடு தீவுறையும் வந்ததில்லையே!

எமது புதிய வெளியீடுகள்

உயர்முகத்துவம் கூறுவதற்கும் மற்றும் கலைங்கரம்
முதலாளித்துவத்தின் தோற்றும்

நமார் ஜயவாஞ்சல்

ISBN 978-955-659-205-4
பக்கங்கள்: xxvi + 150
விலை ₹50.00

அநாமதேயங்களாக இருந்தோர் அறியப்பட்டவர்களானமை இலங்கையில் முதலாளித்துவத்தின் தோற்றும் கலாநிதி குமாரி ஜயவர்த்தன மொழிபெயர்ப்பு க. சண்முகலிங்கம்

பிரித்தானியர் ஆட்சிக் காலத்தில் இலங்கையில் முதலாளிவர்க்கம் எழுச்சி பெற்ற வரலாற்றை இந்நால் கூறுகின்றது. நவீனகால வரலாற்றில் கவனிக்கப் படாத விடயமான இந்த முக்கிய விடயத்தை கூறும் இந்நால் முதலாளித்துவ வளர்ச்சியின் படிநிலைகளை விவரிக்கிறது.

இந்நால் சாதியைவிட வர்க்கம் முதலாளித்துவமாற்றத்தில் முதன்மை பெறுவதை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. பல் சாதிகள், பல்வேறு இனக்குழுமங்கள், சமயப் பண்பாடுகளை பின்னணியாகக் கொண்ட அநாமதேயங்களாக இருந்தோர் (NOBODIES) அறியப்பட்டவர்களாக (SOME BODIES) சமூக பொருளாதாரப் படியில் உயர்வதை இந்நால் விளக்கிக் கொண்டுகிறது.

1. ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் இலக்கியம்	700.00
- கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியன்	
2. செ. கணேசலிங்கன் நாவல்கள்: ஓர் ஆய்வு	500.00
- அமிர்தவிங்கம் பெளந்தி	
3. நவீன அரசியல் சிந்தனை: ஓர் அறிமுகம்	350.00
- க. சண்முகலிங்கம்	
4. ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் வளமும் வளர்ச்சியும்	250.00
- கலாநிதி செ. யோகராசா	
5. ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியச் செல்லெழி	300.00
- பேராசிரியர் எஸ். சிவலிங்கராஜா	
6. இலங்கையில் அரசியற் கட்சி முறையை	300.00
- சி. அ. யோதிலிங்கம்	
7. பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் நாடகம்	937.50
- பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி	
8. ஈழத்துப் பழைய இலக்கியங்கள்: வரலாறு தேடல்	300.00
- பேராசிரியர் ஆ. வேலுப்பிள்ளை	
9. தமிழியல் ஆய்வுக் கட்டுரைகள்	450.00
- பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ்	

குமரன் புத்தக இல்லம்

B3-G3, ரம்யா பிளேஸ், கொழும்பு-10, தொ.பே. 2421388, 0113097608 மி. அஞ்சல்: kumbhlk@gmail.com
3 மெய்கை விநாயகர் தெரு, குமரன் கல்வி, வட்புமணி சென்னை - 600 026

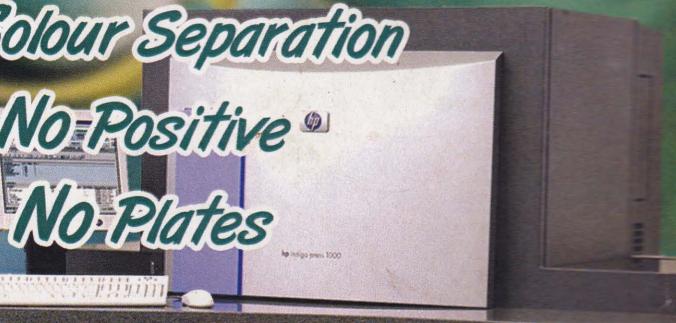
அகற்ற ஆழ்ந்த அறிவிற்காய்

No Colour Separation

No Positive
No Plates

Our Product

DATABASE PRINTING,
BROCHURES,
CATALOGUES,
SOUVENIRS,
BOOK MARKS,
GREETING CARDS,
NAME TAGS,
CD/DVD COVERS,
COLOUR BIO DATA,
STICKERS
INVITATION CARDS,
PROJECT REPORTS,
BOOK COVER,
MENU CARDS,
THANKING CARDS,
CERTIFICATES,
BOOKS, POSTERS,
CD STOMER,
PLASTIC CARDS,
SCRATCH CARDS,
VISITING CARDS.

*Any Board or
Any Paper*

HAPPY DIGITAL CENTRE (PVT) LTD

Digital Colour Lab & Digital Offset Press

No.75 1/1, Sri Sumanatissa Mawatha, Colombo - 12.

Tel: +94 11 4937336, +94 11 7394592

web: www.hdclk.com, E-mail: happy2002@live.com